

Hành trình của vợ

N g u y ê n
B á n

T ì n h
A n h

Hành Trình Cưa Vợ

Tác giả: Bán Nguyệt

Ebook tạo bởi: www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tác giả: Bán Nguyệt

Thể loại: Hiện đại, song khiết, đô thị tình duyên, H văn, HE

Độ dài: 27 chương

Edit: An Tĩnh

Bìa: Chị Yên Ngọc (Cảm ơn chị vì chiếc bìa xinh ạ)

Nguồn convert: Vespertine

VĂN AN

Lâm Hoàn đã hai mươi mấy tuổi rồi, nhưng cũng chỉ mới yêu đương một lần duy nhất như vậy mà thôi.

Không ngờ rằng nhiều năm sau, sau khi rượu vào thì gây ra họa, bị người yêu cũ xoi tái.

Mối tình đầu, nụ hôn đầu, đêm đầu tiên cũng đều cùng một người, nội tâm Lâm Hoàn vô cùng thất vọng.

Đối mặt với một bậc thầy nghệ thuật gia biểu diễn hóa trang thành chim đà điểu như Lâm Hoàn, Triệu Triết Vũ ý thức được, chuyện cưa vợ này, phải thảo luận kỹ hơn.

Cốt truyện + thịt, 1v1, song C

Nữ chính đà điểu chậm nhiệt Nam chính bá đạo chuyên tình

Chú ý:

Có thai trước khi lập gia đình + bác sĩ bảo cưới + trước sau khi cưới đều yêu nhau

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 1: Gặp lại

Edit: An Tĩnh

Lúc Lâm Hoàn vừa mới bước vào cửa phòng bao đã nhìn thấy Triệu Triết Vũ đang ngồi bên trong đó, thiếu chút nữa cô đã quay đầu đóng cửa và bỏ đi rồi.

Khó xử chính là đây là tiệc sinh nhật của một người bạn thân đã nhiều năm, Phương Tuệ Như, bất kể khuôn mặt có xuất hiện sự lúng túng thì cũng phải cố giả vờ như không nhìn thấy gì, tiêu sái phóng khoáng ngồi vào chỗ của mình.

Sau đó —— lấy điện thoại ra và bắt đầu gửi tin nhắn mắng cô bạn mình một cách điên cuồng:

“??? Làm gì vậy???”

“Sao vậy”

“Sao anh ta lại ở chỗ này???”

“....”

“Cậu có nhầm lẫn gì không vậy!! Tớ rất khó xử đó.”

Sau đó cô đã nhìn thấy Phương Tuệ Như gãi đầu, đặt điện thoại xuống mặt bàn, lại trò chuyện cười nói với người bên cạnh như cũ.

Ngọn lửa trong lòng Lâm Hoàn “bùm” một cái lập tức cháy lên, một mặt vẫn duy trì sự tươi cười, một mặt lại đưa tay xuống dưới bàn gỗ ra một đồng những khung thoại thô tục và gửi đi.

Thế là, màn hình điện thoại bị úp lên trên bàn nhấp nháy không ngừng, đáng tiếc đã sớm bị chủ nhân vô lương tâm trấn áp lại một cách vô tình, chỉ có thể đáng thương phát ra chút ánh sáng từ khe hở. Lửa giận tràn đầy lại không có chỗ phát tiết, Lâm Hoàn chỉ có thể cắn chặt quai hàm và hít thở sâu, cầm cốc nước trước mặt lên uống một ngụm.

Triệu Triết Vũ ở góc mờ tối bên kia phòng bao đã thu hết các động tác của Lâm Hoàn vào mắt, trên mặt là nụ cười nhạt.

Chuyện cũ của Lâm Hoàn và Triệu Triết Vũ, phải nói đến từ mấy năm trước.

Cũng không có gì có thể nói cả. Khi đó họ học cùng trường cấp ba, cũng chính là tình tiết học trưởng xấu xa yêu đương với nữ sinh ngoan hiền rừ rích. Lúc ấy Lâm Hoàn rất đơn thuần, tình sử cũng trống rỗng, gặp được Triệu Triết Vũ kinh nghiệm tình trường đầy mình, kiên trì ngoan cường trốn tránh sự theo đuổi của anh hai tháng, sau đó lại tỉnh tỉnh mê mê đồng ý lời tỏ tình.

Xem phim, ăn cơm, tản bộ, trùm chần nhắn tin cho nhau, điện thoại đêm khuya... Thật ra thì cũng chỉ là những việc làm bình thường không có gì khác biệt so với những cặp đôi khác.

Nắm tay, ôm, hôn má, hôn môi.... Dừng lại. Được rồi, Lâm Hoàn xấu hổ phát hiện ra, n năm trước có nụ hôn thứ nhất với Triệu Triết Vũ và cũng là nụ hôn cuối cùng, là nụ hôn đầu của mình, nhưng tính đến cuộc đời trước mắt thì lại là nụ hôn duy nhất.

Thật ra thì người rung động trước là học trưởng xấu xa, còn nói chia tay lại là nữ sinh ngoan hiền. Lâm Hoàn còn nhớ khi đó Triệu Triết Vũ thường xuyên tưởng tượng đến tương lai của họ, nhưng từ đầu đến cuối cô đều tránh né. Cô thật sự thích Triệu Triết Vũ à? Hay là được theo đuổi, một thiếu nữ đã cô độc lâu đột nhiên đạt được nên sinh ra sự ỷ lại? Cô tin tưởng về sau nhiều hơn. Nên sau khi Triệu Triết Vũ tốt nghiệp, hai người bắt đầu yêu xa, mà mình cũng sắp phải đối mặt với một cuộc thi quan trọng, Lâm Hoàn đưa ra đề nghị chia tay.

Triệu Triết Vũ tiếp nhận rất bình thản, có lẽ là vậy. Vì do dự, nên Lâm Hoàn chỉ dùng tin nhắn để đưa ra lời chia tay, cô không dám đối mặt với anh. Sau đó dĩ nhiên nội tâm cảm thấy trống rỗng một khoảng thời gian rất dài, nhưng sau khi lên cấp, áp lực sau khi lên đại học nhanh chóng bao trùm những hồi ức.

“Vậy rốt cuộc tại sao lâu như vậy rồi cậu vẫn không chịu yêu đương hả?” Lâm Hoàn chợt lấy lại tinh thần sau khi ngây người, mới nhớ đến trò chơi nói thật hay mạo hiểm đã được tiến hành.

Cho đến bây giờ cô chưa từng sợ trò chơi này. Tình sử đơn bạc, đời người không nhiều trăm bông phấp phồng chút nào, tất cả có ép hỏi cô đến chỗ này cũng sẽ không có câu trả lời xuất sắc nào đâu.

Nhưng hôm nay lại không giống vậy, người bạn trai cũ duy nhất kia lại ngồi ở đây đó!! Trong lòng Lâm Hoàn âm thầm gào thét.

Tức giận xong rồi thì trong lòng cô lại rất thất vọng. Tại sao sau Triệu Triết Vũ, cô lại không yêu đương thêm lần nào nữa chứ?

“Không gặp được người thích hợp.” Cô cố gắng bày ra vẻ mặt sao cũng được, lại cầm cốc nước trước mặt lên uống một hớp.

Người bên cạnh đưng đưng vào cùi chỏ cô: “Sao bây giờ cậu có thể uống rượu rồi?”

Lâm Hoàn hơi sững sốt, liếc nhìn chắt lỏng trong cốc, mới phát hiện trong miệng tràn đầy mùi vị đắng chát mà bản thân trước kia khó chịu đựng được. Cuộc đời hai mươi mấy năm, dường như cô chưa từng uống rượu, vì cảm giác tất cả rượu đều giống nhau — khó uống không chịu được. Muốn cô uống rượu, không khác biệt gì so với muốn cô uống thuốc.

Được rồi, lúng túng đã chiến thắng tất cả.

“Ha ha, khá tốt, khá tốt.”

“Không tệ nha Lâm Hoàn?” “Trưởng thành trưởng thành rồi!” “Mau mau mau, mau rót đầy rót đầy cho Tiểu Hoàn của chúng ta nào!”.....

...

Mãnh liệt tấn công lại sự trêu chọc của bạn học cũ, dường như trở thành điều cuối cùng sót lại trong trí nhớ cô.

Đầu nhức sắp nứt ra ——

Lâm Hoàn cố mở mí mắt nặng trĩu đầy khó khăn, miễn cưỡng mượn ánh nắng yếu ớt chiếu qua tấm rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng, thấy rõ màu xám tro, và các nếp nhăn xóc xếch trên ga trải giường.

Cô muốn nhồm người ngồi dậy, mới phát hiện cơ thể mình lại không nghe theo lời mình nói, tứ chi đều đau nhức không còn sức như thể cõng bao cát chạy mười cây số vậy.

Đau ——

Rốt cuộc là đau ở chỗ nào vậy nhỉ?

Một tiếng sấm vang nổ tung trong đầu Lâm Hoàn ——

Cái loại đau đón như bị xé rách đó.... Đến từ, nơi bí ẩn nhất của mình, vị trí đó.

Lâm Hoàn sợ hãi đến độ huyết áp tăng vọt, tay chân lạnh như băng, hoàn toàn quên đi cơ thể đau đón của mình, định lập tức bật dậy từ trên giường. Thực tế lại rất tàn khốc. Kết quả cô chỉ gắng gượng ngồi dậy trên giường, vừa xuống đất đã không cách nào chống đỡ nổi trong chớp mắt, nắm ga trải giường và ngã ở bên mép giường.

Dưới chân là cơ thể không mặc gì cả... Trên người còn phủ đầy vết đỏ, tất cả các dấu hôn lớn nhỏ. Lâm Hoàn tựa như phải hít thở sâu từng đợt từng đợt một mới có thể đảm bảo mình không té xỉu, đôi mắt cũng mắt không chế rơi nước mắt.

Lúc Triệu Triết Vũ trở lại phòng khách sạn, chỉ thấy dáng vẻ nhỏ nhắn bi thảm của Lâm Hoàn.

Càng chết bỏ hơn là.... Dáng vẻ kia còn có thể khiến người khác hài lòng. Tay nhỏ bé kéo chiếc ga trải giường khó lắm mới chỉ che được vị trí chính, làn da càng trở nên trắng nõn khi được ga trải giường màu đậm tôn lên. Sắc xuân phơi bày bên ngoài, trên người đều là dấu vết anh để lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng đến độ tái nhợt, ánh mắt đỏ hoe hết như một con thỏ nhỏ lạc đường, có ánh nước, đầm đìa đáng yêu làm người ta muốn bắt nạt.... Chết mất thôi.

Triệu Triết Vũ sải bước đi đến, cánh tay dài duỗi ra ôm người đáng thương nhỏ bé bị ngã trên sàn vào lòng, nhét cô vào lại chăn lền nữa. Người đáng thương này lại bị anh dọa sợ run hết cả người, sau khi nhìn rõ mặt anh thì đôi mắt khóc đỏ lại càng trũng lớn hơn: “Anh anh anh....”

Há miệng mới phát hiện, giọng mình cũng khàn khàn không chịu được, trong cổ họng khó chịu như thể bị giấy nhám chặn lại vậy.

“Tôi hôm qua kêu vui vẻ như vậy, bây giờ thấy sai rồi à?” Triệu Triết Vũ xoay người, đưa một cốc nước đến trước mặt cô.

Sắc mặt tái nhợt của Lâm Hoàn đỏ bừng lên trong chớp mắt, cũng không nhận lấy cốc nước, “Tôi tôi tôi hôm qua??? Chúng ta sao???”

Triệu Triết Vũ cười một tiếng, đặt cốc nước xuống, chống lên giường quan sát cô: “Nếu không em nghĩ thế nào?”

Lâm Hoàn ngây ngẩn. Hoặc có thể nói — sợ đến độ choáng váng.

Cô cố gắng muốn nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra vào tối hôm qua, đáp lại cô chỉ có nhưc đầu thôi.

Triệu Triết Vũ thở dài, lại đưa đến hai viên thuốc giải rượu: “Uống thuốc đi.”

Lâm Hoàn dờ dẫm nhận lấy viên thuốc và uống, anh nhìn động tác không chút phòng bị nào của cô thì cảm thấy tức giận. Cô ngốc này, sao lại tin chắc anh không đưa thứ khác cho mình? Một mình ở bên ngoài mà cứ không biết cảnh giác như vậy à?

Thậm chí —

Tối hôm qua nếu đổi lại là người khác, có phải cô ấy cũng sẽ như vậy không, không chút ý thức nào mà cứ thế tin tưởng người khác sao?

**

Hết chương 1

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 2: Bùng tỉnh

Edit: An Tĩnh

12 giờ trước.

“Được rồi được rồi, Lâm Hoàn, đừng uống nữa.”

“Đưa tớ! Một miếng nữa, thật sự chỉ một miếng nữa thôi! Nếu không mọi người sẽ cho rằng tử lượng của tớ kém đó....” Lâm Hoàn đuổi theo quyết không thả chai rượu đã bị Tuệ Như lấy mất, Tuệ Như bị quần lấy cũng hết cách, không thể làm gì khác ngoài rót tí tách vào cốc mấy giọt cho cô:

“Nhiều như vậy rồi, một miếng cuối cùng đó nha!”

Lâm Hoàn nhìn cốc rượu, tức giận há to miệng hà một hơi toàn mùi rượu vào cô bạn: “Cậu thấy miệng tớ nhỏ như vậy hả!”

“Trời má!” Tuệ Như bị hà hơi, mặt nhăn nhó, đặt chai rượu lên lại trên bàn, “Cậu uống đi, cậu uống đi! Không ai quan tâm cậu đâu!”

Mặt Lâm Hoàn đỏ bừng, cô cười nói: “Như Như, cậu là người tốt nhất ~”

Nói xong thì dứt khoát cầm chai rượu mở ra và lập tức đổ ào ào mấy ngụm vào miệng. Người ngồi xung quanh đều sợ hết hồn, lật đất đến cản, mấy người ba chân bốn cẳng giành lại bình rượu.

Lại nhìn đến Lâm Hoàn, từ lúc vừa sinh ra đến giờ tổng số rượu cô đã uống đoán chừng cũng không vượt quá hai chai. Hôm nay uống sáy bảy ly rượu Âu Mỹ, lại còn tự rót thêm cho mình, tóm lại là đã mất đi ý thức của bình thường. Cô dựa vào ghế sofa, trong miệng cứ nói mê sảng lảm bầm lẫu lẫu gì đó.

Phương Tuệ Như nhìn cô đầy bất đắc dĩ, “Tính toán lại, cô ấy như vậy rồi, đưa về nhà có lẽ sẽ bị ba mẹ cô ấy chặt gãy chân mất. Tôi mang cô ấy lên lầu thuê phòng, mọi người cứ chơi trước đi.”

Mới vừa nâng Lâm Hoàn ở bên cạnh đứng dậy đi ra khỏi phòng bao, đột nhiên Triệu Triết Vũ đứng dậy chặn trước cửa.

“Tôi đưa cô ấy đi.”

Phòng bao yên tĩnh trong chốc lát.

Mọi người nhìn nhau mấy lần, trong đây đều là bạn học cũ, cũng hiểu đôi chút về chuyện cũ của hai người, về mặt nhanh chóng trở thành trong lòng biết rõ. Vì vậy có người lập tức đứng dậy giữ Phương Tuệ Như lại: “Đúng đó, cậu là thọ tinh thì nên ở lại đây đi!” “Đúng vậy, tay chân cậu nhỏ như vậy, sao mà nâng nổi người khác được?” “Để cho đàn ông bọn tôi giúp đi, mỗi hai cô gái thì không được an toàn đâu!”....

Năm đó hai người quen biết nhau cũng là nhờ Phương Tuệ Như, thật ra thì đã nhiều năm qua, cô ấy cũng đã nhìn ra được tâm tư của Triệu Triết Vũ.

“VẬY.... Cậu còn thích Tiểu Hoàn sao.”

Triệu Triết Vũ gạt đầu, cởi áo vest ra bao lấy người Lâm Hoàn, dứt khoát ôm cô đi ra khỏi phòng bao.

Dọc theo đường đi, đầu Lâm Hoàn đau nhức, bị tần số nhịp bước chân anh tác động lại càng thêm choáng váng, giãy giụa người muốn tránh thoát không ngừng. Triệu Triết Vũ bị cô nhúc nhích mãi thì không nhịn được nói: “Dừng động đây!”

Lâm Hoàn bị anh quở trách, lập tức bất động. Vốn tưởng rằng cuối cùng cô cũng biết điều, vậy mà cô nàng này lại mềm miệng, đáng vẻ như muốn khóc lóc trong ngực anh: “Anh dữ với em...”

Triệu Triết Vũ nhìn vẻ mặt tủi thân của cô, vẫn mềm lòng. Mất tự nhiên nhẹ giọng lại.

“Nghe lời anh, một hồi là đến phòng rồi.”

Lâm Hoàn hít hít mũi, đưa tay ôm cổ anh, vùi đầu vào hõm vai anh, nói giọng buồn thiu: “Em không động đây nữa, vậy anh đi chậm chút nha....”

Trái tim anh nhất thời run lên kịch liệt.

“....Được.”

Thật may là đêm đã khuya, hành lang khách sạn cũng không có bóng người một người nào.

Đường đi ngắn ngủi, nhưng anh đi rất lâu.

Khó khăn lấy ra thẻ phòng để mở cửa, anh dùng chân đẩy cửa ra và đi vào, vốn tưởng rằng cô đã ngủ, thời điểm đặt cô lên giường mới phát hiện tay cô vẫn ôm chặt cổ mình không buông. Vừa giữ đôi chân nhỏ của cô lại, Lâm

Hoàn đột nhiên lại đứng xuống đất, nghiêng ngã muốn đi ra ngoài. Triệu Triết Vũ sợ hết hồn, vội vàng kéo cánh tay cô lại: “Em đi đâu vậy?”

Lâm Hoàn giẫy giụa người hất tay anh ra, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Em chưa tắm, không thể lên giường ngủ được!”

Triệu Triết Vũ đỡ trán, “Phòng tắm ở bên này.”

Đưa cô đi đến cửa phòng tắm. Lâm Hoàn thăm dò chút, xác nhận đúng là phòng tắm, mới mơ mơ màng màng đi vào và đóng cửa lại. Trước khi đi còn không quên nói với anh một câu: “Không được phép nhìn lên!”

Sau đó là âm thanh khóa trái lạch cạch của cửa.

Triệu Triết Vũ nhíu mày, không nghĩ đến nhiều năm như vậy, cô nhóc này vẫn ngốc thế này. Anh ngồi lên ghế sofa, thuận tay châm một điếu thuốc.

Trong phòng tắm rất nhanh đã có tiếng nước chảy tí tách phát ra. Vừa nghĩ đến việc trữ lượng của cô không kém, còn có thể tự mình tắm rửa sao? Đột nhiên phát hiện hình như cô không có quần áo sạch để mặc..... Anh quay đầu dập tắt thuốc và gọi điện thoại để lễ tân đưa áo choàng tắm sạch sẽ đến. Vừa mới nhận áo choàng tắm và đóng cửa lại, bất chợt nghe thấy tiếng kêu “ui da” phát ra ở trong phòng tắm. Ngay sau đó vòi sen và âm thanh ngã xuống đất. Triệu Triết Vũ đi nhanh đến cửa phòng tắm, gõ cửa, “Không có chuyện gì chứ?”

Sau đó là tiếng khóc hu hu vang lên.

Triệu Triết Vũ sốt ruột, chốt cửa lại bị Lâm Hoàn khóa lại nên làm sao cũng bất động như cũ, chỉ phát ra tiếng cạch cạch khiến người ta càng thêm gấp rút.

“Này, Lâm Hoàn, em làm sao vậy?”

“Hu hu hu ——” cuối cùng, biến thành tiếng gào khóc lớn.

“Lâm Hoàn, nói gì đi!”

Được rồi, càng khóc càng lớn tiếng.

Triệu Triết Vũ luống cuống, ném áo choàng tắm đi, bắt đầu phá cửa.

May mà chất lượng của cánh cửa này không phải quá tốt, sau mấy lần vang động rung trời cũng đã hỏng, Triệu Triết Vũ vọt vào, đã nhìn thấy Lâm Hoàn nằm cuộn tròn mình trên sàn phòng tắm khóc lóc, nước nóng vẫn chảy rào rào từ vòi hoa sen rơi trên nền đất. Anh bước nhanh về phía trước đỡ cô dậy, kiểm tra từ trên xuống dưới, “Có phải trượt ngã không? Có bị đầu không?”

Lâm Hoàn chỉ thút tha thút thít nói: “Đau....”

“Đau chỗ nào? Ngã đụng chỗ nào rồi?” Anh cẩn thận xem lại một lần, mới phát hiện ở gót chân phải cô, có lẽ là lúc trượt chân đụng phải ống nước, chân bị rách một mảng da.

“Lâm Hoàn, em có cần đến mức này không?”

Lâm Hoàn vòng tay ôm lấy cổ anh, chui đầu vào bả vai anh và khóc to lên, không biết đang nói mê sảng loạn xạ gì đó.

Sợ cô bị lạnh, Triệu Triết Vũ cầm vò sen lên và dùng nước nóng tắm sạch người cô, “Được rồi được rồi mà, chuyện bao lơn đâu, khóc cái gì.”

“A Triết, khó chịu quá.....”

Toán thân anh chấn động.

Trong lúc giật mình thì thời gian quay ngược về.

...

“A Triết!”

“Sao lại gọi anh là A Triết?”

“Bởi vì bạn anh cũng gọi anh là A Vũ đó.... Chỉ có mình em gọi là A Triết, thế mới đặc biệt.”

...

**

Hết chương 2

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 3: Mất không chế (H)

Edit: An Tĩnh

Nước ấm chảy rào rào từ vò sen, chảy đến tắm lưng trơn bóng của cô, cũng nhỏ ướt áo sơ mi và quần tây của anh.

Anh đột nhiên phản ứng kịp thời: Cô, đang không một mảnh vải che thân.

Hơi nóng bốc lên trong phòng tắm, đột nhiên trở nên ẩm ướt và nhỏ hẹp.

Chớp mắt một cái, tường ở bốn phía như thể đang ép gần đến vô hạn, họ tựa

sát vào nhau và bị bao quanh trong sương mù.

Giác quan của anh đột nhiên trở nên vô cùng nhạy bén. Mái tóc cô ướt ươn ướt, tấm lưng sáng bóng của cô, cánh tay mảnh khảnh của cô, làn da trắng nõn nà của cô, cặp mông lả lướt của cô, hai bầu tròn trịa mềm mại trước ngực cô.....

Anh không còn cách nào kiểm chế được, chỉ đành nuốt nước miếng.

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Anh sửng sốt.

Một lát sau cô lại rời đi, nhìn anh với đôi mắt mờ mịt.

Khát quá.

Anh bắt chợt hôn lên môi cô, mạnh mẽ ngậm lấy đôi môi cô một cách bá đạo. Cô kinh hoàng há miệng ra, đúng lúc lưỡi anh tiến quân thần tốc đi thẳng vào, tàn phá điên cuồng, tìm được chiếc lưỡi đang không phải làm gì của cô, lôi kéo cô cùng chuyển động lưỡi, tùy ý mút chằm sự ngây thơ và ngọt ngào của cô.

Lần này, không cần tránh né, không cần sợ thầy chủ nhiệm, không cần lo lắng giờ giới nghiêm sắp đến mà phải nhanh chóng trở về nhà....

Cô thật mềm mại, thật thơm, mang theo mùi rượu nhàn nhạt, dường như khiến anh cũng say theo.

Khát quá.

Anh dùng chút lí trí còn sót lại để buông cô ra, khi nhìn thấy đôi môi đỏ ửng lên vì nụ hôn của cô, anh lại suýt vỡ đê trong chớp mắt.

Lâm Hoàn ngơ ngác nhìn anh chằm chằm một hồi, đột nhiên nói: “Có mùi rượu không?”

“Cái gì?”

Cô phả một hơi về phía anh, “Có mùi rượu không?”

Anh nhìn chiếc miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên của cô, còn bị anh hôn nên hơi đỏ đỏ hồng hồng, vẫn hơi óng ánh, không phân biệt được rốt cuộc là nước bọt của ai. Có một ngọn đuốc, từ trong lồng ngực anh. Nung nấu đục vọng cho đến khi thân dưới của anh tựa như đã đứng thẳng.

Muốn cô, muốn dung hòa cô vào trong cơ thể mình, muốn áp cô lên giường bắt nạt cô, muốn thấy cô khóc thút thít rên rỉ dưới người mình.

“Không thể có mùi rượu..... Nếu không lúc về nhà, lại phải nghe mẹ em la nhai....”

Một lần nữa là được rồi.

Một lần nữa là được rồi.

Anh giữ cơ thể cô lại, tay trái bảo vệ sau ót cô, áp cô lên tường sau đó lại hôn một lần nữa.

Nụ hôn này dịu dàng và kéo dài, Lâm Hoàn mông lung nếm được mùi thuốc lá nhàn nhạt trong miệng anh. Nhưng cô không ghét, thậm chí còn muốn nhiều hơn. Cô lại học theo anh, muốn dùng đầu lưỡi mình phản công lại, nhưng không cách nào làm được, vừa đưa ra thì hô hấp người trước mặt càng thêm nặng nề.

Cô bé của anh, vẫn chưa biết cách hôn. Ngây thơ không thành thực, nhưng vừa khéo có thể khiến anh điên cuồng.

Không sao cả, những gì trước đây anh chưa dạy cô, anh có thể từ từ bổ sung.

Tay phải của anh, không thể kiềm chế được lại vuốt ve da thịt mịn màng của cô, từ vai, lưng đến cánh tay.... Rồi lại đến bầu ngực tròn đầy êm dịu. Anh dùng một tay để giữ nó trong lòng bàn tay, xoa bóp yêu thương, xúc cảm mềm mại kia tuyệt vời không thể tưởng tượng nổi.

Miệng cô vô thức phát ra những tiếng rên nhỏ, hạt đậu nhỏ trước ngực nhảy cảm nhô cao, tựa như đang chủ động chạm vào ngón tay anh.

Như một bản năng, môi của anh rời khỏi trần địa, ngậm lấy đầu vú đỏ hồng của cô và trêu đùa cắn mút không ngừng, anh dùng răng cắn nhẹ hạt đậu đỏ cứng cứng của cô gái.

Thiếu nữ luống cuống cong chân lại, sợ hãi vì khoái cảm xa lạ này, nhưng lại khó kiềm chế trước xúc cảm ẩm ướt thoải mái kia, nên cô cào cào lung tung trên bắp thịt vai rắn chắc của anh. Cô hết như một con mèo nhỏ, nhìn những vết đỏ nhàn nhạt do móng mèo gây ra đã kích thích dục vọng trong mắt anh.

Triệu Triết Vũ ép bản thân phải dừng động tác lại, “Lâm Hoàn, cẩn anh lại....”

Anh thở dốc rất nặng nề, hơi thở nóng phả lên nhũ hoa của cô, càng khiến người ta thêm khát vọng.

“Ừm....” Lâm Hoàn trong lúc mơ hồ nên nhắm mắt làm ngơ, chỉ ưỡn cao người theo bản năng, đưa hai bầu vú về phía anh. Vì động tác nhiệt tình nhưng không thành thực của cô, anh cười nói: “Hoàn Hoàn..... Có phải rất thoải mái không? Có thích không em?”

“Ừm a.... Thoải mái....”

Tiếng rên dịu dàng này chính là liều thuốc kích thích dục vọng mạnh nhất. Anh đã sung đến phát đau, dục vọng đang kêu gào, dường như muốn phá tan chiếc quần của anh.

Giày vò cô, bắt nạt cô, chiếm cô làm của riêng.....

Triệu Triết Vũ há to miệng ngậm lấy bầu ngực của cô, mạnh mẽ gặm cắn và liếm, cặp ngực cô lập tức trở nên ướt át bóng loáng dưới sự làm càn của anh.

Lâm Hoàn giãy giụa thân thể — thật thoải mái, cũng rất thích nữa..... Nhưng phải nhiều hơn, muốn cái gì? Cô muốn cái gì nhỉ? Cô không hiểu, thân dưới đã ướt đầm mật dịch từ sớm.

Tay anh đi xuống dưới, vừa tìm thấy sự ẩm ướt đã làm tim anh đập rộn lên, “Cũng ướt rồi.... Hoàn Hoàn, em cũng muốn.... Có phải không?”

Giọng nói của anh trầm thấp nhưng dường như lại có sức hấp dẫn lôi cuốn, “Hoàn Hoàn, có lạnh không em? Nước lạnh lắm..... Chúng ta lên giường, được không?”

Thiếu nữ cứ từng bước bị anh mê hoặc đi về phía trái cấm như vậy. Trên chiếc giường lớn, người anh để trần bao bọc cô trong cơ thể mình và dùng vô số nụ hôn để trấn an cô, cô vẫn mờ mịt đắm chìm trong sự dịu dàng quyến rũ của anh.
“A!”

Lúc đưa một ngón tay vào trong hoa huyết, Lâm Hoàn đau đớn đến mức co rúc người lại, thịt huyết ẩm ướt bao chặt chẽ quanh ngón tay anh.
Chặt như vậy..... Nhỏ như vậy....
“Không muốn, đau quá.”
Dường như anh đã mất khống chế.

“Bảo bối, thả lỏng..... Đừng hút chặt như vậy.....” Anh hôn lên đôi môi đang nói mê sảng đầy bất an của cô, một tay khác lại vuốt ve cơ thể cô. Thân dưới của cô gái nhỏ nhanh chóng trở nên mềm hơn sau khi bị dụ dỗ, anh nhân cơ hội đó rút ngón tay ra, trong hoa huyết trở nên dính nhớp, mở rộng ra, đánh chiếm thành trì.

Đầu ngón tay anh lại chuẩn bị vôn về cánh hoa mềm mại, tiếng mật dịch bị khuấy động dâm mỹ khiến cô xấu hổ muốn khép hai chân lại, nhưng người đàn ông lại tiến vào sâu hơn để trừng phạt, càng khiến dịch ướt chảy ra nhiều hơn.

Phần chân của côn thịt đã sưng lên thành màu đỏ thẫm, chớp đỉnh nóng lòng phun ra chất lỏng. Nhưng anh sợ cô đau, nên chỉ kiên nhẫn cọ sát ở miệng huyết nóng bỏng trơn trượt và mềm mại của cô, lấy chút này để an ủi chính mình.

“A Triết, nhức đầu quá....”

Triệu Triết Vũ bật cười. Rốt cuộc cô gái nhỏ này có quan tâm đến tình cảnh không đây?

Anh cúi người hôn lên đôi mắt đang khép lại của cô, nói nhỏ bên tai cô:

“Hoàn Hoàn, anh là ai?”

“Hả...?”

Anh tách hai chân cô ra, dùng sức đẩy vật cứng rắn đã chịu đựng từ đầu đến giờ nhắm thẳng đến nơi cửa vào cấm kỵ kia, thiếu nữ đáng thương vẫn đang lạc trong cơn rượu và nụ hôn của anh, không có dự cảm mình sắp bị đánh chiếm.

“Hoàn Hoàn, gọi anh..... Gọi anh, anh là ai?”

Lâm Hoàn tốn sức mở mắt ra, ngoan ngoãn gọi anh: “A Triết.....”

Anh vô cùng yêu tiếng kêu mềm mại tuyệt đẹp mỗi lúc cô gọi tên mình, dường như vẫn chưa nghe đủ, anh vừa rục rịch dò thăm vào miệng huyết của cô, vừa nhẹ giọng dụ dỗ: “Tốt rất ngoan. Kêu nữa, kêu thêm đi....”

“A Triết, A Triết..... A!”

Sự cấm kỵ của thiếu nữ cuối cùng cũng bị anh hoàn toàn chiếm lấy. Sợ cô phải chịu đau, anh dứt khoát đẩy mạnh một lần. Lâm Hoàn đau đớn đến mức toàn thân căng chặt, huyết thịt run rẩy kẹp chặt vây lấy anh, dường như khiến anh bắn ra rất mất mặt.

“A....”

Cô vừa ướt, nóng, lại vừa nhỏ, kẹp chặt lấy anh không chút khe hở nào, sự sáng khoái ấy khiến anh khó cầm lòng gầm nhẹ một tiếng.

Anh cứng rắn, vừa nóng bỏng vừa tho thô, đâm thẳng vào nơi yếu mềm nhất, khiến cô đau hệt như bị xé rách. Từng giọt nước mắt lớn thì nhau rơi xuống, thấm ướt giường, làm trái tim anh cũng đau đớn theo, anh dịu dàng dỗ dành cô: “Ngoan, bảo bối, thả lỏng, thả lỏng....”

Cô vừa chặt lại vừa nhỏ, anh chỉ có thể chậm rãi quán quýt với cô, có trời mới biết việc này cần bao nhiêu sự bình tĩnh. Lần đầu cô làm tình, không phải chính anh cũng thế sao? Xem nhiều bộ phim A cũng không cách nào sánh bằng khoái cảm trong giây phút này, nhưng cô gái nhỏ này lại không chịu được. Lâm Hoàn vốn rất sợ đau, cô quơ quơ quả đấm, vừa đấm lên ngực loạn xạ vừa khóc: “Không muốn! Không muốn.... Anh đi ra ngoài! Đi ra ngoài đi....”

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 4: Đào tẩu (H)

Edit: An Tĩnh

Triệu Triết Vũ đã nhẫn nại đến cực hạn, anh giữ chặt quả đấm của cô, dùng một tay cố định hai tay cô trên đỉnh đầu, “Bảo bối, xin lỗi em, anh không nhịn được.....”

Anh dùng ngón hôn để xoa dịu toàn bộ sự kháng cự của cô, thân dưới đao to búa lớn hành động. Kiên nhẫn quá lâu, hương vị của cô quá ngon ngọt, lại hút chặt như vậy, một giây cũng không thể bỏ qua được, chỉ rút ra một chút đã nảy sinh ham muốn đi đến nơi sâu nhất, ngay cả chiếc giường lớn cũng hơi rung lắc.

Anh thả đôi môi cô ra, ngậm lấy nhũ hoa xinh đẹp đang lắc lư không ngừng vì sự va chạm, dây dưa quấn quýt nhau, cảm giác thỏa mãn khi huyết nhỏ của cô càng lúc càng ứ đọng, hoa dịch tiết ra làm trơn côn thịt của anh, vì vậy anh ra vào càng thêm trót lọt và trơn tru, “A.... Bảo bối, em chặt quá, ứ đọng quá.... Chết anh mất...” Âm thanh vùng kín chạm nhau cùng tiếng chất lỏng vang lên khắp phòng.

Lâm Hoàn bị sự đau đớn trong cơ thể và động tác cắn rút mãnh liệt của anh dọa sợ đến độ khóc tỉ tê, “Ừm.... Không muốn..... Trướng quá..... Không muốn....”

“Đừng sợ..... Bảo bối, rất tuyệt.... Em xem này, hút anh vào sâu như vậy.....”

Lâm Hoàn sắp không thể chịu đựng được những động tác mạnh mẽ này, nhưng khoái cảm đã khiến nó mất đi, chỉ có thể chìm chìm nổi nổi trong bể dục vọng theo anh.

Người đàn ông như thể hóa thành dã thú, ưỡn lưng gồng sức chạy nước rút, còn không quên thủ thủ bên tai thiếu nữ những lời yêu thương đầy gợi tình, “Ừm..... Kẹp anh như vậy thoải mái quá.... A..... Hút thế thì anh bắn mất.....”

Thiếu nữ lắc đầu né tránh, không muốn nghe những câu thần chú làm cô thẹn thùng cực độ thế này, cơ thể lại bị dã thú điều chỉnh thành những tư thế xấu hổ, hai chân bị bắt lên thành hình chữ M, ngay cả một nơi mà cô cũng lúng túng khi nhìn thẳng cũng đang được thưởng thức, mạnh mẽ chiếm làm của riêng từng lần từng chút một. Khoái cảm không ngừng tích lũy tăng lên khiến không thể kiềm được phát ra tiếng rên rỉ, những tiếng này cũng không khác gì thần chú kích thích dục vọng khi lọt vào tai anh.

Anh chạy rước rút càng kịch liệt hơn, dịch yêu trào ra khi côn thịt lớn tiến sâu vào càng nhiều khiến ga trải giường ướt đẫm, “Bảo bối, em cũng thoải mái..... Có đúng không? Nói, nói anh nghe....”

Cô đã mất phương hướng từ sớm, câu chữ đứt gãy khi anh đâm vào rút ra, “Ừ, thoải mái..... Ừm a.....”

Anh nảy sinh sự mong muốn muốn đâm vào chỗ mềm mại đẹp đẽ kia, “Hửm? Có muốn không em?”

“Có mà.... Muốn....”

Hoa huyết bắt đầu co rút chặt chẽ, anh biết cô cũng sắp lên được đỉnh cao trào nhất kia, nên càng dùng sức và sức lực để ra vào hơn. Anh đưa tay đến nơi giao hợp của hai người, tâm địa xấu xa mà xoa bóp nơi cánh hoa của cô. “Muốn cái gì? Hoàn Hoàn, nói anh nghe.... Em muốn cái gì?”

Khoái cảm dồn tụ tựa tấn công đến tựa như đào núi lấp biển, Lâm Hoàn kinh hoảng ôm chặt anh, toàn thân run rẩy, vừa thút thít vừa cong người lại, “Ừm.... Muốn..... A Triết.....”

Huyết nhỏ co rút tỏa ra luồng nhiệt nóng, hâm nóng thêm đôi chút cho chớp đỉnh của côn thịt, vách thịt bên trong bị gạt đẩy ra, cũng ngay lúc này Triệu Triết Vũ đã lên đến đỉnh điểm, còn chưa kịp rút ra đã giật run bắn toàn bộ vào nơi sâu của hoa huyết.

“Hừ.....” Anh thở hỗn hển, bắp thịt căng chặt, chờ đợi dư âm của đợt cao trào đi qua.

Lúc côn thịt được lấy ra còn mang theo một mảng chất lỏng lớn đục ngầu, hình ảnh đậm mỹ này lọt vào trong mắt anh, dục vọng vừa mới mềm xuống lại có khuynh hướng ngóc đầu lên.

Lâm Hoàn đã mất đi ý thức từ lâu, trên mặt vẫn còn đọng lại nước mắt, trên giường cũng loáng thoáng có mấy giọt nước mắt. Anh đau xót lau khuôn

mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hôn lên nước mắt của cô, còn thịt vẫn không chịu trôi, vẫn vuốt ve ma sát nhẹ bên ngoài huyết nhỏ dính nhớp.

Cánh môi cô đã sưng đỏ ở viền bên ngoài, trên người phủ đầy vết hôn, trong chất nhờn còn mang theo chút máu tượng trưng cho việc anh đã lấy đi lần đầu của cô.

Lòng anh bỗng tràn ngập tình yêu. Không đành lòng làm tổn thương cô, vì thế sau khi cẩn thận tắm rửa cho cô xong, không thể làm gì khác hơn là tự mình ra tay giải quyết dục vọng lại bộc phát lần nữa.

Lúc động tác trên tay dần dần nhanh hơn, anh hồi tưởng lại hương vị mê người của cô, còn không quên lẩm bẩm kêu tên cô.

“Ừm.... Hoàn Hoàn.....”

“Hắt xì!”

Lâm Hoàn hắt hơi một cái, cô kéo chăn trên người chặt hơn chút.

Triệu Triết Vũ nhìn dáng vẻ hoàn toàn ngây ngốc của cô, có lẽ không hề nhớ chút gì về cảnh tượng kiều diễm tối hôm qua. Được rồi, trái lại thì anh lại hồi tưởng hoàn chỉnh lại cảnh đêm qua một lần, không cách nào không chế được, lại nổi lên phản ứng.

“À này.... Quần áo của tôi đâu....”

“Phòng tắm.”

Lâm Hoàn thấy anh không có ý định rời đi, cô dứt khoát quay người, dùng ga trải giường bao quanh cơ thể trần trụi của mình, dùng dùng dùng xông vào phòng tắm và đóng “rầm” cửa lại.

Triệu Triết Vũ ngồi trên ghế sofa châm một điếu thuốc, nhìn về phía cậu em đang muốn ngẩng đầu lên và thấp giọng mắng một câu: “Con mẹ nó, mày có thể bình tĩnh chút được không!”

Trong phòng tắm, Lâm Hoàn run tay miễn cưỡng mặc quần áo qua loa vào người, không dám mở cửa phòng tắm nữa.

“Quá xấu hổ.... Quá xấu hổ.... Tại sao lại như vậy chứ.....”
Cô ngồi trên bồn cầu lằm bằm lâu bầu, tay chân trở nên lạnh như băng.

“Không sao cả..... Không sao cả..... Cả hai đều là người lớn cả rồi, bây giờ là thời đại nào chứ.... Tình một đêm, không có gì, không có gì cả.... Bạn trai cũ, không sao cả.... Ra khỏi cánh cửa này.... Cả đời này hai người cũng không qua lại với nhau nữa..... Không có vấn đề gì lớn....”
Cô vừa ôm ngực lải nhải vừa làm công tác tư tưởng cho mình thật lâu, Lâm Hoàn mới chột dạ đứng lên mở cửa, lặng lẽ đi ra ngoài.

Triệu Triết Vũ ngồi trên ghế sofa nhìn chăm chăm cô với vẻ mặt không đổi sắc, khiến cho Lâm Hoàn dường như muốn chui xuống đất tròn mắt. Cô cố gắng không nhìn anh, không nhìn thẳng vào mắt anh, rụt rè e sợ đi đến một góc nhỏ cách anh xa xa, “À thì.... Tôi đi về trước nhé.... Còn về tiền phòng..... Tôi sẽ bảo Tuệ Như tìm cơ hội trả lại anh thay tôi..... Cảm, cảm ơn....” Nói xong thì cầm đồ của mình và chạy thoát thân.
Triệu Triết Vũ đã sắp tức đến độ muốn học máu.

Sao anh lại không nghĩ đến sau khi cô ngốc này tỉnh lại sẽ có phản ứng thế này chứ, đêm đầu tiên của mình quên mất không còn nhớ một mống thì không nói, lại còn giống một người không có chuyện gì cứ thế trực tiếp phui mông bỏ đi à? Ngay cả tiền phòng còn bảo “Tuệ Như trả thay tôi”, đây là muốn bội tình bạc nghĩa sao?

Lâm Hoàn ở bên kia vẫn chưa hoàn hồn lại trong sự khiếp sợ, vừa giả vờ bình tĩnh đi ra khỏi khách sạn, vừa run tay mở điện thoại ra.

Thật may là tối qua Tuệ Như đã nói dối với ba mẹ thay cô, chuyện đi đêm không về thì không cần lo lắng nữa. Ngẩng đầu lên nhìn khung cảnh ngựa xe như nước ở bên ngoài khách sạn, trong lòng cô vẫn còn đang mê man.

Đi đâu đây? Bây giờ về nhà, chắc chắn sẽ bị phát hiện mình có chỗ không đúng. Dường như tất cả người đi đường ở đây đều nhìn cô bằng ánh mắt quái dị, cô mở camera trước của điện thoại lên mới phát hiện trên cổ mình đều là vết hôn không được che kín, xấu hổ muốn đâm đầu vào tường.

Thuốc giải rượu mà Triệu Triết Vũ đưa đúng là cũng không đáng tin như anh ta vậy, không có chút tác dụng nào. Cả người cô vẫn nhẹ bẫng, thần trí mơ màng muốn đi ngủ ngay.

Lâm Hoàn quyết định ——

Quay đầu trở về khách sạn và thuê thêm một phòng đơn ở lại.

Cửa phòng vừa mở ra cô đã nhào lên giường, nằm xuống đã ngủ ngay. Đầu óc choáng váng trở nên nặng nề, tứ chi cũng đau nhức không còn chút sức lực.

A, không biết lúc tỉnh dậy có thể phát hiện đây chỉ là một cơn ác mộng không nhỉ... Nếu như vậy thì tốt biết mấy.

Lạnh quá....

Sao chút ký ức cũng không có chứ.... Đêm đầu tiên quý giá của cô.

Tại sao..... Hết lần này đến lần khác vẫn là Triệu Triết Vũ chứ.....

.....

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, Lâm Hoàn dần rơi vào giấc ngủ say.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 5: Đà điều

Edit: An Tĩnh

Lúc mở mắt ra lại, điện thoại đặt bên gối rung lên không biết đã bao lâu, ngoài cửa sổ là một mảnh đen nhánh.

Lâm Hoàn chỉ cảm thấy trong đầu nặng nề, toàn thân như nhũn ra, trong chân nóng đến khó chịu. Trên màn hình hiển thị hai chữ “Tuệ Như”, cô chặt vật nhấn nút trả lời —

“Lâm Hoàn! Cậu còn biết nghe điện thoại à? Cậu chạy đi đâu vậy! Bây giờ cũng đã là nửa đêm của ngày hôm sau rồi sao cậu còn không về nhà hả? Ba mẹ cậu gọi điện thoại tìm tớ hỏi người, tớ lại giúp cậu che giấu cả một ngày trời đó.... Alo, cậu có đang nghe không?”

Lâm Hoàn há miệng, nhưng không phát ra âm thanh nào được, chỉ có đôi môi khô khốc đang cọ sát. Dùng hết toàn bộ sức lực, cũng chỉ phát ra mấy tiếng khàn khàn đứt quãng và mơ hồ.

“..... Giọng cậu bị làm sao vậy?” Cuối cùng Phương Tuệ Như cũng phát hiện ra điều không đúng, “Lâm Hoàn, bây giờ cậu đang ở đâu vậy?”

“Khụ khụ..... Khách sạn....”

“Chín tiếng? Bây giờ cũng đã hai giờ sáng rồi!..... Cậu nói là khách sạn? Bây giờ cậu vẫn còn ở trong khách sạn sao?”

“1609...”

“Được rồi, chờ tớ, tớ sẽ lập tức đến ngay!”

Lâm Hoàn ở đầu màn hình bên này lại ngủ mê man một lần nữa.

Phương Tuệ Như cúp điện thoại xong thì lập tức lái xe đến khách sạn, trên xe còn không quên đeo tai nghe Bluetooth và gọi điện thoại cho Triệu Triết Vũ, mới vừa được nói máy đã mất liên một trận:

“Triệu Triết Vũ, cậu có ý gì! Là chính cậu muốn làm, nói cái gì mà muốn chăm sóc Lâm Hoàn chứ, thế mà tớ còn hết tình hết nghĩa tạo cơ hội cho hai người, trái lại cậu thì tốt rồi, để người ta vào khách sạn rồi chẳng thèm ngó ngang gì đến nữa? Nếu Lâm Hoàn xảy ra chuyện gì, xem tớ có bấm nhỏ cậu thành thịt vụn không thì biết!”

Triệu Triết Vũ đầu bên kia nghe vậy thì hoàn toàn rơi vào trong sương mù.

Làm cái gì, bị vứt bỏ ở khách sạn, người còn phải bồi thường tiền cửa phòng tắm là anh đó có được không hả?

“Lâm Hoàn vẫn còn ở khách sạn sao?”

“Nếu không thì thế nào? 1609, có phải phòng tối qua cậu thuê không?”

Anh sống sót một giây, “Tầng mười sáu là phòng đơn, tối hôm qua tớ thuê phòng đôi ở tầng trên cùng..... Tớ sẽ lập tức đến.” Nói xong anh cũng nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, cầm chìa khóa vội vã đi ra khỏi nhà.

Đường phố đêm khuya có rất ít xe, tốc độ lái xe của anh thật sự dọa người, thậm chí còn đến nhanh hơn Tuệ Như.

Ai ngờ đâu sau khi nói rõ tình hình, lễ tân khách sạn vẫn trả lời là vì quy định nên không thể tự tiện giao thẻ mở cửa phòng của Lâm Hoàn ra được. Hai người trong lòng nóng như lửa đốt, nửa đêm đã ra ngoài, đều không mang theo thẻ căn cước. Triệu Triết Vũ tức giận đến độ đôi mắt đỏ lên, dứt khoát đưa tay ra trước quầy lễ tân, anh níu lấy cổ áo của nhân viên lễ tân và nhắc người đó lên, khiến tất cả bảo vệ của khách sạn đều rút dùi cui ra. Cũng may là quản lý trực ban nhận ra Phương Tuệ Như là thọ tinh của buổi tiệc sinh nhật tối hôm qua, sau khi thương lượng thì người quản lý cũng đồng ý đi cùng để mở cửa phòng 1609.

Âm thanh cửa phòng mở khóa thành công vừa vang lên, Triệu Triết Vũ lập tức đẩy người quản lý đó ra và xông vào.

Lâm Hoàn nằm trên giường ngủ mê man, trên mặt ửng đỏ bất thường. Anh kiểm tra, mới phát hiện nhiệt độ trên người cô cao muốn dọa người, mũi cũng thở dốc phả ra hơi thở nóng đốt.

Lòng anh như có lửa đốt, lập tức dùng chăn bọc cô lại và ôm ngang lên, sải bước đi ra khỏi phòng. Phương Tuệ Như còn chưa hiểu rõ tình huống, vừa định đuổi theo, thì lại vị quản lý nhanh nhẹn tiến lên ngăn lại, trên mặt là nụ cười mang tính chất thương mại: “Xin lỗi, cô gái à, có thể làm phiền cô thanh toán tiền phòng của bạn cô trước được không?”

“....”

“Còn có chi phí chần mà vị kia đã mang đi nữa.”

Triệu Triết Vũ cẩn thận đặt Lâm Hoàn ngồi vào ghế phó lái và điều chỉnh ghế hạ thấp xuống, che kín chắn khách sạn lại rồi thắt chặt dây an toàn, lái xe đến bệnh viện.

Cô phát sốt.... Phải trách anh. Tối hôm qua cả người cô đều ướt, anh còn.... Để cô chịu lạnh cả một đêm. Sáng nay cô bị choáng đầu và khản giọng, anh còn xem như đó chỉ là say rượu....

Anh giận đến mức siết chặt quả đấm. Cô thà thuê thêm một phòng đơn, cũng không muốn ở cùng anh thêm một giây nào sao?

Lúc Lâm Hoàn mở mắt ra thì cô đã ở trong phòng bệnh của bệnh viện, trên tay đang truyền nước biển. Chát lỏng lạnh như băng truyền vào trong cơ thể, khiến cô bất giác rùng mình.

Có người quan tâm kéo chăn của cô lên cao đôi chút. Lâm Hoàn vừa quay đầu, nhìn thấy lại là khuôn mặt băng tuyết như xác chết của Triệu Triết Vũ,

Lâm Hoàn sợ đến độ muốn hét to lên.

A..... Vốn đang khẩn cầu tất cả mọi thứ đều là một cơn ác mộng, kết quả sau khi tỉnh lại từ cơn ác mộng, vẫn gặp lại đại ác ma trong cơn ác mộng của chính mình?

Triệu Triết Vũ nhú mày, “Tỉnh rồi sao?”

“.....”

Lâm Hoàn không dám nhìn anh, lặng lẽ kéo chăn đắp qua đầu mình.

Được lắm, cô nàng này giả vờ thành đà điểu vẫn công phu tuyệt vời như ngày nào.

Lâm Hoàn nằm trong chăn khó chịu cắn chặt môi dưới. Chuyện tối hôm qua cô còn chưa tiêu hóa hết, một lòng chỉ muốn rời khỏi Triệu Triết Vũ thật xa, dù sao..... Thời gian liệu có chữa lành mọi thứ, không có chuyện gì xảy ra giữa hai người không phải sẽ tốt hơn sao? Hơn nữa anh cũng không thiếu phụ nữ, cô không phải là tình một đêm đầu tiên của anh, càng không phải là người cuối cùng..... Thậm chí đến bản thân cô, cũng không nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì.... Thế mà hiện tại lại nợ anh một nhân tình gọi là “ơn cứu mạng”, cắt không đứt, gỡ càng thêm rối.... Đúng là tạo nghiệt mà.

Suy nghĩ miên man rồi tung, cô nằm trong chăn thiếu oxy rất khó chịu.

Mong chờ Triệu Triết Vũ nhìn ra được sự bất bình thường của mình thì sẽ rời đi, Lâm Hoàn vén chăn ra, nhưng lại đối diện với tầm mắt thẳng tắp của anh.

Triệu Triết Vũ bất đắc dĩ thở dài, nghĩ thầm nếu muốn đối phó với con đà điểu nhỏ này có lẽ phải thảo luận chính sách kĩ hơn, thế là anh sáng suốt lựa chọn nói sang chuyện khác.

“Một ngày không ăn gì, em không đói bụng à?”

“..... Vẫn ổn, quá đói thôi.....”

“Ngồi dậy, ăn chút cháo nhé.”

Lâm Hoàn ngồi dậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng khi nhìn thấy bát cháo thịt trứng bắc thảo cô thích ăn nhất đang bốc hơi nóng trên tủ đầu giường, cuối cùng đôi môi tái nhợt cũng chịu mỉm cười. Triệu Triết Vũ cầm bát cháo lên và múc một muỗng, tức tối khi biết được trong lòng cô anh thật sự còn không bằng bát cháo thịt trứng bắc thảo này.

Lâm Hoàn nhìn động tác anh múc cháo và thổi nguội, hoảng hốt ý thức được anh đang muốn đút cho cô ăn?

“À này, tự tôi ăn là được rồi....”

Triệu Triết Vũ bung chén cháo tránh thoát khỏi tay cô một cách dễ dàng, “Trên tay đang truyền dịch, đừng lộn xộn.”

Bị giọng nói trầm thấp lạnh như băng của anh dạy bảo, Lâm Hoàn kinh sợ, không thể làm gì khác ngoài việc mất tự nhiên ăn muống cháo anh đưa đến bên miệng.

Cháo ấm áp vào miệng, thần kinh căng chặt của cô cuối cùng cũng thả lỏng. Máy muống vào bụng, cô đã nổi lá gan, bắt đầu đầu lên ngấm nhìn Triệu Triết Vũ lúc anh đang múc cháo.

Tối hôm qua ở phòng bao cô không dám nhìn anh, sau đó say bất tỉnh nhân sự.... Buổi sáng cũng phải chạy thoát thân. Dù sao cũng phải nhìn thử xem, người ăn sạch mình có đáng vẻ như thế nào chứ.

Nhiều năm không gặp, anh trở nên cao lớn và trưởng thành, đường nét cương nghị hơn, tựa như dáng vẻ của một người đàn ông thực thụ. Tóc cũng ngắn đi.

Còn có.... Càng trở nên lạnh lùng hơn.

Lúc còn học cấp ba anh vẫn luôn có dáng vẻ lạnh lùng. Chỉ là khi đó chỉ là thiếu niên, nhìn thế nào cũng thấy là giả vờ mà thôi. Bây giờ.... Khuôn mặt không cảm xúc của anh khi nói chuyện khiến cô phải sợ hãi và ngoan ngoãn nghe lời, chỉ thiếu mỗi việc nói “tuân lệnh”.

Nhưng.... Dáng vẻ lúc anh dè dặt thổi cháo, đúng là vẫn có hơi thuận mắt. Sống mũi trời sinh đã thẳng, cúi đầu trông cũng rất đẹp.

Lúc Triệu Triết Vũ ngẩng đầu lên lần nữa, thì nhìn thấy Lâm Hoàn đang ngây người nhìn anh chăm chăm. Hai mắt ướt ướt mở thật to, khuôn mặt nhỏ vừa rồi che kín chắn nên hơi ửng đỏ do nóng, dường như khiến anh muốn nhào đến cắn một phát.

Anh đưa chiếc muống đến bên miệng cô, cô cũng cứng nhắc mở miệng ăn cháo, ánh mắt vẫn ngơ ngẩn nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, cũng không biết trong cái đầu nhỏ kia lại đang suy nghĩ điều gì. Triệu Triết Vũ nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô, không nhìn được nên cong môi cười một tiếng, “Nghĩ gì vậy?”

...

Triệu Triết Vũ cười?

Lâm Hoàn giật mình hoàn hồn trước phát hiện này, không nhận ra tim mình đã âm thầm lạc mất một nhịp.

Tảng băng cười lên.... Đúng là rất đẹp mắt.

**

Hết chương 5

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 6: Oan gia

Edit: An Tĩnh

“..... Không có gì.”

Lâm Hoàn nhanh chóng rời mắt đi, ăn cháo một cách đàng hoàng nghiêm túc.

Không khí yên tĩnh lại.

Xa cách gặp lại, trước ngủ sau gặp, bầu không khí ít nhiều cũng có hơi lúng túng khó có thể nói thành lời.

“Tuệ Như đâu rồi?” Cô dè dặt hỏi.

“Anh để cô ấy về trước rồi.”

“..... Ồ.”

Lâm Hoàn oán thâm, cái tên đầu sỏ này, còn chưa kịp tìm cô ấy tính sổ.

Ăn xong một bát cháo, truyền nước biển cũng không vô ích. Y tá đi vào dặn dò đến phòng thuốc để nhận thuốc, Triệu Triết Vũ chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu “Ngồi im đó.”, sau đó cầm tờ đơn đi ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Hoàn ngồi trên giường nhìn anh bước nhanh đi xa để lại bóng lưng cao lớn, trong lòng cô dâng lên cảm giác an tâm kì diệu.

Có lẽ là cảm giác “có một cành cây có thể dựa dẫm”.

Nhìn một hồi, cô yên lặng cúi đầu xuống. Hai người gặp lại nhau, anh cũng xem như đã hết tình hết nghĩa. Dù tối hôm qua cô bất tỉnh nhân sự từ trước, nhưng có thể tính là anh tình tôi nguyện, tình cảm ngấn ngủi, không cần phải dây dưa lưu luyến.

Yêu nhau trong quá khứ, cũng đã sớm trôi qua rồi.

“Nghĩ thông suốt” nhưng chuyện này, trong lòng cũng thoải mái nhẹ nhõm hơn ít nhiều.

Lúc đi ra bệnh viện, trời chỉ vừa mới tờ mờ sáng, giao thông công cộng vẫn chưa bắt đầu vận hành, vì vậy Lâm Hoàn không thể mượn cớ để từ chối đề

ngợi đưa cô về nhà của Triệu Triết Vũ được. Cô chỉ đành phải ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau khi lên xe mà thôi.

Anh không hỏi xem nhà cô ở đâu, nhưng vẫn đi theo hướng đúng.

Đúng vậy, đương nhiên anh biết.

Năm đó cô còn từng chuồn ra khỏi cửa nhà, chạy xuống dưới lầu đi tản bộ hẹn hò cùng anh..... Thậm chí nụ hôn đầu của cô, cũng là vào một đêm khi anh đưa cô trở về nhà, dưới đèn đường vàng mờ, lúc hai người vẫn không thể tách nhau ra được..... Dừng lại, không thể nhớ lại nữa.

Quá khứ đã đi qua rồi! Lâm Hoàn nhắm mắt, trong lòng mắng chửi mình mấy lần.

“Còn không thoải mái à?” Một trụ đèn đỏ, Triệu Triết Vũ dừng xem, đưa tay kiểm tra trán cô.

Cơn sốt vẫn chưa hoàn toàn hết.

“Ừm, khá tốt.....”

Anh thu tay về và không nói gì nữa, nhưng tốc độ xe lại chậm hơn đôi chút. Quả nhiên anh quen việc dễ làm, cứ thế lái đến cửa tiểu khu. Túi thuốc đưa đến tay cô, Lâm Hoàn nhận lấy túi, nghĩ thầm đây có thể là lần cuối cùng hai người gặp mặt, cuối cùng vẫn không chạy trốn mất, nhìn về phía anh và nghiêm túc nói: “Cảm ơn anh.”

Biểu cảm trên mặt anh vẫn lạnh nhạt, một cái chớp mắt khi đóng cửa xe, hình như cô nghe anh nói: “Về nhà thì gửi tin nhắn cho anh nhé.”

Lâm Hoàn ngạc nhiên, yêu cầu nhiều như vậy à?

Cửa xe đóng lại vang lên một tiếng “ầm”, cách cửa kính cô không thể nhìn thấy rõ trong xe, nghĩ lại mình vẫn chưa nói lời tạm biệt, đành phải do dự vẫy tay với người bên trong. Ngây ngô đứng đó một hồi mới phát hiện dường như anh không có ý định rời đi, nhìn bộ dạng này thì chắc đang đợi cô đi trước, vì vậy cô ngoan ngoãn xoay người đi vào tiểu khu. Cô không hề thấy được tảng băng trong xe, khi nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của cô chuyển động đã nở nụ cười.

Triệu Triết Vũ đưa mắt nhìn cô đi vào cửa tiểu khu, nhớ đến vô số lần ở năm mười sáu tuổi, bóng lưng buộc tóc đuôi ngựa, chiếc váy bay bay của Lâm Hoàn.

Cô chỉ cắt tóc ngắn, ngoài ra đều không thay đổi gì. Trái lại thì anh cảm thấy đáng vẻ cô để tóc ngắn trông trẻ trung hơn hẳn, giờ tay nhắc chân đều mang theo sự đơn thuần của năm mười sáu tuổi.

Chỉ chốc lát sau màn hình điện thoại của anh đã sáng lên, hiện lên một tin nhắn của “Hoàn Hoàn”.

—— Tôi về nhà rồi, cảm ơn anh.

Triệu Triết Vũ vui mừng nhận ra rằng: Lâm Hoàn vẫn còn giữ số điện thoại của anh.

Anh mở ra cuộc trò chuyện tin nhắn của hai người, trên đó ghi lại là một ngày tháng của bảy năm trước.

—— Em xin lỗi, em cảm thấy chúng ta vẫn nên chia tay thì hơn.

—— Được.

Bảy năm, điện thoại anh vẫn luôn thay mới, nhưng vẫn tìm mọi biện pháp để giữ lại tất cả tin nhắn từ cô.

Anh trả lời: Uống thuốc ngoan nhé.

Lâm Hoàn nhìn điện thoại mình chằm chằm, số điện thoại của Triệu Triết Vũ vẫn hiển thị hai chữ kia: A Triết.

Cô xóa bỏ tất cả lịch sử tin nhắn của hai người, phương thức liên lạc trong các phần mềm mạng xã hội. Vừa rồi tìm lục tìm lại để gửi tin nhắn mới phát hiện, số điện thoại này, vẫn đi theo những lần sao lưu dữ liệu, lưu lại cho đến tận bây giờ.

Thật đáng ghét mà. Dường như đang ám chỉ điều gì đó vậy.

Lâm Hoàn tắt màn hình điện thoại, ép bản thân mình không được trả lời tin nhắn.

Sốt ruột đi lanh quanh trong phòng khách mấy vòng, cô vẫn không nhận được phải chạy đến ban công nhìn xuống cửa tiểu khu, vừa khéo nhìn thấy xe anh bắt đầu khởi động và lái đi.

Cô có hơi sưng sốt.

Anh đợi nhận được tin nhắn báo về nhà của cô rồi mới đi à?

Lâm Hoàn lắc lắc đầu, xua đuổi những ảo tưởng không thực tế của mình.

Cùng lắm thì xem như anh có phong độ, thì làm sao chứ! Nhiều năm như vậy, dù gì anh cũng biến thành hình người dạng chó [1] rồi....

[1] Gốc là 人模狗样: thân phận là con người nhưng lại hành xử như một con chó.

Cứ như vậy đi.

Cô lặng lẽ nói trong lòng.

Sau đó cuộc sống của Lâm Hoàn khôi phục lại như bình thường.

Mới vừa tốt nghiệp, cuộc sống mỗi ngày vẫn chỉ có gửi sơ yếu lí lịch như cũ, phỏng vấn, thay đổi giữa ở nhà và nhật chân.

Ngày hôm đó cô phỏng vấn ở một công ty nước ngoài có thực lực mạnh mẽ, vừa vào phỏng vấn đã hỏi đến tình trạng hôn nhân.

Trong đầu cô nghĩ cũng không biết phải làm sao, đột nhiên khuôn mặt của Triệu Triết Vũ hiện lên.

“Trước mắt thì tôi đang độc thân.”

“Vậy thì trong thời gian ngắn, cô có ý định sẽ kết hôn sinh con không?”

Lâm Hoàn kiên định lắc đầu.

Lúc mang đôi giày cao gót không được thoải mái đi ra khỏi tòa cao ốc, Lâm Hoàn hít sâu một hơi và thở ra.

Trước khi phỏng vấn cô lo lắng đến mức tay chân đổ mồ hôi, tim đập như sấm, cô đã tự an ủi chính mình, bất kể là tình hình có tốt hay xấu, sau khi kết thúc cũng phải đi đến tòa cao ốc ở đối diện, trước kia bình thường cô cũng không dám ăn uống ở quán cà phê cao cấp, nên bây giờ sẽ gọi một ly latte, ăn một chiếc bánh ngọt để chiêu đãi bản thân.

Hôm nay người phỏng vấn hỏi rất nhiều câu, cũng nói đến kế hoạch yêu và kết hôn, nói không chừng cũng có hy vọng nhỉ?

Nghĩ như vậy, Lâm Hoàn vui vẻ đẩy cửa quán cà phê ra.

Gọi một ly latte ấm áp xong, Lâm Hoàn đứng trước quầy điểm tâm ngọt sáng lấp lánh, xoắn xuýt xem rốt cuộc nên ăn bánh red velvet hay là Tiramisu.

Macaron thoát nhìn cũng rất ngon..... Bánh red velvet vẫn là ngon hơn, đến bây giờ cô chưa từng ăn thử. Từ từ, tại sao người này trông giống Triệu Triết Vũ vậy.....

Không xui xẻo như vậy chứ?

Lâm Hoàn dè dặt ló đầu ra khỏi phạm vi mà quầy điểm tâm ngọt che mắt, cuối cùng cũng thấy rõ, ngồi trên ghế dài ở bên cửa sổ là khuôn mặt băng tuyết kia, không phải là Triệu Triết Vũ thì còn là ai nữa? Thật đen đủi thay, ngay tại lúc này anh lại ngẩng đầu nhìn về phía cô, lần này không phải là tiệc sinh nhật của bạn thân nữa, thế là Lâm Hoàn cũng có thể nghe theo bản năng trong nội tâm mình — quay đầu bỏ chạy!

“Thưa cô, đây là latte của cô ạ.”

Đáng tiếc, cô quên mất mình là tay mơ không rèn luyện nhiều trong kỹ năng điều khiển giày cao gót, lão đạo mấy bước đã bị Triệu Triết Vũ sai bước đi đến nứu lại — tay trái bắt lấy người, tay phải nhận lấy ly latte từ nhân viên cửa hàng, nhanh chóng kéo cô đi đến chỗ ghế dài và để cô ngồi xuống, đặt ly latte lên bàn trước mặt, toàn bộ động tác đều liền mạch.

Lâm Hoàn còn chưa kịp phản ứng, Triệu Triết Vũ đã ngồi xuống ở phía đối diện.

Biểu cảm trên mặt đại ác ma như thể bị đập phải đuôi, mặt u ám. Anh lại mặc âu phục màu đậm, không khí quanh người ép thấp xuống cực hạn. Lâm Hoàn nơm nớp lo sợ cầm chặt ly cà phê, lâu sau mới nói một câu:

“Ôi, thật khéo nhỉ?”

Lời tác giả:

Tôi rất nóng lòng luôn đó, hai người họ mới tách ra hơn một trăm chữ mà tôi đã nóng lòng để họ gặp lại nhau....

Thời gian của hai người họ có lẽ là, lúc Lâm Hoàn học lớp mười một là mười sáu tuổi, yêu đương với Triệu Triết Vũ lớp mười hai. Một năm sau lúc Lâm Hoàn học lớp mười hai thì hai người chia tay, sau đó cộng cả bốn năm học chính quy của Lâm Hoàn và hai năm học nghiên cứu sinh, tổng cộng là trôi qua bảy năm đó.

Mai lại có thịt thơm.

**

Hết chương 6

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 7: Duy nhất

Edit: An Tĩnh

“Em đang trốn tránh anh à.”

“Không có mà! Sao có thể chứ!” Lâm Hoàn lập tức lắc đầu như đánh trống chầu, cuối cùng còn kèm theo một nụ cười nịnh nọt.

“Tại sao lại không trả lời tin nhắn?”

Lâm Hoàn cứng họng, giả vờ uống latte, con người quay tròn rời mắt đi chỗ khác để bịa lí do.

Hơn một tháng qua, anh đã gửi cho cô mấy tin nhắn.

—— Nhớ uống thuốc.

—— Đã hết bệnh chưa.

— Đừng uống rượu nữa đó.

...

Cũng chỉ như vậy, mặc dù chỉ có mấy chữ cực ít, nhưng lại dụng ý lại dài dòng như một bà mẹ già. Cô cảm thấy nhức đầu, không thể hiểu được sự quan tâm của Triệu Triết Vũ đối với cô là có ý gì.

Vì những tin nhắn này, đã khiến cô nhớ đến năm đó, học trưởng kiên nhẫn theo đuổi cô không chịu bỏ.

Hồi ức ủa về mãnh liệt khiến cô không biết phải làm sao, vì vậy cô dứt khoát lựa chọn đọc tất cả nhưng lại không trả lời.

“Chuyện đó, anh biết mà, bây giờ ai cũng đều dùng Wechat, vốn không chú ý để xem tin nhắn mà ha ha.”

“Được, vậy em thêm Wechat của anh đi.”

Triệu Triết Vũ lấy điện thoại ra, mở mã QR và đưa đến bên cạnh ly cà phê của cô, buồn cười nhìn khuôn mặt với biểu cảm tự cảm đá đập vào chân mình của cô, bất đắc dĩ phải lấy điện thoại ra thêm Wechat của anh.

“Đến phòng vấn à?”

Hôm nay buộc một nửa phần tóc ngắn của mình lên rất nghiêm trang, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tròn trịa. Mặc trang phục nghiêm túc và giày cao gót, nhưng dáng vẻ hai mắt sáng rực lên nhìn chằm chằm vào chiếc bánh ngọt, lại giống một cô bé lén mặc quần áo của người lớn vậy.

“Ừm.”

Lâm Hoàn nhìn màn hình điện thoại, gõ chú thích tên Wechat của anh là “Ác ma Triệu”. Mắt thấy hai bàn tay anh đặt trên bàn, áo sơ mi màu xám tro bị kéo lên đến cùi chỏ, để lộ một đoạn bắp tay rắn chắc mạnh mẽ.

“.... Còn anh? Mặc đứng đắn như vậy mà?”

Triệu Triết Vũ chỉ chỉ ra sau lưng: “Bàn công việc với đồng nghiệp ở bên cạnh.”

Lâm Hoàn nhìn sang, trên ghế dài có mấy người mặc âu phục mang giày da đang ngồi, có lẽ chính là đồng nghiệp mà anh nói, lúc này cô như nhặt được đại xá: “A! Vậy anh và đồng nghiệp tiếp tục bàn việc đi, tôi không quấy rầy các anh nữa!”

Triệu Triết Vũ nhanh tay lẹ mắt chặn động tác muốn đứng dậy chạy đi của cô, “Lần trước em làm rơi đồ ở khách sạn.”

“Là gì vậy?”

“Bây giờ đang ở nhà anh.”

Trong đầu Lâm Hoàn có ngọn đèn cảnh cáo “chắc chắn không phải chuyện tốt” bật sáng lên, “.... Không sao cả, anh vứt đi giúp tôi là được rồi.”

“Em chắc chắn à?” Triệu Triết Vũ tựa lưng vào ghế ngồi, bày ra dáng vẻ “em sẽ hối hận”.

“Anh cảm thấy.... Em sẽ không muốn nó bị vứt đi đâu.”

Hừ, người này đúng là nhiều chuyện thật!

Nhưng cô vẫn cứ bị xơi tái như vậy hết lần này đến lần khác, không chịu nổi sự hành hạ của lòng hiếu kỳ và cảm giác bất an như thể bị người ta nắm thóp, bị ác ma Triệu từng bước một dụ dỗ phải ngoan ngoãn ngồi lên xe của kẻ gian, lái đến ổ giặc.

Quả nhiên nhà của Triệu Triết Vũ cũng giống hệt núi băng như anh. Tường trắng, sàn nhà màu tối, là màu đen. Cảm giác giống như anh chỉ đến công ty thiết kế, chọn một căn phòng mẫu màu đen trắng xám vô cùng đơn giản, và sửa sang lại giống y đúc.

Sao có thể hình dung được, không hề tìm được một món đồ trang trí nào trong căn nhà này, mọi thứ đều “hữu dụng”. Lâm Hoàn sờ đông một cái nhìn tây một lúc, từ tivi cực lớn đến chiếc ghế sofa da ngồi xuống là không bỏ được, rồi đến cửa sổ kính có thể nhìn thấy toàn cảnh của trung tâm thành phố, nhìn thế nào cũng biết Triệu Triết Vũ không phải là một người nghèo. Cô đã nghi ngờ rất lâu tại sao tên Triệu Triết Vũ thú kia chỉ ở hai phòng, sau đó cô đã thăm dò ra được — là vì dư phòng không cần dùng đến. Một phòng ngủ và một thư phòng, một phòng bếp một nhà vệ sinh một phòng khách, tóm lại là không có bất kì đồ vật nào không cần thiết.

Quá lạnh lẽo, hừ hừ hừ.

Cô lại thắc mắc, căn nhà này nhìn sao cũng phải hơn hai trăm mét vuông trở lên, công ty địa ốc nào lại thiếu đầu óc đến mức chỉ chia ra hai phòng trong hai trăm mét vuông nhỉ?

Sau đó cô lại thăm dò ra một lần nữa, nhà này là do Triệu Triết Vũ thông tường, mua lại tầng trên tạo thành hai phòng. Quả nhiên Triệu Triết Vũ vẫn duy trì bản chất thú của anh.

Vì cô nhìn thấu bản tính ẩn giấu dưới cái xác lạnh lùng của Triệu Triết Vũ nên Lâm Hoàn đã dương dương tự đắc một hồi lâu.

Lúc Triệu Triết Vũ đi ra từ phòng ngủ, tay đút trong túi quần.

“Đồ của tôi đâu?”

Anh đưa tay ra, đầu ngón tay xách một thứ gì đó đựng đưa —

Lâm Hoàn đến gần để xem, phát hiện giữa ngón tay cái, là một chiếc nơ con bướm ren màu hồng nhạt.

“Đây là cái gì?.....” Cô nhìn kỹ một hồi mới nhớ lại, “Triệu Triết Vũ, anh là đồ biến thái!” Nói xong cô vừa xấu hổ vừa tức giận nhào đến cướp lại.

Triệu Triết Vũ cười né tránh cô, hai người cứ thế mà rùm beng ở hành lang. Đó chính là, một món trang trí trên chiếc quần lót của cô.

Sau mấy hiệp, cuối cùng Lâm Hoàn đã lấy được nơ con bướm từ lòng bàn tay anh. Nụ cười thắng lợi còn chưa giữ được bao lâu, lại phát hiện tim cô đã đập rộn lên vì khoảng cách giữa họ đột nhiên gần nhau hơn.

Dù tầm mắt nhìn xuống sàn nhà, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh đang tập trung trên người mình. Cô lại bắt đầu muốn chạy trốn, vì vậy ấp úng nói phải đi rồi.

Triệu Triết Vũ cản đường đi của cô, quả quyết giữ cô giữa tường và ngực mình, từ trên cao nhìn xuống mái tóc có hơi rối vì đùa giỡn và đáng vẻ cụp mắt không dám nhìn anh của cô.

Hai người giằng co, thậm chí Lâm Hoàn còn có thể cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn rõ ràng, hơi thở của anh và cô từ từ hòa vào nhau trong không khí.

Tại sao vẫn luôn là Lâm Hoàn chứ?

Triệu Triết Vũ đã nghĩ như vậy vô số lần.

Anh có thể biết được lúc còn trẻ mình vô cùng bông bột và cà lơ phất phơ, lúc còn học cấp ba đã từng làm vô số chuyện xấu như hút thuốc, tán gái, đánh nhau, trốn học. Nhưng thật ra là anh đã làm “con cưng của trời” quá lâu, gia cảnh và thành tích tốt, một đường đỗ vào trường cấp ba đứng đầu, nhưng lúc cạnh tranh cùng những người ưu tú ngang hàng sẽ không tránh khỏi thất bại, lại không cách nào chịu đựng được, nên anh đã lựa chọn chìm đắm trong truy lạc.

Nên anh có thể hiểu được lúc đó mình yêu Lâm Hoàn thế nào. Cô là mặt trái của anh, đơn thuần như ánh mặt trời. Thành tích của cô không được tốt lắm, nhưng vẫn luôn chăm chỉ nỗ lực, là đáng vẻ dù có ném vào trong dòng người vẫn tìm ra được. Lúc đầu thứ hấp dẫn anh chính là cô thoát nhìn rầy vui vẻ, mặt mày luôn cười mở tươi tắn, thật ra thì đến bây giờ vẫn như vậy. Năm đó anh nói với cô lời tỏ tình rất buồn nôn, nói rằng You are my sunshine.

Tất cả mọi người đều nói lúc yêu Lâm Hoàn anh như biến thành một người khác, không phiền muộn, không chán chường và tiêu cực nữa.

Sau khi tốt nghiệp anh cũng có thể cảm giác được hai người đang từ từ rời hợt và xa cách, nên lúc nhận được tin nhắn nói chia tay của cô, mặc dù là lần đầu tiên ném trái mìn bị bỏ rơi khiến anh đau khổ rất lâu, anh vẫn tự nhủ, cô gái của anh cũng đã đến thời điểm giang cánh bay cao rồi.

Thật ra thì, khi đó anh cũng loáng thoáng cảm thấy, mình không xứng với Lâm Hoàn.

Nhưng anh không cách nào hiểu được, tại sao bảy năm trời, anh vẫn không bỏ được Lâm Hoàn. Tình yêu tuổi trẻ đơn thuần khiến người ta nhớ mãi thì không có gì kì lạ, nhưng mãi có chấp niệm “không phải là cô thì không thể” lại là một chuyện khác.

Lãng phí hai năm thanh xuân, dù đã thay đổi sau khi gặp Lâm Hoàn, cũng đã quá muộn. Anh đã thi không tốt trong kì thi đại học, vào một trường đại học tệ học một ngành mà mình không thích. Một năm sau anh đã nghỉ học, tự mình ra ngoài xông xáo.

Thành thật mà nói, anh vẫn luôn gián tiếp tìm hiểu tình trạng gần đây của Lâm Hoàn từ người khác. Biết cô gái của mình cố gắng và cuối cùng cũng có kết quả tốt nhất, vào trường đại học mà cô vẫn luôn mong muốn, lại từng bước thi đậu nghiên cứu sinh.

Nếu nói trong bảy năm kia hai người là hai đường thẳng không có điểm giao nhau, thì trong những ngày tháng thẳng trầm khó khăn, chỉ cần biết có một Lâm Hoàn bình tĩnh tồn tại cũng đã khiến anh cảm thấy an tâm.

Đương nhiên là có làm quen với mấy người bạn gái, chỉ là cũng không duy trì được bao lâu đã chấm dứt qua loa. Lúc đối mặt với các cô gái ấy, nắm tay, ôm nhau, anh đều có cảm giác mất tự nhiên.

Tựa như cảm giác “không phải là người này”.

Sau đó anh gặp lại Lâm Hoàn, ôm cô trong lồng ngực, hôn cô, nhìn Lâm Hoàn nằm dưới người anh run rẩy thở dốc, và bây giờ anh cúi đầu đã có thể thấy cô ở ngay trước mắt mình ——

Anh cảm nhận được cảm giác “đúng” đó, dường như có người đang nói với anh rằng không sai, chính là cô ấy.

Anh biết Lâm Hoàn là tất cả câu trả lời.

**

Hết chương 7

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 8: Dụ dỗ (H)

Edit: An Tĩnh

Triệu Triết Vũ cầm lấy tay Lâm Hoàn, đầu ngón tay chạm được vào chiếc nơ con bướm nho nhỏ trong lòng bàn tay cô.

“Em.... Thật sự không nhớ gì sao?” Anh cúi đầu, nhìn về đôi đồng tử đang dao động của cô.

Lâm Hoàn luống cuống lắc đầu, vì ngọn lửa trong mắt anh, và lời thì thầm dịu dàng khiến cô hốt hoảng.

Anh lại đến gần một bước, Lâm Hoàn lui lại, lưng đụng phải vách tường cứng rắn.

Quá gần.

Dường như ở xung quanh cô đều bị hơi thở nóng bỏng của anh vờn quanh.

Cô phải trốn. Phải đẩy anh ra.

Anh hôn lên môi cô.

Trong một cái chớp mắt ù ù, đầu óc Lâm Hoàn trống rỗng. Khoảng cách gần trước mắt cũng biến mất, đôi mắt mở to cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy tường trắng và một chút đuôi tóc của anh.

Anh cười, “Thật sự không nhớ à, những gì dạy em đều quên sao.”

Quả nhiên núi băng cười lên quá đẹp mắt, tác phong không đứng đắn tràn đầy dục vọng và mang theo sự cung chiều khiến cô phải suy nghĩ đến việc đầu hàng, quên mất ý định muốn trốn ra của mình ban đầu. Anh che kín đôi mắt cô, nói nhỏ bên tai cô: “Ngốc, hôn môi thì phải nhắm mắt lại.”

Cô nhắm hai mắt lại.

Nụ hôn của anh đặt lên rái tai cô, bên cổ cô, hơi thở nóng ẩm dồn dập giữa môi dường như khiến cô say thêm lần nữa. Lúc tay anh cởi nút áo sơ mi của cô ra, Triệu Triết Vũ nói bên tai cô: “Không cần sợ, anh giúp em nhớ lại nhé.”

Áo sơ mi trắng cởi ra, lộ ra chiếc áo ngực đang ôm lấy hai bầu ngực tròn trịa. Anh nóng vội nâng chúng ra, bắt đầu tỉ mỉ thưởng thức một bên.

Quá tươi mới. Lần đầu tiên Lâm Hoàn có cảm giác ý thức tỉnh táo một cách đáng sợ như vậy, cảm nhận rõ ràng cơ thể mình run nhẹ lên không cách nào khốn chế, như nhũn ra, cô phải cắn chặt môi dưới mới nhận được những tiếng rên rỉ mơ hồ phát ra từ miệng.

“Em thích như vậy, có phải không?” Anh nhớ, đây là nơi mãi cảm nhất của cô, đầu vú chỉ qua mấy lần liếm trên đầu đã dựng đứng lên trông rất ngon miệng. Cô đã quên, nhưng anh vẫn còn nhớ.

Lâm Hoàn quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn vẻ mặt của anh vào giây phút này. Triệu Triết Vũ cười khế khi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô lúc này, anh đưa tay vào trong váy cô. Vòng eo nhỏ của cô có thể ôm hết bằng một tay, chiếc váy qua vài lần kéo đã rơi xuống bên chân, hết như một chiếc vòng giữ cô lại.

Anh phát hiện chiếc quần lót cô mặc ngày hôm nay, cũng có một chiếc nơ con bướm giống hệt ngày hôm đó, chỉ là chiếc ngày hôm nay màu xanh nhạt. Lâm Hoàn phát hiện anh đang nhìn, lập tức biết ngay, “Tôi..... Tôi mua màu khác..... Cùng một kiểu....” Xấu hổ đến mức cô muốn khóc.

Triệu Triết Vũ chỉ cảm thấy trong lòng mình tựa như hóa thành nước vì cô, anh kéo tay đang vội vàng muốn che chắn của cô.

“Đừng che, rất đáng yêu mà...” Anh hôn trán cô, lại khiến sự phòng bị trong lòng cô lắng xuống. Nhân cơ hội đó đã nhẹ nhàng vuốt ve phần thịt mềm ở nơi kín đáo qua lớp quần lót, bé nhỏ nhạy cảm đã ướt nước, chất dịch thấm qua lớp vải thấm lên đầu ngón tay anh. Anh vui mừng, dục vọng giương lên trong quần tây.

Ngón tay anh thăm dò trong quần lót, đi dọc theo nơi mềm nhất của cánh hoa, chậm rãi tiến vào.

“Ừm!” Lâm Hoàn run lên đầy hoảng hốt, cơ thể co lại theo bản năng. Ngón tay anh lập tức bị thịt non bên trong vây chặt, chỉ cần tưởng tượng thân dưới của mình tiến vào đó, đã khiến anh thở hổn hển rồi.

Không muốn hù dọa cô, anh không thể làm gì khác hơn là cố nén sự căng đau của mình, ngón tay chậm rãi rút ra cắm vào trong đường hầm, cho cô thời gian thích ứng. Lâm Hoàn nắm chặt cánh tay anh, nghe thấy âm thanh chuyển động của tay anh ở vùng kín của cô, cơ thể cũng hơi đỏ lên đầy mập mờ. Đột nhiên như có một đợt pháo bông nổ tung trong đầu cô, người cô mềm đến mức không cách nào đứng vững, hoa huyết co chặt lại dồn ép tiết ra một luồng nhiệt nóng.

Triệu Triết Vũ ôm cơ thể mềm đi vì lên đến cao trào của cô, “Bảo bối, có phải mang giày cao gót rất mệt không.... Muốn tháo ra không em?”

Đôi mắt Lâm Hoàn mơ màng, mặc cho anh ôm mình đi về phía phòng ngủ, váy và giày cao gót vẫn để chỗ đó.

Chiếc nơ con bướm màu hồng kia cũng bị rơi trên hành lang.

Chân cô vòng ngang hông anh, vùng kín vừa vặn chạm vào nơi sung lên của anh. Cách lớp vải quần áo, chỉ là sự va chạm khi đi đi lại lại cũng đã khiến anh điên cuồng.

Lâm Hoàn cũng nhạy cảm cảm nhận được phần kia đang nhô lên, khiến cô có hơi khó chịu. Nhưng dường như lại đang gãi ngứa vậy, nơi sâu lại dâng lên khát vọng theo bản năng, cô như bị mê hoặc mà đóng đưa chiếc eo nhỏ nhắn đến cọ cọ, chọc cho Triệu Triết Vũ phải liên tục hít hơi.

Bên trong phòng ngủ, quần áo của Triệu Triết Vũ cũng rơi xuống đầy sàn. Gậy thịt đứng thẳng với khí thế hung hăng, làm Lâm Hoàn sợ hãi lui về phía sau. Anh chống cánh tay vây cô lại trong người mình, cọ cọ lên gò má cô như đang nũng nịu, “Hoàn Hoàn, anh khó chịu quá....”

“Em, em không biết...”

“Đừng sợ, chạm nó một cái đi....” Bàn tay anh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nắm lấy dục vọng đang tích trữ của anh. Lâm Hoàn kinh ngạc khi cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của vật kia, thậm chí lúc cô chạm vào, nó còn căng lớn hơn mấy phần.

Anh mượn tay cô, đưa gậy thịt đến nơi cửa vào đã ướt át từ sớm.

Cơ thể chuyển động, gậy thịt khó khăn lắm mới vào được chưa đến một nửa, Lâm Hoàn đã đau đến mức hô hấp trở nên dồn dập, toàn thân trở nên căng cứng.

“Hoàn Hoàn, không cần sợ, thả lỏng.... Là anh...” Nhấn nhẹn đến cực hạn, Triệu Triết Vũ đã nóng lòng bắt đầu làm thật nhẹ nhàng. Sau khi cảm giác được vách thịt bên trong cô đang dần dần mềm xuống, một lần đưa hết cả gậy thịt vào.

Thịt non mềm ẩm ướt lập tức hút lấy dục vọng của anh thật chặt, lúc nhúc chèn ép, khoái cảm mê người như dòng điện chạy qua toàn thân. Vì vậy mà anh bắt đầu rong ruổi thỏa thích, liên tục rút ra cắm vào hoa huyệt.

Lâm Hoàn bị hù dọa khi sức lực của anh bất ngờ tăng lên, kêu lên với giọng mang theo chút âm tiếng khóc lóc mềm mại: “A..... Nhẹ, nhẹ chút....” Nào ngờ chỉ là đổ thêm dầu vào lửa, nghe tiếng cô rên rỉ riu rít chỉ làm anh càng

nảy sinh sự bất chấp, hận không thể khảm cô vào cơ thể mình. “Bảo bối..... Em chặt quá.... Nhỏ như vậy.... Ừm....”

Sự va chạm bên dưới càng tăng tốc hơn, sự tê dại khiến người ta bủn rủn từ nơi giao hợp truyền thẳng vào trong tim. Khoái cảm xa lạ vọt đến như thủy triều, anh còn ngại chưa đủ, cúi đầu liếm mút, gặm cắn đầu vú nhỏ, đúng như dự đoán đã khiến cô gái nhỏ dưới người run rẩy. Lâm Hoàn hốt hoảng vì tiếng nỉ non mềm mại mình vừa phát ra, cô phải cắn chặt môi dưới mới không chế được tiếng rên rỉ đầy dục vọng của mình. Nhưng Triệu Triết Vũ lại phát hiện ra, anh dùng miệng lưỡi để cạy miệng cô ra, “Đừng sợ, kêu lên đi, Hoàn Hoàn..... Anh muốn nghe...”

Cô đã không còn chỗ nào có thể trốn được, mới xem tên anh là ngôn ngữ duy nhất trên chiếc giường lớn đang chấn động không ngừng, “Ừm.... A Triết.... A Triết....”. “Anh đây..... Bảo bối, kêu nữa đi em...”. “A Triết..... Nhanh quá.... A.... Chậm thôi, chậm một chút....”

Sự va chạm khiến đôi mắt cô rung rung, cảm giác được có gì đó đang bị đẩy lên đỉnh núi từng chút một, nhưng không biết sau khi rơi xuống đỉnh núi sẽ là cái gì, vì vậy cô sợ hãi khóc ra thành tiếng. Hoa huyết bị khuấy động phát ra tiếng dịch chảy, vách thịt bên trong co rút lại càng lúc càng chặt, bao chặt khiến anh cũng sắp phóng thích ra ngoài.

“Ừm.... Có phải đến rồi không.... Bảo bối, đừng sợ.... Chúng ta ra cùng nhau....”

“Ừm...” Lại thêm mấy chục lần rút ra cắm vào nhanh chóng, Lâm Hoàn kêu khóc tiết ra mật dịch ấm nóng.

Cuối cùng anh chuyển động thân thêm một lần, rên ra tiếng và bắn ra trong cơ thể cô.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 9: Thản nhiên (H nhẹ)

Edit: An Tĩnh

“Hoàn Hoàn.... Đứng dậy đi tắm nhé, có được không?”

Đoán được người cô sẽ dính nhớp khó chịu, nhưng cô gái nhỏ đã ngủ mơ màng. Bị anh làm phiền, còn tức giận lắm bầm máng anh.

Triệu Triết Vũ bắt đắc dĩ hôn cô một cái, đắp kín chăn lại giúp cô, đứng dậy đi vào phòng tắm xả nước nóng.

Hồi lâu, cảm giác mất trọng lượng trong nước khiến Lâm Hoàn tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là cơ thể không một mảnh vải che thân dưới nước của hai người, Lâm Hoàn sợ hãi hét lên một tiếng, co người lại che kín mắt mình.

Triệu Triết Vũ bị hành động của cô chọc cười phá lên, Lâm Hoàn tức giận xoay người giơ nắm đấm đánh lên người anh. Anh cũng không phản kháng lại, kéo con mèo nhỏ đang giương nanh múa vuốt vào lồng ngực, một nụ hôn đặt lên trên trán cô.

Lâm Hoàn sững sốt, tầm mắt rời về phía khác. Tai lặng lẽ đỏ lên.

Anh chỉ cảm thấy rất đáng yêu, lại hôn lên rái tai cô. Lúc đây đưa quần quýt với nhau, thân dưới lại có phản ứng.

Cô phát hiện ra, vật nào đó lại vừa cứng vừa nóng lên, đụng vào chân cô.

“À thì.... Em, em tắm xong rồi....” Cô đứng dậy muốn đi, bị anh kéo lại ngã vào trong ngực anh, một mảng nước lớn văng lên ào ạt.

Từ rất lâu trước Triệu Triết Vũ đã biết, để đối phó với con đà điểu nhỏ này, phải mềm mại nhẹ nhàng.

“Hoàn Hoàn, một lần nữa, có được không em?”

“Cái gì một lần nữa.... Ừm...”

Anh bầu vào sau ót cô, dùng nụ hôn để trả lời cô.

“Ừm..... Đầu lưỡi đưa ra thêm chút nữa..... Đúng vậy....”

Âm thanh nước miếng của hai người đan hòa cùng tiếng nước chảy, nụ hôn của anh nóng rực, tùy ý cướp đoạt trong miệng cô. Lâm Hoàn cũng quên mất phải hít thở, cuối cùng lúc anh buông cô ra mới nhớ há miệng ra thở dốc.

“Bảo bối, nơi này khó chịu...” Anh nhẹ nhàng dùng dục vọng bộc phát của mình cọ sát cô, vẻ mặt lại hết như một chú chó nhỏ rơi xuống nước, giả vờ tội nghiệp nhìn cô.

“Em, em không biết...”

Thế là ác ma bắt đầu mỉm cười dịu dàng dưới chiếc mặt nạ tà ác, đưa ngọn nguồn dục vọng đến gần miệng huyết của cô, “Đến đây, ngồi xuống....”

Tư thế như vậy càng khiến đường hầm của cô chật hẹp hơn, mới đi vào một chút đã không dám tiếp tục, “Không được.... Trướng quá....” Nhìn anh với đôi mắt ngập nước và bất lực. Hoa huyết hút lấy, hết như một chiếc miệng nhỏ hôn lên đỉnh đầu của anh, khiến anh dường như trở nên điên cuồng.

“Đừng sợ, anh giúp em...” Anh giữ lấy chiếc eo nhỏ của cô và chuyển động cơ thể hướng về phía trước, hai người đồng thời kêu lên. Lâm Hoàn cảm giác được vật cứng kia đang to ra trong cơ thể mình một cách rõ ràng, trong lòng cô sợ hãi, thịt mềm bên trong vách tường cũng nhúc nhích muốn đẩy ra, “Không được..... A Triết.... Sâu quá....”

“Bảo bối, ăn thêm chút nữa, đi vào thêm một chút sẽ tốt thôi....” Anh hôn trấn an cô, thân dưới chọt đi thẳng vào, thực thể cứng rắn hoàn chinh hòa vào trong cơ thể cô, sáng khoái đến độ khiến anh gầm nhẹ lên một tiếng. Cô chưa kịp thích ứng hoàn toàn với sự căng trướng khiến người ta bủn rủn kia, anh đã vội vàng rút ra cắm vào.

Nước trong bồn tắm bị đưa đẩy rào rạt, Lâm Hoàn dường như không cách nào thắng người trước sự đụng chạm của cô, vội vàng thở gấp, “Chậm..... Chậm một chút...”

Anh cười khổ, cô mê người như vậy, bên trong hút chặt như vậy, cũng khiến anh sắp phải tước bỏ vũ khí đầu hàng. “Hoàn Hoàn, em ăn anh chặt như vậy, anh chậm không được....”

Dưới nước, anh có thể nhìn thấy gậy thịt sưng đỏ lên của mình đang ra vào chiếc miệng nhỏ trắng nõn kia không ngừng, thậm chí còn loáng thoáng thấy được thực thể của anh trên bụng cô. Vì vậy anh càng hưng phấn hơn, tốc độ ra vào càng thêm nhanh hơn, phối hợp giữ chặt hông cô lại và từng lần từng lần đi vào đều nhanh mạnh hơn.

“Ừm.....” Lâm Hoàn đã chấn động đến mức chỉ có thể dựa vào ngực anh và để mặc anh muốn làm gì thì làm, tư thế này đi vào cơ thể quá sâu, hết như muốn đi thẳng vào trái tim đang đập loạn cào cào của cô. Ngay cả nước cũng bị đẩy vào trong hoa huyết, cùng với sự to dài của anh kích thích khiến cô liên tục phải run sợ. Mấy lần đi vào khiến cơ thể cô run rẩy không còn chút sức lực nào, tựa như một con cá lên bờ thở dốc không ngừng vì khát. Anh cũng phát hiện ra “Hoàn Hoàn.... Thoải mái không..... Có phải lại ra rồi không..... Ừm.... Nhạy cảm như vậy à....”

Lúc Lâm Hoàn đang mờ mịt lại tiết ra thêm một lần nữa, không còn sức lực, cô nằm trên ngực anh, cả người yếu ớt mềm mại hơi run lên một cái. Trong lòng anh thấy thương xót, nên tăng nhanh tốc độ, “Bảo bối có phải

em mệt rồi không.... Nhanh thôi, chờ anh....” Âm thanh va chạm của cơ thể và tiếng nước bắn ra hòa chung với nhau nghe càng đậm đặc hơn trong không gian yên tĩnh của phòng tắm. Cô không nhìn được, cuối cùng thiếp đi sau khi nghe anh gầm nhẹ một tiếng.

Lúc朦胧 lung tỉnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn.

Lâm Hoàn nhìn Triệu Triết Vũ đang chìm trong giấc ngủ trước mắt mình, vẻ mặt cô phức tạp.

Cô lặng lẽ đứng dậy, phát hiện quần áo vừa rời rơi lả tả của mình được để ngay ngắn trên tủ đầu giường, chắc là do anh thu dọn lại, trong lòng cô thấy ấm áp.

Anh thật sự rất tốt. Vì rất tốt nên không thể khiến cô an tâm được.

Như vậy thì được xem là gì? Trong đầu cô thoáng qua vô số hình ảnh hai người để trần trụi miên cùng nhau lúc vừa rồi, nhưng vấn đề này vẫn luôn không cách nào hỏi ra thành lời.

Từ trước đến nay cô vẫn như vậy, sợ đối phương sẽ rời đi, nên dứt khoát tự mình đi trước.

Âm thầm xuống giường mặc quần áo tử tế, Lâm Hoàn xách giày cao gót lên, nhón chân đi đến cửa phòng ngủ. Lúc đang đi còn có thể cảm giác sự đau xót nơi tư mật, trong lòng cô lại mắng tên ma háo sắc Triệu Triết Vũ nhiều lần.

“Lại muốn trốn à?”

Tay đặt trên chốt cửa của cô cứng đờ.

Không thể nào, trong lòng cô chỉ mắng thôi mà, thật sự làm cho ma háo sắc tỉnh dậy hả? Hay vừa rồi cô không phát hiện, nên thật sự mắng ra tiếng rồi?

“À, thời gian không còn sớm, chắc cũng đói cả rồi.... Em, em về nhà ăn cơm tối...” Cô quay đầu lại cười ha ha với anh, nhưng Triệu Triết Vũ cũng không để lỡ động tác len lén kéo cửa ra trên tay cô.

Xong rồi, khuôn mặt ác ma Triệu lại biến thành núi băng rồi. Lâm Hoàn nghiêm túc nghi ngờ rằng tinh thần anh mắc chứng phân liệt, thời điểm ngủ cùng cô và lúc tỉnh cô, hoàn toàn không phải là cùng một người.

Triệu Triết Vũ đi đến trước mặt cô, giữ chặt tay đang đẩy cửa của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em ghét anh à?”

Lông mi cô run nhẹ, cô lắc đầu.

Anh thở nhẹ ra một hơi, giống như đã buông tảng đá lớn trong lòng xuống.

Lại hỏi:

“Em..... Có hối hận không?”

Cô sửng sốt.

Cô có hối hận không?

Hối hận cái gì? Hối hận lần thứ ba trong bồn tắm, lần thứ hai trên giường, hay là lần đầu tiên say đến mức đầu óc mê muội mà ngay cả mình cũng không nhớ rõ?

Hay là, hôm nay đã bước vào nhà anh, đi vào phòng bao một tháng trước, đi xem trận đấu bóng rổ của tám năm trước?

Hối hận vì vừa rồi trong lúc ý loạn tình mê đã gọi anh là A Triết, hối hận lúc ở bệnh viện đã ăn cháo anh út, hối hận vì đã gửi tin nhắn “Chúng ta vẫn nên chia tay thì hơn” kia, hối hận vì cô đã từng đứng dưới đèn đường nhón chân hôn lên má anh, hối hận vì mùa đông năm ấy khi anh đưa một cốc cà phê trên đó có viết “làm bạn gái anh nhé” và cô đã nói đồng ý....

Cô có hối hận không?

Cô ngược mắt, chàng trai đã mỉm cười với cô trên sân bóng rổ, ngày hôm nay đã biến thành một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ. Anh khấn trương mím môi, ánh mắt vội vã như đang ép cô nói ra câu trả lời, lại khiến suy nghĩ của cô chuyển về lúc nhìn thấy thứ đó, đưa cho cô một cốc cà phê nóng, chàng thiếu niên với khuôn mặt thấp thỏm mong đợi sau khi cô nhìn thấy dòng chữ trên đó.

Cô có hối hận không?

Cô luôn vừa chậm nhiệt vừa hèn nhát, đối mặt với người có quan hệ thân thiết luôn liên tục lui về phía sau. Nên cô chưa bao giờ gặp ai có thể đi vào sự phòng bị trong tim mình, thật ra thì Triệu Triết Vũ cũng xem là ngoài ý muốn. Đã từng là vậy, hôm nay cũng như vậy. Cô không hiểu tại sao mình có thể thân nhiên đối mặt với người đàn ông không nói hai lời đã ngủ cùng mình, thậm chí còn ngủ hai, ba lần. Nếu như đối lại là một người khác, cô cũng sẽ như vậy sao?

Cô có hối hận không?

Cô đón nhận ánh mắt của anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô không hề hối hận.

Lời tác giả:

Thịt ngon hàm khó khăn quá, mỗi lần viết thịt tốn quá nhiều calo, thức ăn ngon của tôi ơi T.T

Giai đoạn sau sẽ ngược sương sương, trước đó sẽ ngọt đó nha.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 10: Gặp rắc rối

Edit: An Tĩnh

Anh mỉm cười, hôn nhẹ lên khóe môi cô.

“Đồ ngốc.”

Gò má Lâm Hoàn đỏ ửng, khóe môi được anh hôn lên cũng cong lên lộ ra má lúm đồng tiền.

“Ồ lại ăn cơm nhé?”

“Không được.... Biền mất lâu như vậy rồi, mẹ lại mắng em mất.”

“Được rồi, anh đưa em về.” Triệu Triết Vũ tiện tay nhặt quần áo lên và mặc vào, “Sau này vẫn còn cơ hội mà.”

Tương lai còn dài.

Xe lái đến dưới tiểu khu, Lâm Hoàn mở cửa xe, “Vậy em đi đây.”

“Về đến nhà thì gửi tin nhắn cho anh.”

“Ừm.”

Vừa vào cửa nhà, Lâm Hoàn đã đi đến ban công, vừa đi vừa gửi tin nhắn đã soạn sẵn từ trước, sau đó nhìn chiếc xe đậu bên dưới lái đi.

“Ai vậy?” Mẹ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, nhìn chiếc xe đang lái về phương xa tràn đầy hứng thú.

“À..... Một bạn học hồi cấp hai thôi mẹ ạ.”

“Nam hay nữ thế?”

“Nam..... Trời ạ, mẹ hỏi nhiều như vậy làm gì.” Lâm Hoàn quay đầu đi vào trong phòng.

“Úi giờ, mẹ chỉ hỏi chút thôi mà. Sao cậu ta lại đưa con về nhà?”

“Đi phỏng vấn thì gặp nhau ạ.”

“Trễ như vậy mới về..... Cậu ta hẹn con đi chơi à?”

Bên tai Lâm Hoàn đỏ ửng lên. Đúng là chơi, nhưng là chơi trên giường....

Sau đó Triệu Triết Vũ đi công tác nơi khác, hai người liên lạc với nhau qua Wechat. Triệu Triết Vũ luôn thành thật gửi thói quen thường ngày khi ở

ngoài đến, ví dụ như thấy cảnh đẹp, nếm được những món ăn ngon. Cuộc sống Lâm Hoàn không mấy thú vị, thỉnh thoảng chỉ gửi lại mấy tấm ảnh chụp lúc tụ họp với bạn bè.

“Đừng uống rượu”, “Về nhà sớm”.... Anh luôn dặn dò như vậy.

Dáng vẻ hết như một đôi tình nhân đã bên nhau nhiều năm.

Cô thường trả lời anh bằng những biểu tượng chán ghét sự dong dài của anh, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy yên tâm.

Một tuần sau Triệu Triết Vũ đã trở lại, chuyện đầu tiên chính là hẹn cô đi ăn cơm.

Lâm Hoàn không nghĩ đến anh sẽ đưa cô đi ăn một bữa món Pháp cao cấp, còn đứng trước cửa nhà hàng rầu rĩ nhìn đôi giày vải bạt trên chân mình một hồi lâu.

“Từ lúc nào mà anh đã có thú vui cao cấp như vậy rồi?”

Anh ôm lấy vai cô, nói nhỏ bên tai cô: “Từ khi kiếm tiền.”

Được, quả nhiên Triệu Triết Vũ vẫn là Triệu Triết Vũ thú.

Vì vậy hai người không có thú vui cao cấp ưu sầu nhìn về phía thực đơn thật lâu, quyết định chọn những món chưa từng ăn bao giờ, đắt tiền, đều cao cấp cả.

Lúc chờ thức ăn, Lâm Hoàn nhớ ra mở hỏi Triệu Triết Vũ làm việc ở đâu, không ngờ rằng anh xông xáo mấy năm, đã có một công ty cổ vấn an ninh của mình.

“Vậy chẳng phải em nên gọi anh một tiếng sếp sao?”

“Em đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi.”

Món thứ nhất đưa lên chính là salad gan ngỗng.

Lâm Hoàn chọt chọt vào một miếng màu nâu, cảm nhận dầu mỡ chảy ra từ lát cắt mỏng, “Đây là..... Gan ngỗng đó hả?”

“Ăn đi, đắt lắm đó.”

Lâm Hoàn lấy hết can đảm cho vào miệng, mới vừa vào miệng thì lớp dầu mỡ kia khiến cô chán ghét muốn phun ra ngoài. Thậm chí còn cảm thấy muốn ói, phải vọt đến nhà vệ sinh để nôn khan một hồi lâu, trở lại chỗ ngồi với nước mắt rơi lả chả, cô cũng không dám đụng vào một miếng gan ngỗng nào nữa.

“Không sao chứ?” Triệu Triết Vũ đưa một cốc nước chanh nóng đến.

“Không sao cả..... Có lẽ dạ dày em rẻ mạt, không ăn được thức ăn cao quý thôi....” Lâm Hoàn uống mấy ngụm nước, mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút: “Sao hôm nay đột nhiên anh lại mời em ăn cơm vậy?”

Trái lại thì Triệu Triết Vũ mặt không đổi sắc. “Hôm nay là lễ tình nhân.”

“Hôm nay mà là lễ tình nhân à?”

“Không biết sao? Ngày 14 mỗi tháng đều là một ngày lễ tình nhân đó.”

“Lý do này của anh thật là...” Lâm Hoàn đột nhiên im lặng.

Anh mỉm cười nhìn cô: “Sao vậy? Lý do này không được à.”

Ngày 14..... Hôm nay là ngày 14!

Cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng của Lâm Hoàn.

Kỳ kinh nguyệt tháng này của cô vẫn chưa đến!

Cô luôn luôn đến vào mỗi đầu tháng, đến bây giờ chưa từng có lần nào không chuẩn cả, mà tháng này đã qua nửa tháng mất rồi!

Một bữa cơm mà Lâm Hoàn ăn không biết mùi vị như thế nào. Triệu Triết Vũ thấy sắc mặt cô không đúng, tính tiền qua loa rồi đưa cô về nhà nghỉ ngơi.

Lâm Hoàn làm gì có tâm tình mà về nhà, giả vờ đi vào cửa tiểu khu, quay đầu đã chạy ra ngoài từ cửa sau. Đi vòng mấy con phố đến tiệm thuốc, áp úng mua que thử thai. Cô không dám về nhà, nên bầy dấm tám quả tìm được một trung tâm thương mại, cô nhìn bên trái bên phải như kẻ gian rồi đi vào nhà vệ sinh nữ trong trung tâm thương mại.

Chờ đợi đợt sóng triều lúng túng trôi qua, Lâm Hoàn che mắt, hít thở sâu nửa buổi trời, mới dám quan sát khung kết quả từ kẽ ngón tay.

Hai vạch kẻ!

“Xuất hiện hai vạch kẻ, rồi đối chiếu vạch với vạch kiểm tra và vạch biểu thị màu, sau đó lại kiểm tra nếu vạch rõ ràng, biểu thị đã mang thai...”

Xong rồi.

Đại não dùng một tiếng.

Lần trước gặp Triệu Triết Vũ chỉ mới một tuần trước, không thể có được.

Vậy thì chính là lần đầu tiên, lần đầu tiên mơ màng ngu ngốc, đã trúng thưởng ngay....

Chân cô mềm nhũn, ngây dại ngồi trên trên bồn cầu.

Điện thoại đột nhiên nhắc nhở có tin nhắn, khiến cô sợ hết hồn. Run tay mở ra, mới phát hiện hộp thư nhận được thông báo có thư điện tử.

Là công ty nước ngoài lần trước cô phỏng vấn, họ gửi offer đến.

Lâm Hoàn đi quanh trung tâm thương mại một mình rất lâu, đi mãi đến lúc trung tâm đó cũng sắp đóng cửa, tiếng nhạc Saxophone phát ra thúc giục mọi người nhanh chóng rời đi, cô mới ý thức được đã mười giờ tối rồi.

Cô thấy một tiệm trà sữa, lại nghĩ đến việc phụ nữ mang thai có thể uống đá lạnh không? Có thể uống trà sữa được không? Thấy cửa hàng trang sức, thì nghĩ đến việc phụ nữ mang thai thì vóc dáng sẽ thay đổi, bụng ngày một lớn hơn, không thể mặc quần bó sát người cũng không thể mặc váy ngắn. Thấy cửa hàng quần áo trẻ em, cô nghĩ đến việc trong bụng mình có thể có một bé nhỏ, thậm chí còn được sinh ra từ trong cơ thể cô, sẽ cần cô chăm sóc cả đời này....

Lâm Hoàn bối rối.

Cả đường đi đều hỗn bay phách lạc, cuối cùng Lâm Hoàn quyết định, que thử thai chắc chắn không chính xác một trăm phần trăm, ngày mai mình vẫn nên lên đi đến bệnh viện, làm kiểm tra lại mới được.

Vất vả lắm mới cố đề suy nghĩ hỗn loạn trong nội tâm mình xuống, cô bày ra một vẻ mặt tự cho là không khác gì bình thường và đi đến tiểu khu —— Ngoài cửa lớn, thế mà lại có một chiếc xe quen thuộc đang đậu.

Ngoài xe, một người đàn ông cao lớn đứng đó.

Một người vốn nên rời đi từ sớm, là người mà cô muốn thấy nhất cũng không muốn gặp nhất trong giờ phút này.

Toàn thân Lâm Hoàn cứng đờ ra, đứng tại chỗ không thể nhúc nhích. Trong lúc vẫn đang suy nghĩ tại sao anh còn ở chỗ này, cô có nên đi vòng ra cửa sau không.... Triệu Triết Vũ đã sai bước đi về phía cô!

“Lâm Hoàn!” Bàn tay Triệu Triết Vũ cầm lấy cánh tay cô, khuôn mặt lộ ra sự tức giận, “Em xảy ra chuyện gì vậy? Không trả lời tin nhắn, không nhận điện thoại, bảo vệ tiểu khu cũng nói là em không trở về?”

Lâm Hoàn ngập ngừng nói: “Em..... Em chỉ đi ra ngoài tản bộ chút thôi, bây giờ về nhà đây....”

Triệu Triết Vũ thấy sắc mặt cô tái nhợt, vẻ mặt không giống bình thường, giọng dịu đi, “Làm sao vậy? Từ lúc ăn cơm đã thấy em không tập trung rồi.”

“Không sao hết....” Cô lắc đầu, nhưng chân mày lại nhíu chặt, trong mắt là một mảng hơi nước.

“Có phải ăn gan ngỗng nên không thoải mái không? Có phải em bị dị ứng rồi không?”

Lâm Hoàn lắc đầu với vẻ mặt tràn đầy sự kháng cự, đầu lưỡi tự động nhớ lại cảm giác dầu mỡ của miếng gan ngỗng, khiến dạ dày cô trở nên cồn cào, quay lưng lại khó chịu nôn khan. Trái tim Triệu Triết Vũ siết lại trong nháy

mắt, anh đưa tay đặt lên trán cô, chỉ thấy một tầng mồ hôi lạnh mỏng. Một giây kế tiếp, anh ôm ngang cô đi đến xe, “Anh đưa em đi bệnh viện.” Cảm giác khó chịu vẫn còn, Lâm Hoàn không còn sức phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi vào ghế bên cạnh người lái và thắt dây an toàn. Xe nhỉnh chóng chạy vào làn đường cái trong màn đêm, ánh đèn đường màu vàng nhạt lướt qua người như nước. Bên trong xe, tim Lâm Hoàn nặng nề đập từng nhịp.

Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy tay cô. Cô quay đầu nhìn, anh lái xe bằng tay trái, mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt u ám trông có hơi đáng sợ khi ở trong buồng xe mờ tối. Nhưng tay phải của anh lại rất ấm áp và đáng tin, bao lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô.

Vì vậy mà cô đọc hiểu được sự lo âu viết đầy trên khuôn mặt anh, khiến cô yếu đuối muốn khóc.

“A Triết.... Anh có thể dừng lại ở ven đường chút được không.....”

Xe dừng lại, cô cũng không dám nhìn thẳng vào anh, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh kéo tay cô vào ngực mình, “Hoàn Hoàn, anh ở đây.”

Cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa, nước mắt như vỡ đê lúc nghe thấy câu nói kia.

“Em..... Hình như em..... Có thai rồi....”

Lời tác giả:

Rất xin lỗi bé gan ngỗng! Chỉ là yêu cầu cho truyện thôi, không có ý chê gan ngỗng nha!

**

Hết chương 10

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 11: Có anh đây

Edit: An Tĩnh

Lúc đến bệnh viện đã là mười giờ rưỡi đêm, phụ khoa đã tan làm từ sớm, vì vậy không thể làm gì khác ngoài quay lại vào ngày mai.

Toàn bộ quá trình lên về, Triệu Triết Vũ luôn cầm chặt bàn tay cô.

“Mọi chuyện đều có anh rồi.”

Nhất định sẽ là một đêm trần trọc khó ngủ.

Hơn rạng sáng, màn hiện điện thoại đặt bên gối của Lâm Hoàn sáng lên, hiện lên thông báo “ác ma Triệu” gửi đến một tin nhắn Wechat.

— Đã ngủ chưa?

Lâm Hoàn trả lời bằng một biểu tượng khóc lóc.

Một lát sau, anh gửi đến một tin nhắn thoại rất dài.

“Anh biết là em sẽ không ngủ được. Đừng lo lắng, anh vừa mới nhờ bạn đăng ký tên giúp ở một bệnh viện chuyên phụ khoa, điều kiện ở chỗ đó tốt hơn. Sáng sớm mai anh đến đón em. Không nên suy nghĩ quá nhiều, tối nay ngủ trước đã, mọi chuyện đều có anh rồi.”

Mọi chuyện đều có anh rồi.

Anh đã nói như vậy.

Cô cuộn mình trong chăn, đeo tai nghe lên, nghe lại đoạn tin nhắn thoại đó rất nhiều lần. Càng về sau, nghe giọng nói của Triệu Triết Vũ trong tai nghe, cũng dần dần chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Một đêm không mộng.

“Chúc mừng, cô đã có thai. Tính từ kỳ kinh nguyệt cuối cùng của cô thì có lẽ đã mang thai sáu tuần rồi.”

Bác sĩ trước mặt mỉm cười hòa nhã thân thiện, Lâm Hoàn lại không cười nổi. Mặc dù kết quả đã như dự đoán trước đó, nhưng khi nghe bác sĩ chân chính đưa ra “phán quyết”, Lâm Hoàn vẫn ngớ ra trong chớp mắt.

Dáng vẻ Triệu Triết Vũ vẫn tỉnh táo không gợn sóng, bắt đầu hỏi bác sĩ những điều cần chú ý và thức ăn cần tránh, vân vân.

Bác sĩ cũng kiên nhẫn giải đáp cặn kẽ từng câu, cuối cùng đưa đến một cuốn sổ nhỏ, “Trong này có rất nhiều điều phụ nữ có thai cần phải chú ý, còn có thời gian và các mục cần khám.” Cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Cảm xúc của phụ nữ có thai tương đối bất ổn, cũng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Anh nhất định phải chú ý đến tình trạng cơ thể của cô ấy nhé.”

Hai người đồng thời rướn cổ nhìn.

Khi Triệu Triết Vũ nhìn thấy một khối hình bầu dục đen nho nhỏ, tim anh đập hơi chậm lại.

Đó là của anh và Lâm Hoàn, hai người họ, sự tiếp diễn trên thế giới này.

Anh nắm tay Lâm Hoàn, vô thức siết chặt.

Lâm Hoàn nhìn một hồi lâu, không thấy thú vị, cô bủi môi: “Hệt như một cái bánh trôi em ăn vậy.”

Y tá bị chọc cười, “Bây giờ bé cưng còn rất nhỏ, sau này sẽ từ từ lớn lên, có thể thấy rõ ràng hơn. Chúng tôi sẽ in hình siêu âm B ra cho hai người làm kỷ niệm, về nhà có thể lấy ra xem bé cưng thêm nhé.”

Triệu Triết Vũ bất đắc dĩ xoa đầu Lâm Hoàn.

Xem ra, có hai bảo bối cần phải nuôi đó nha.

Lúc cầm sổ khám và hình siêu âm đi ra khỏi bệnh viện, Lâm Hoàn vẫn cảm thấy không chân thực.

Cô mới hai mươi ba tuổi, lý tưởng cuộc sống vẫn chưa thực hiện được.

Nuôi trẻ con cần phải có trách nhiệm to lớn, cho đến bây giờ cô chưa từng chuẩn bị tư tưởng trong phương diện này. Thậm chí cảm thấy nếu không gặp được người có thể đi cùng cả đời, không kết hôn cũng không sao cả. Mà hôm nay, mới vừa bước ra khỏi tháp ngà voi, nhận được offer chính thức đầu tiên trong cuộc đời, tương lai lại bị một lần vuốt râu cọp làm rối loạn.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Lúc ngồi lên xe, Triệu Triết Vũ chân thành nói.

Đây là trách nhiệm của anh. Sống cùng Lâm Hoàn cả đời là một quyết định rất đơn giản, nhưng đưa bé đến quá sớm kia thật sự là ngoài ý muốn. Cô không có chút kinh nghiệm nào, mà anh là người đàn ông, anh phải sử dụng các biện pháp đề phòng, nhưng lúc đó khó không chế dục vọng nên anh đã không bảo vệ cô tốt.

Cô còn lựa chọn nào khác nữa sao?

Hai người trực tiếp về nhà Lâm Hoàn gặp người lớn. Cải trắng mình nuôi hơn hai mươi năm đột nhiên bị heo lấy đi mất, còn tặng kèm thêm một con heo nhỏ, về mặt ba Lâm thoát nhìn như bị đả kích không hề nhẹ. Mẹ Lâm thấy đáng về Triệu Triết Vũ đối xử với con gái mình từng li từng tí, ngồi một bên cười thầm. Tuy vẫn sợ hết hồn, nhưng con gái mình đã mơ màng ngây ngốc bị ăn hết sạch sê, hơn nữa điều kiện của Triệu Triết Vũ cũng không tệ, có xe có nhà có cả sự nghiệp, về ngoài đẹp và gia cảnh tốt, dường như không thể bắt bẻ được. Sau mấy giờ nói chuyện, cuối cùng ba mẹ Lâm Hoàn cũng gật đầu đồng ý hôn sự này.

“Chúng ta..... Không cần đến gặp ba mẹ anh à?”

Triệu Triết Vũ tò mò nhìn đông nhìn tây trong phòng của cô, để lời nói của Lâm Hoàn ngoài tai.

“Này!” Lâm Hoàn tức giận vỗ lên bàn tay không an phận chuẩn bị chạm lên kệ sách.

“Hửm?” Triệu Triết Vũ xoay người dựa lên bàn, đưa tay ôm cô vào ngực rất tự nhiên, “Cái gì?”

“Em nói, chúng ta không cần đi gặp ba mẹ anh à?”

Triệu Triết Vũ cười thờ ơ, “Lĩnh chứng rồi nói với họ cũng không muộn mà.”

Lâm Hoàn mở to hai mắt, “Sao có thể làm trước thông báo sau như vậy chứ? Đây là chuyện chung thân đại sự đó.”

“Cũng không phải là không cần gặp. Chỉ là anh sợ gặp rồi sẽ dọa em sợ.”

Lâm Hoàn vừa định đặt câu hỏi, mẹ Lâm đột nhiên đẩy cửa phòng ra.

“Tiểu Hoàn, mẹ muốn nói chuyện riêng với Triết Vũ một hồi. Con đi ra ngoài xem tivi cùng ba con đi.”

“À.” Lâm Hoàn đỏ mặt thoát ra khỏi ngực anh, ngượng ngùng đi ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại, Triệu Triết Vũ đứng thẳng người, “Bác gái, bác có gì muốn dặn dò, cứ việc nói ra ạ.”

Mẹ Lâm cười híp mắt vỗ vai anh một cái, “Triết Vũ, bác thấy con đối xử với Tiểu Hoàn của nhà bác rất tốt. Về phía bác trai, chỉ là ông ấy không thể phản ứng kịp thời mà thôi, con không cần quá lo lắng đâu.”

“Con biết chuyện này ạ, là do con làm không đúng. Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt ạ.”

“Vậy thì tốt..... Chỉ là..... Bác có một số lời muốn dặn dò con. Đứa con gái này của bác, mặc dù tính tình trông thì mềm yếu, từ nhỏ đến lớn rất quý củ, chưa từng để ai phải bận lòng. Nhưng bác biết, con bé đã cố chấp từ trong xương cốt rồi, một khi đã đưa quyết định, sẽ không ai cản được. Nếu con cứng rắn với con bé, chắc chắn con bé cũng sẽ cứng rắn với con. Hai đứa muốn trở thành vợ chồng, cãi vả là điều không tránh được, cái này rất bình thường. Bác chỉ hy vọng, con có thể nhân nhượng con bé hơn một chút, nếu có xung đột cãi vả gì, cũng hãy dịu dàng với con bé. Nó ấy, miệng chua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hủ, rất dễ dỗ.”

Triệu Triết Vũ nghe vậy, lại nghĩ đến dáng vẻ tựa như mèo con của cô khi bộc phát tính khí, anh cup mắt cười nhạt.

“Còn có, con bé....” Mẹ Lâm vừa nói, đôi mắt vừa đỏ lên, rơi lệ, “Con bé rất bướng bỉnh, y hệt ba nó vậy, mạnh miệng, không nói những lời ngon ngọt gì hết. Nhưng nếu con đối xử với con bé tốt, nó đều sẽ ghi tạc vào trong lòng. Bác biết con rất thích Tiểu Hoàn nhà bác, bác cũng nhìn ra được, con bé cũng có thích con. Chỉ hy vọng, con sẽ biết chỗ tốt của nó, sau này hai đứa sẽ sống hạnh phúc qua ngày với nhau.... Bác và ba con bé cũng sẽ yên tâm hơn.”

“Bác yên tâm ạ.” Anh nhìn tấm hình đặt trên bàn, ảnh chụp Lâm Hoàn buộc tóc đuôi ngựa đang quay đầu mỉm cười.

“Con sẽ bảo vệ cô ấy cả đời.”

**

Hết chương 11

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 12: Thành đôi

Edit: An Tĩnh

Sau đó Lâm Hoàn cũng quên mất vấn đề liên quan đến nhà anh, nhưng bản thân cô đã nhanh chóng tự nghiệm thấy.

Thời điểm cô còn học cấp ba cũng có biết, ba Triệu Triết Vũ là quân nhân, cấp bậc không hề thấp. Từ nhỏ đã quản thúc Triệu Triết Vũ vô cùng nghiêm khắc, việc này gián tiếp khiến Triệu Triết Vũ vừa được gửi vào ký túc xá của trường cấp ba thoát khỏi ba mẹ thì càng thêm nghịch ngợm.... Tạm thời không đề cập đến. Gia sản nhà họ Triệu sung túc, lúc Lâm Hoàn bước vào biệt thự Triệu gia, còn có cảm giác mình đã nhặt được món hời và gả vào gia đình giàu có...

Thế nhưng, quả thật không khí mát lạnh tản ra từ ngôi biệt thự này quá mạnh mẽ, chắc chắn là một phiên bản nhà cao cửa rộng khác của căn nhà phong cách lạnh lẽo của Triệu Triết Vũ. Vừa đi vào đã có cảm giác lạnh lạnh, phòng khách lớn như vậy, ánh đèn thạch anh lạnh như băng trải dài chiếu xuống, trong nhà chỉ bài trí những đồ dùng lớn nặng, ngay cả một chậu hoa dư thừa cũng không tìm được.

Khí chất của ba Triệu có lẽ còn hơn so với căn nhà này. Mái tóc ngắn được cắt tỉa cẩn thận không chút qua loa, sống lưng thẳng tắp, lời nói phát ra như chiếc chuông lớn. Xem ra Lâm Hoàn đã tìm được gen di truyền của khuôn mặt lạnh như băng của Triệu Triết Vũ rồi, dáng vẻ nghiêm nghị của ba Triệu khi nói “Cháu là Lâm Hoàn à”, thật sự khiến cô muốn hét to lên.

“Vâng, chào bác trai ạ.” Lâm Hoàn đứng ngồi không yên chỉ có thể gật đầu trả lời, cô đang suy nghĩ nếu bây giờ đứng lên cúi người hành lễ, có phải không phù hợp với tình cảnh không nhỉ?

“Ngày một bọn con chuẩn bị đi lãnh chứng ạ.” Triệu Triết Vũ nhìn khuôn mặt của Trương Tiểu Băng ngồi bên cạnh, cũng không nhìn ba mình lấy một cái.

“Con xem hôn nhân là trò đùa đấy à?!”

Ba Triệu gầm lên một tiếng như sấm vang chớp giạt, Lâm Hoàn sợ hãi đến mức cả người run lên.

Triệu Triết Vũ nhìn dáng vẻ khiếp sợ của cô thì trong lòng cười thầm, vuốt ve bàn tay hơi lạnh của cô như thể đang trấn an. Trái lại thì mẹ Triệu lại cười híp mắt, dường như xem hai ba con nhà này không tồn tại, nhiệt tình bảo Lâm Hoàn uống trà và ăn điểm tâm.

“Bây giờ cô ấy không thể uống trà ạ.” Triệu Triết Vũ ấn vào bàn tay đang nhận trà của Lâm Hoàn.

“Tại sao vậy?” Dường như Lâm Hoàn và mẹ Triệu đều đặt câu hỏi cùng lúc với nhau.

Thân là người đi trước, giây tiếp theo mẹ Triệu đã nhảy bén nhận thức được vấn đề. Khuôn mặt Lâm Hoàn tràn đầy sự kinh hoàng, phụ nữ có thai ngay cả trà cũng không thể uống sao? Thế chẳng phải trà sữa cũng không được uống à?

“Cô ấy có thai rồi.”

Một tiếng “choang” vang lên rất lớn, ba Triệu dứt khoát đứng lên cầm lấy ly trà hung hăng đập bể nó trên mặt đất. “Đây chính là chuyện tốt con làm ở bên ngoài đúng không?! Để con gái nhà người ta có thai trước khi kết hôn, con có phải là đàn ông nữa hay không?! Cô gái nhà người ta được nuôi lớn trong lòng bàn tay, cứ thế mà bị con làm hại, con làm sao để thông báo cho ba mẹ người ta biết đây!!”

Lâm Hoàn bị âm thanh đập đồ và tiếng gầm này dọa sợ run cả người, trong đầu thầm nghĩ tuổi thơ Triệu Triết Vũ cũng không quá hạnh phúc.... Tuy

đồng cảm nhưng trái lại thì tinh thần người kia luôn bình ổn, đáng vẻ thấy nhiều không trách từ lâu rồi.

“Được rồi, ông ngừng chút, đừng dọa con dâu và cháu trai của mình chứ.”

Mẹ Triệu trách móc bắt chồng ngồi xuống, “Cái gì mà hại hay không hại, tuổi tác của Triệu Triết Vũ cũng không còn nhỏ, bây giờ lập gia đình cũng rất thích hợp. Hai đứa nó trẻ tuổi, khó tránh được.... những lúc quá kích.

Đây là một chuyện vui vẻ, ông tức giận làm gì!”

Ba Triệu thấy Lâm Hoàn ngồi bên cạnh đang run sợ, lòng cũng mềm nhũn đi mấy phần.

“Cô gái, nhà họ Triệu bác thật sự xin lỗi cháu. Dạy ra một đứa không có chừng mực như vậy, đã để cháu chịu tội rồi. Cháu cứ yên tâm, nếu thằng nhóc thối này dám đối xử không tốt với cháu dù chỉ một chút, bác lập tức đánh chết nó!”

Lâm Hoàn nơm nớp lo sợ, đáp: “Không có ạ, bác trai, anh ấy đối xử với cháu rất tốt.... Bọn cháu, bọn cháu là hai bên đồng lòng [1] ạ.....”

[1] Câu gốc là lưỡng tình tương duyệt (两情相悦): hai bên cùng thích nhau.

“Thật tốt, hai bên đồng lòng thì tốt rồi! Không sao cả, Tiểu Hoàn, tính khí bác trai cháu không tốt, không cần quan tâm đến ông ấy đâu.” Mẹ Triệu ngồi xuống bên cạnh và cầm lấy tay cô, “Sao nào, mấy tháng rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Bác sĩ nói là sáu tuần ạ. Hiện tại rất ổn, vô cùng tốt ạ.”

“Vậy thì tốt, buổi tối ở lại ăn cơm nhé! Những chuyện khác cứ để Triết Vũ lo, cháu cứ an tâm dưỡng thai là được rồi!”

Trên thực tế thì Lâm Hoàn đứng ngồi không yên trong bữa cơm tối, mặc dù mẹ Triệu luôn nhiệt tình hòa nhã nói chuyện phiếm với cô, Triệu Triết Vũ cũng ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho cô, nhưng toàn bộ quá trình, tác phong của ba Triệu vẫn luôn là “ăn không nói ngủ không nói” khiến Lâm Hoàn run rẩy sợ hãi.

Lúc đi ra khỏi Triệu gia, Lâm Hoàn thoải mái thở dài một hơi. Triệu Triết Vũ mỉm cười ôm cô trong vòng tay, “Sợ à?”

Lâm Hoàn sờ ngực một cái, “Anh sống đến ngày này đúng là không dễ dàng gì.”

“Anh thấy em ứng đối không tệ đấy. Chúng ta là, hai bên đồng lòng? Hửm?”

Lâm Hoàn bối rối che tai lại, “Ồi ời đừng nói, lúc ấy em sợ đến mức lắp bắp, lời gì cũng nói ra được.”

“Làm sao, chúng ta không phải hai bên đồng lòng à?” Anh nhìn về phía cô, trong mắt là sự nghiêm túc.

Cô cắn môi dưới, ánh mắt né tránh không muốn trả lời, “Bên ngoài lạnh lắm, mau lên xe thôi.”

“Hoàn Hoàn.” Anh dừng lại, kéo cô về phía mình, “..... Anh yêu em.”

Là yêu sao?

Anh nhớ mẹ từng nói, quả nhiên anh vẫn cưới được cô.

Anh hỏi tại sao, mẹ nói:

“Con đó, nhiều năm như vậy, con nói mẹ nghe về bạn gái mình, cũng chỉ có một mình Lâm Hoàn lúc học cấp ba. Qua lâu vậy rồi, con vẫn tìm được con bé và ở bên cạnh con bé, mẹ biết ngay chắc chắn bao năm rồi con vẫn không thể buông bỏ người ta được mà.”

Lâm Hoàn ngậy người, hơi há miệng, vẫn không thể nào nói ra bốn chữ kia.

Dĩ nhiên cô có thể nói, “Em cũng yêu anh.” Nhưng cô có yêu anh không?

Từ lúc gặp lại đến tận bây giờ, còn chưa qua một tháng. Thời gian họ ngồi xuống đối mặt nhau, thậm chí cũng chỉ là làm tình mà thôi. Cô yêu anh sao? Cô không biết.

Do dự hồi lâu, cô nhón chân lên, nhẹ nhàng và nhanh chóng đặt một nụ hôn nhẹ như lông chim lên khuôn mặt anh, sau đó xoay người đỏ mặt chạy mất.

Tâm trạng Triệu Triết Vũ rất tốt, kéo cô lại và bắt đầu hôn sâu.

Trên trời điểm ánh sao.

Sau đó tất cả mọi chuyện diễn biến hết như nhấn nút tăng tốc. Tính cách hai người đều không phải kiểu thích giao tiếp, tình trạng của Lâm Hoàn cũng không thích hợp xuất hiện nơi đông người, vì vậy hai người nhất trí đồng ý không làm tiệc cưới. Gia đình hai bên gặp mặt ăn một bữa cơm đơn giản, Lâm Hoàn và Triệu Triết Vũ đến cục dân chính để lĩnh chứng.

Người đầu tiên biết chuyện của Lâm Hoàn chính là người bạn đồng thời cũng là bà mai gián tiếp (cách nói của Lâm Hoàn đối với việc này là làm mai) Phương Tuệ Như, cô ấy còn nhân cơ hội này tìm Triệu Triết Vũ đòi bao lì xì. Sau đó câu chuyện “từ đồng phục học sinh đến áo cưới”, “Vòng vo đâu đó cuối cùng vẫn là em”, “Tình yêu lãng mạn” của hai người họ nổ tung trong đám bạn hồi học cấp ba, trở thành câu chuyện mọi người ca tụng trong vòng bạn bè một lần nữa.

Lâm Hoàn tham gia chuyện này cũng chỉ có ăn cơm và lĩnh chứng, ngoài ra đều do Triệu Triết Vũ đảm nhiệm một mình. Ngày hôm sau khi đã lĩnh

chúng, Triệu Triết Vũ đến Lâm gia giúp Lâm Hoàn chuyển hành lí, chuẩn bị đi đến nhà mới của hai người.

Ngồi ở ghế của mình trên xe, Triệu Triết Vũ đột nhiên đưa một nhỏ bọc vải nhung tơ, bên tai đỏ ửng vì mất tự nhiên.

“Khụ khụ, vốn dĩ nên đưa cho em trước. Nhưng vì đặt làm theo yêu cầu, nên bị trễ một ngày....”

Lâm Hoàn mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn tinh xảo. Là kiểu dáng đơn giản khiêm tốn mà cô thích, có đính một viên kim cương lấp lánh. Lúc cầm lên cô phát hiện ở vòng trong chiếc nhẫn có khắc một hàng chữ, cô nhìn kĩ hơn, mới nhận ra đó là tên viết tắt của hai người.

Cô buồn cười, cảm giác rất bình thường, cô còn tưởng rằng anh sẽ khắc một câu nói đặc biệt gì đó.

Nhưng, nhìn hàng tên của hai người, “LW &ZZY”, trong lòng bỗng nhiên dâng trào sự cảm động vô hình.

Lâm Hoàn và Triệu Triết Vũ.

Anh đưa tay đến, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn đính kim cương đen dành cho nam giới. Vòng trong nhẫn có khắc chữ “ZZY &LW”.

Triệu Triết Vũ và Lâm Hoàn.

Hai người chỉ ngồi trong xe như vậy, đơn giản đeo nhẫn lên cho đối phương.

Cô nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người, một ngăm một trắng, một chiếc nhẫn lớn một chiếc nhỏ.

Lâm Hoàn và Triệu Triết Vũ. Triệu Triết Vũ và Lâm Hoàn.

Cô đột nhiên rơi nước mắt.

“Ngốc, khóc cái gì.”

Cô cười lắc đầu, “Không có gì, chỉ là.....”

Đột nhiên em không cần phải một mình nữa rồi.

Lời tác giả:

Nói đôi chút về việc phụ nữ có thai không thể uống trà nha! Tra cứu một hồi, chỉ là có một số loại trà không quá tốt cho phụ nữ có thai.

Tôi cũng chưa từng mang thai, chỉ có thể viết theo thể, mọi người tha thứ nhé.

Thật ra thì dự định của tôi về nam nữ chính, là một người trong nóng ngoài lạnh, một người ngoài nóng trong lạnh.

Mấy chương này rất đơn giản ha... Nhưng tôi lại thích những tình yêu thường ngày bình đạm như thế này á, bỏ chạy đây.

**

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 13: Thương tiếc

Edit: An Tĩnh

Phòng tân hôn là một căn hộ nhỏ hai tầng mà Triệu Triết Vũ đã mua hồi đầu năm, căn hộ nằm cách trung tâm thành phố một dòng sông, một tiểu khu yên tĩnh ven hồ.

“Vốn định sẽ cho thuê, trang hoàng cũng được nửa năm rồi, không có mùi fomandehit của sơn đâu. Chỉ là hơi xấu chút... Có lẽ em sẽ không thích.”

Triệu Triết Vũ mở cửa nhà, Lâm Hoàn đã hiểu. Lại là một căn hộ hai tầng phiên bản Triệu Triết Vũ thiếu sức sống, và một màu đen trắng vô cùng đơn giản và tối tăm. Vào nhà nhìn kĩ, mới phát hiện anh đã đến đây để trang trí lại vì cô.

Trong màu sắc trang trí lạnh lẽo nặng nề là một ít đồ vật có màu sáng tươi đẹp mắt, gối ôm, khăn trải bàn, cây xanh, trên bàn ăn còn bày bình cắm hoa tươi, không gian trở nên hài hòa và đáng yêu hơn hẳn.

Triệu Triết Vũ ôm eo cô, “Đi thôi, lên lầu xem thử nhé.”

Cầu thang xoắn tròn uyển chuyển dẫn lên tầng hai, Lâm Hoàn cúi đầu nhìn những hạt gỗ ghè trên từng bậc thang, “.... Đây là gì vậy?”

“Sàn chống trượt. Chỗ này hơi lớn, có tầng lầu cũng không tốt. Chạy lên chạy xuống, anh sợ em ngã.”

“Em cũng có phải con nít đâu chứ.” Lâm Hoàn phồng má, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Lầu hai là các phòng, phòng ngủ chính, trong cùng của lầu là thư phòng.

Lúc Lâm Hoàn nhìn thấy chiếc giường lớn của hai người trong phòng ngủ chính, tim cô đã âm thầm đập rộn cả lên.

Đi vào trong, cô mới phát hiện Triệu Triết Vũ đã thay đổi rất nhiều chi tiết nhỏ vì cô.

Chiếc bàn đặt bên cửa sổ lộng gió bay kia, còn để lại lỗ tròn của dây điện, thiết kế vốn là bàn đọc sách. Bây giờ trên tường treo một tấm gương lớn, thậm chí còn có chức năng bật đèn sáng, trở thành bàn trang điểm của cô. Phía trên cũng giống bàn ăn, bày một bình hoa tinh xảo, trong bình cắm những cành hoa cát cánh màu hồng. Phòng tắm trong phòng ngủ chính, trên sàn nhà cũng phủ kín loại lót sàn chống trượt, thậm chí bên tay vịn bồn tắm để phòng ngừa cô bị ngã.... Cô rất muốn nói những tấm này không phải để người lớn tuổi dùng sao? Nhưng nghĩ đến việc Triệu Triết Vũ đã mua hoa cho cô, đáng vẻ anh khi mua đồ trang trí, nghĩ đến chuyện anh sửa đổi rất nhiều thứ ở đây trong mấy ngày gần gũi, bắt đầu lại có bong bóng màu hồng ngọt ngào bay ra.

Phòng ngủ thứ hai trống trải không để đồ dùng, “Anh muốn dùng phòng này, để dành cho.... Khụ khụ, cho cục cưng. Đồ dùng trong nhà trước kia đều dọn đi, em muốn mua đồ dùng sơ sinh gì đó, có thể để vào đây. Anh sợ nếu quét vôi mới.... Sẽ không tốt cho em và cục cưng, tạm thời chỉ có thể để tường xám nguyên gốc thôi.”

Lâm Hoàn nhin cười, nhìn anh lấp bắp nói mấy câu này.

Anh còn rất lúng túng khi nói hai chữ “cục cưng, vô cùng lạnh nhạt với việc sắp chào đón một đứa trẻ.

Cô cũng vậy thôi.

Một người đàn ông chăm sóc một người phụ nữ, có thể là không cam lòng, có thể là ham muốn điều mới, cũng có thể là một điểm dừng cho cuộc thúc ngựa lao nhanh kế tiếp. Nhưng nghiêm túc muốn thai nghén một sinh mạng cùng cô lại có ý nghĩa khác. Lâm Hoàn đột nhiên nhận ra điều này, trong lòng được hâm nóng lên. Cô vốn tưởng rằng đây chỉ là sự trách nhiệm mà gia đình quân nhân chính thống đã giáo dục Triệu Triết Vũ, nhưng từ ngày anh nói yêu cô ở Triệu gia, đến ngày hôm nay khi cô tận mắt nhìn thấy tất cả sự quan tâm của anh, dường như tất cả bắt đầu có sự khác biệt.

“Cảm ơn anh.”

Có lẽ hôn nhân chính là như vậy chăng?

Là chiếc váy đầm treo bên cạnh chiếc áo sơ mi trắng trong tủ quần áo, là chiếc bàn chải đánh răng màu hồng phấn bên cạnh chiếc bàn chải xanh trong nhà vệ sinh, là hai chiếc bát trên bàn, cũng là cánh tay ôm ngang eo cô lúc ngủ...

Cô vẫn cho rằng việc sống cùng người khác cả đời là một điều khó có thể tưởng tượng được. Nhưng lúc nhận lấy cốc nước ấm anh đưa đến, cô đột

nhiên cảm thấy, dường như cuộc sống hôn nhân với Triệu Triết Vũ cũng không tệ chút nào.

“Khá hơn chút nào không em?” Triệu Triết Vũ đau lòng vuốt tóc cô, còn Lâm Hoàn chỉ có thể ôm gối ôm, uể oải ngồi co ro trên ghế sofa.

Sau tuần thứ bảy, cơn nôn nghén của cô bắt đầu tăng lên. Vốn chỉ xảy ra lúc thức dậy vào sáng sớm, khi nhìn thấy thức ăn dầu mỡ, sau dường như chuyển thành tất cả thức ăn cũng tránh không kịp. Triệu Triết Vũ nhìn đáng vẻ cô ôm bồn cầu nôn đến mức nước mắt lưng tròng cũng sốt ruột trong lòng, hỏi bác sĩ hay mẹ đều nói việc này là bình thường, không cách nào tránh được, chỉ có thể chịu đựng. Anh ngoại trừ đứng kế bên tiếp nước vô lưng, cũng không thể làm gì khác.

“Đều do anh hết!” Cô ném gối ôm vào người anh, “Đều là chuyện tốt anh làm cả đấy.”

Anh vừa cười khỏ vừa đón lấy cái gối, “Ừ, đều là do anh sai.”

Lâm Hoàn lườm anh một cái, lại nghĩ đến đáng vẻ anh vẫn luôn trông nom bên cạnh cô, ngọn lửa phiền não trong lòng cũng bị dập tắt.

“Vẫn không thoải mái hơn sao?... Ăn thêm một ít nữa nhé, đừng để đói bụng.”

Cô đứng dậy, anh lập tức đi đến đỡ, còn kê một chiếc gối sau lưng để giúp cô ngồi dậy.

“Đem món rau kia đến đây đi.... Em ăn một ít.” Những thứ khác, cô thật sự ăn không được.

Ngay cả rau xanh cũng là luộc nước, thả thêm chút muối, không cho thêm những thứ khác. Cho dù là như vậy, cô cũng chỉ miễn cưỡng ăn mấy cọng, trong dạ dày lại bắt đầu trào nước chua, vội vàng nhứu mày lắc đầu, khoát tay bảo không ăn nữa.

“Con là thần tiên chuyển thế à? Mẹ ăn không nổi nữa, chẳng lẽ con không đói sao?” Lâm Hoàn đói bụng, vừa tủi thân vừa phiền não, bắt đầu nổi giận với phần bụng vẫn còn bằng phẳng.

“Đứa trẻ ngay cả lỗ tai còn chưa mọc ra, sao nghe thấy được.”

“Sinhh em bé là phiền phức nhất! Còn là một chiếc bánh trôi gây ra nhiều phiền toái như vậy, sinh ra chắc chắn cũng không đáng yêu! Đúng là đáng ghét!” Lâm Hoàn càng nói càng hăng, Triệu Triết Vũ nghe thế cũng chỉ biết dờ khóc dờ cười, “Nào có ai nói con mình như vậy chứ?”

“Dù sao nó cũng không có lỗ tai không nghe được.” Lâm Hoàn bủi môi, tức tối dựa người trở lại vào ghế sofa.

Triệu Triết Vũ ghen hòng không còn gì có thể nói được, bắt đắc dĩ cầm tay cô, “Được rồi, em nghỉ ngơi một lúc đi, anh đi dọn bàn ăn đã.”

Cô gật đầu một cái, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt đầy mệt mỏi lại.

Nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, cảm giác khó chịu đã vơi bớt đi. Cô mở mắt ra, trông thấy bóng lưng của anh đang đứng trong phòng bếp dọn dẹp bát đĩa bẩn.

Ngoại trừ anh, có lẽ cô sẽ không gặp được người thứ hai đối xử với cô tốt hơn thế này nữa? Có lẽ cuộc hôn nhân này là ngoài ý muốn, nhưng thân là một người chồng, anh thật sự đã làm rất hoàn hảo.

Lâm Hoàn ngần ngừ nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay.

“Mệt không? Có muốn lên lầu ngủ một lúc không em?” Dọn dẹp xong, anh trở lại bên cạnh cô để chăm sóc. Gần đây cô không ăn uống được gì, tinh thần cũng trở nên không tốt, một ngày có thể ngủ được mấy giấc thượng hạng.

“Anh không cần đi làm à?”

Mấy ngày nay, cô bị giày vò, mỗi ngày anh đều ở nhà trông nom. Bưng trà đưa nước, thậm chí là nấu cơm, gọt trái cây, cũng ăn những thứ canh nước không thịt nhát nhẽo kia. Cô đau khổ trong lòng, cũng cảm thấy áy náy.

“Anh là sếp, ai dám nói anh.”

Anh nói rất thờ ơ, nhưng Lâm Hoàn nhìn thấy được quầng thâm đen dưới mắt anh. Ban ngày anh đều ở nhà bận tâm lo nghĩ việc ốm nghén của cô, thay đổi cách nấu ăn khác hy vọng cô sẽ ăn nhiều hơn chút. Buổi tối cô tham ngủ, luôn bị anh cưỡng chế ôm lên giường, vốn muốn chờ anh trở về phòng, nhưng không chống đỡ được mấy phút đã ngủ trước. Còn anh vẫn ở thư phòng xử lý công việc không biết đến mấy giờ sáng.

Cô suy nghĩ như vậy, đột nhiên bắt đầu rơi nước mắt lã chã. Triệu Triết Vũ nhất thời luống cuống tay chân, vội vội vàng vàng cầm khăn giấy đến,

“Làm sao vậy, em không thoải mái chỗ nào à?”

Lâm Hoàn thút thít cầm khăn giấy lau, càng lau thì nước mắt càng rơi nhiều hơn. Thật sự quá đáng ghét, phụ nữ có thai đều yếu đuối như vậy sao? Cô cảm thấy đáng về mình khóc lóc ngu ngốc này thật sự rất vô dụng, nhưng trong lòng cứ như bị cái gì đó đâm vào huyết đạo và trở nên bủn rủn, cảm xúc như một cơn sóng đánh tới nhấn chìm cô, khiến cô không khống chế được, muốn khóc to.

“Em, em đau lòng anh.... Hu hu...”

Triệu Triết Vũ ngơ ngác một hồi, sau đó vừa cảm thấy buồn cười vừa hôn cô. Anh biết cảm xúc của phụ nữ có thai thất thường là có ý gì rồi, mấy phút trước vẫn còn tức giận mắng cục cưng vẫn còn là một phôi thai của mình, vào lúc này lại khóc lóc vì một chút chuyện nhỏ này.

Nhưng quả thật đáng vẻ rơi nước mắt nói đau lòng anh của cô lại rất đáng yêu, anh đưa tay ôm cô ngồi lên đùi mình và hôn một cái lên trán cô.

“Có gì đâu mà khóc chứ. Anh không đi làm, chỉ ở nhà nghỉ ngơi không phải rất tốt sao?”

“Anh, anh, ngày mai không cho anh ở nhà nữa, đến công ty làm việc đi.”

“Vậy không được. Công ty không có chuyện quan trọng gì. Trái lại thì em....” Anh cúi đầu nhìn, thấy cô đã tựa đầu lên vai mình ngủ say.

Đáng tiếc chu công đã kéo cô đi, không thể nhìn thấy ánh mắt dịu dàng đến mức có thể khiến người ta chết ngay của Triệu Triết Vũ.

“Em mới là quan trọng nhất.”

Lời tác giả: Lão Triệu ăn chay quá lâu rồi ha.... Chương sau cho chút thịt vụn để đỡ thèm nhé!

**

Hết chương 13

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 14: Che giấu (H nhẹ)

Edit: An Tĩnh

Con nôn ghen của Lâm Hoàn kéo dài đến sau tuần mười một mới dần dần cải thiện, cả người cũng bị giày vò ốm đi một vòng, Triệu Triết Vũ thấy vậy cũng vô cùng đau xót. Vào tuần thứ mười hai, sự thèm ăn của Lâm Hoàn cũng hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn có khuynh hướng tăng dần — luôn đột nhiên vô đầu bút tai nghĩ xem muốn ăn gì đó, Triệu Triết Vũ từ đầu đến cuối vẫn luôn nuông chiều, muốn gì cũng mua về cho cô. Sau khi con nôn ghen của cô biến mất hẳn, Triệu Triết Vũ cũng bị cô đuổi đi làm, thuê một di đến nhà nấu cơm. Vì vậy Lâm Hoàn thuận lợi hình thành lối sống ở nhà ăn ngủ của một con heo nhỏ.

Hôm nay anh đi làm về, dì không có ở trong phòng bếp, chỉ có mỗi cô vợ nhỏ của mình ngồi trong phòng ăn cười hì hì. Thấy anh về, còn ân cần tiến lên cởi áo vest và đưa dép cho anh, thấy thế thì mặt Triệu Triết Vũ hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Dì không đến à?”

“Tối nay em cho dì nghỉ rồi.”

Lâm Hoàn hào hứng ngồi lại vào bàn ăn, chống cằm nhìn anh với đôi mắt đầy mong đợi.

Triệu Triết Vũ thấy trên bàn có một chiếc nồi đang đậy nắp thần thần bí bí, cuối cùng cũng hiểu ra, anh cười, “Em nấu ăn à?”

“Tèn ten!” Cô giở nắp nồi ra, “Anh thích nhất là sườn xào chua ngọt, cánh gà cô ca, còn có bắp cải xào nữa!”

Đây là món anh thích nhất à? Sao anh lại nhớ gần đây có con mèo nhỏ nào đó thèm ăn đồ chua ngọt nhỉ....

“Thế nào, có phải em rất giỏi không?”

Ánh mắt cô trong veo, trên mặt viết đầy câu “mau khen em đi”.

Cô nàng này chắc chắn có chuyện muốn xin anh.

“Ừm, không tệ.” Anh nhin cười, hời hợt bỏ lại ba chữ cùng khuôn mặt kiêu chể để không cười, xoay người đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Trên bàn cơm, Lâm Hoàn vẫn duy trì khuôn mặt vui vẻ và nịnh hót, một hồi gấp thức ăn, một hồi lại ân cần hỏi thăm. Vậy mà núi băng Triệu vẫn kiên trì giữ dáng vẻ lạnh nhạt, chọc cho cô thêm nóng nảy.

Không đủ kiên nhẫn, mắt thấy cơm tối cũng sắp ăn xong rồi, cuối cùng Lâm Hoàn mới kéo kéo ống tay áo của anh, “Triệu tổng, thương lượng với anh chuyện này nhé.”

“Chuyện gì?”

“Thì là.... Em.... Có thể.... À ừm...” Ấp úng thật lâu, “Em có thể đến công ty anh làm việc được không?”

Nghe vậy anh lập tức nhíu mày. Lâm Hoàn sợ anh từ chối, vội vàng nói:

“Em sẽ không gây thêm phiền toái cho anh đâu! Dù gì em cũng là thạc sĩ của một trường đại học có danh tiếng, anh cho sơ yếu lí lịch của em một cơ hội cũng được, nếu như không thông qua em chắc chắn sẽ không đi...”

“Sao đột nhiên lại muốn đi làm?”

“Em ở nhà thật sự quá nhàm chán.... Mỗi ngày trừ ăn ra thì chỉ có ngủ, nếu tiếp tục như vậy em sẽ chết ngạt mất. Anh xem em bây giờ đi, có ra ngoài cũng chắc chắn không ai tuyển dụng một phụ nữ đang có thai, nên chỉ có thể xin Triệu tổng thu nhận em thôi....”

“Em đăng kí một lớp yoga đi, hay lớp học làm bánh cũng được, anh bảo mẹ giới thiệu cho em nhé.”

Vừa nói anh vừa lấy điện thoại ra gọi điện, nhưng bị cô ngăn lại. “Đừng đừng! Em không có hứng thú với mấy thứ này... Hơn nữa những thứ này còn phải mất tiền... Mỗi ngày em vốn chỉ ở nhà ăn ăn uống uống, còn tiêu tốn tiền của anh.... Vậy chẳng phải em là sâu gạo sao?”

Thấy anh vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng không nói lời nào, Lâm Hoàn dứt khoát đặt đĩa xuống và níu lấy tay áo anh lắc lư qua lại.

“Triệu tổng... Nếu công ty của anh không thiếu người, em không cần tiền lương cũng được, em muốn tìm chút việc để làm mà thôi....”

Triệu Triết Vũ nhìn dáng vẻ chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương của cô, dựa theo cá tính của cô, bảo cô ngoan ngoãn nằm dí ở nhà mười tháng là không thể nào. Nghe theo sự liêu lĩnh khiến anh không an tâm của cô, không bằng để cô và mình cùng làm một chỗ, anh cũng yên tâm hơn chút. Chỉ là.....

Anh đưa tay ra, cô vợ nhỏ lập tức ngoan ngoãn ngồi lên đùi và tựa vào trong ngực anh.

“Anh lo lắng cho thân thể của em. Bây giờ em không chỉ là một người nữa.”

“Em biết.... Nhưng anh thấy đó bây giờ em đã rất khỏe mạnh rồi! Không phải bác sĩ nói bây giờ em đang trong thời kì ổn định sao, anh xem gần đây em ăn nhiều như vậy, đã có thêm không ít thịt rồi.... Nếu cứ ở nhà mãi em sẽ biến thành heo mỡ!”

Anh bóp bóp mặt cô, xúc cảm mềm mại khiến lòng anh có hơi ngửa ngáy. Quả thật cô đã có thêm chút thịt, không như lần ôm nghén trước, gầy đến mức khiến anh đau lòng. Gần đây thời tiết chuyển lạnh, cô mặc chiếc áo len vừa rộng vừa dày, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, nhìn non nớt như một học sinh cấp ba vậy.

Lại kích thích ý xấu của anh.

“.... Thật sự muốn đi à?”

Dê nhỏ bận rộn gặt đầu không ngừng.

Con sói lớn xấu xa nở nụ cười sẵn mồi.

“A.... A Triết...”

Trên chiếc giường lớn, hai mắt dê nhỏ ngán lệ đến mờ mịt, không thể nhìn thấy anh. Ngoại trừ áo len thì tất cả quần áo đều bị anh cởi ra ném ở cuối giường, cơ thể trần trụi dưới lớp áo dày cộm càng tương phản vô cùng hấp dẫn. Hai chân bị anh bá đạo mở ra rất rộng, để ngón tay anh có thể đùa giỡn cọt nhả với nhụy hoa đang ngày càng ướm ứt.

Sói lớn xấu xa đứng bên mép giường cúi người, một tay âm thầm đi vào trong áo len, xoa nắn bầu ngực tuyết nở nang. Những tiếng rên rỉ làm nũng phát ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn đỏ thắm kia vừa là sự hưởng thụ vừa là sự trừng phạt, lâu không ân ái khiến cô co chặt như xử nữ, nhưng cơ thể cô cũng không còn như trước, anh chỉ có thể nhẫn nhịn dục vọng đang căng đau, khắc chế lại khắc chế.

Cô trở nên điên cuồng, rõ ràng muốn thoát khỏi, nhưng ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể lại càng nóng rực. Dê nhỏ cầu xin nhìn về phía sói lớn xấu xa, người nọ từ trên cao nhìn xuống đáng vẻ trở nên nhạy cảm hơn khi động tình của cô, làn da trắng toát ra tầng mồ hôi mỏng, trông càng ngon miệng hơn, khiến anh muốn nuốt trọn một lần. Mà anh cũng thuận theo, kéo chiếc áo len ra và chiếm đoạt cô bằng những lần hôn mút, động tác trên tay càng lúc càng mạnh, cho đến khi cô run rẩy leo lên đỉnh núi.

Cả người cô xụi lơ, nhưng anh vẫn mạnh mẽ tiến lên. Con sói lớn xấu xa dùng gậy thịt trượt qua lối vào để tuyên bố lãnh thổ của nó, một mảng nước trong suốt trắng đục thấm ướt.

“Gọi anh là gì, hửm?”

Cô phát hiện, anh ở trên giường sẽ biến thành một con soi tùy tiện làm càn, dẫn dụ cô nói ra những ngôn từ xấu hổ kia.

Hệt như chỉ khi cô ở trên giường mới có thể gọi anh —

“A Triết....”

“Không đúng.”

“Triệu.... Triệu tổng?” Không phải đâu, anh sẽ không thích mấy kiểu đóng vai nhân vật tổng giám đốc và thư kí, hay play trong phòng làm việc như thế này?

“Không đúng.” Anh cắt ngang một cách tuyệt tình, tay sót ruột vỗ về dục vọng đang xao động bất an của mình, nhưng cho dù như vậy anh cũng không cho cô chút thoải mái nào, chậm chạp lưỡng lự, chọc quấy khiến cô dường như muốn khóc sụt sùi.

Cô bé bị bức bách, cặp mông nhỏ di chuyển muốn anh, tay chặt vật nắm ga trải giường. Không còn cách nào khác, anh vẫn nhẫn nại đến độ mồ hôi ướt cả đầu, đành phải nhắc nhở cô vợ nhỏ luôn chậm nửa nhịp của mình.

“Anh là ai, là gì của em?”

Cô biết được đáp án, nhưng ngại mở miệng, cắn chặt môi dưới, do dự một bước trước ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt.

Dường như anh muốn thúc giục cô, chớp đỉnh trượt đi vào miệng huyết, cánh hoa lập tức hút chặt lấy anh rất nhiệt tình, khiến hai người tim đập loạn nhẹ nhàng rên lên. Sự tấn công nửa vờ này, cuối cùng cô cũng mở miệng, gọi anh bằng giọng run run.

“Chồng...”

“Nhận lấy nhé, vợ.”

Hệt như là đồng thời, ngay khi anh thẳng người đi vào trong cơ thể cô, hai người đều rên to và thở hổn hển. Thịt mềm bên trong xoắn lấy anh tạo nên sự tê dại, vì sợ làm cô bị thương nên anh không dám tùy ý làm mạnh, chỉ có thể giảm chậm tiết tấu, ra sâu vào cạn, cẩn thận triền miên quán quýt.

Có lẽ xung hô này mang ý tứ hàm xúc quá sâu nặng, hai người cũng nhạy cảm đến cực điểm. Lâm Hoàn thở hổn hển, động tác của anh lại như những đợt sóng liên tục xô vào bờ, nước dâng lên nhấn chìm cô, khiến cô chìm đắm trong bể dục vọng. Một đợt sóng vỗ đến cuốn cô đi về phía đỉnh sóng, cô không cách nào chống đỡ trước cảm giác choáng váng mất trọng lượng này, khẽ kêu rên giao ra toàn bộ sự mềm yếu của mình trước anh.

“Chồng.... Không được...” Cô mờ mịt, mệt mỏi muốn ngủ.

“Sắp rồi..... Bảo bối, chờ anh một chút...” Dáng vẻ mệt mỏi uể oải của cô khiến trái tim anh đau xót khôn nguôi, không thể làm gì khác ngoài tăng nhanh tốc độ ép mình bắn ra nhanh hơn chút, trong lúc cô đang nửa tỉnh nửa mê lại vô thức ro rúc lại, nhẹ nhàng chịu đựng động tác của anh. Cho đến khi anh thấp giọng rên nhẹ và rút ra, cô đã bất tỉnh và chìm vào giấc ngủ say.

Triệu Triết Vũ cẩn thận thu dọn sạch sẽ cho cô, nhìn cô ngủ và cong môi cười một tiếng.

“Vợ.”

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 15: Nhiều chuyện

Edit: An Tĩnh

Không được làm mình mệt, không được ăn đồ ăn bán bên ngoài, không được tăng ca, không được uống trà sữa cà phê, không được dùng máy tính quá lâu, không được xách đồ nặng, không được mang giày cao gót, cái này không được cái kia cũng không được.... Triệu Triết Vũ liệt kê ra một đống việc “không được” làm, Lâm Hoàn chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu đồng ý như giã tỏi. Đúng là thảm, không chỉ bị buộc phải “đổi chắc thể xác”, còn phải đáp ứng một chuỗi dài những điều bất bình đẳng này.

“Nhưng mà! Em cũng có một yêu cầu!”

“Anh còn chưa nói hết. Không được ăn ở nhà ăn, không đủ chất dinh dưỡng. Cơm trưa để dì giúp việc đưa tới, đến phòng làm việc của anh và ăn cùng anh. Còn nữa, không được dùng lò vi sóng. Phải cách xa phòng trà nước và lò vi sóng năm mét trở lên...” “Không được!” Chiếc miệng đang lải nhải không ngừng của anh bị cô chặn lại, “Em không thể ăn cơm trưa cùng anh đâu.”

Triệu Triết Vũ nhú mày, “Tại sao?”

“Em chỉ có một yêu cầu thôi, không thể để người trong công ty anh biết em là.... Vợ anh được. Còn nữa, em cũng không thể có quá nhiều đặc quyền.”

Mày anh càng nhú chặt hơn.

“Dĩ nhiên nếu anh muốn cho em đi cửa sau.... Thì có thể giải thích được. Nhưng với người làm việc cùng em, nếu như họ biết thân phận của em, thế chẳng phải sẽ rất lúng túng sao...” Lâm Hoàn nằm trong ngực anh vẽ vòng vòng.

Anh cười khẽ, “Vậy thì chỉ có thể xem bản lĩnh của cô Triệu em.”

“Mọi người, chú ý một chút. Đây là Lâm Hoàn, thực tập sinh mới đến bộ phận của chúng ta. Sau này sẽ là, à.... Là trợ thủ cho mọi người, học tập thêm nhiều thứ.”

“Chào mọi người, tôi là Lâm Hoàn. Làm phiền mọi người sau này chiếu cố tôi nhiều hơn, có chuyện gì đều có thể phân phó cho tôi làm ạ!”

Nội tâm chủ quản lúng túng, cô ơi là cô, sếp đã đặc biệt phân phó không được làm cô mệt mỏi rồi, cô đây không phải là muốn kết thúc sự nghiệp của tôi đó chứ?

Ngành của cô lúc học đại học là quảng cáo, Triệu Triết Vũ đã đưa cô vào làm trợ lý của bộ phận kế hoạch, chỉ để cô đóng dấu tài liệu, mấy việc ghi chép cuộc họp linh tinh thôi. Vì có một người nhàn như vậy xuất hiện, thực tập sinh danh không chính ngôn không thuận này đã nhanh chóng bị đồng nghiệp ngó lơ, nhưng Lâm Hoàn là ai —

Cô lại nhanh chóng giành được tất cả sự tín nhiệm của mọi người bằng những tin tức hồi còn học cấp ba của sếp Triệu ở phòng trà nước.

“Có thật không? Triệu tổng mà lại trốn học đến quán net á?”

“Đúng vậy! Cô có biết làm mà anh ta đi được không, anh ta đã úp ngược chiếc thùng rác lớn xuống, đứng lên trên đó và trèo khỏi tường rào ở trường học để đi ra ngoài đấy!”

“Ha ha ha ha không phải chứ?”

Mọi người cũng chỉ xem cô là một tiểu trong suốt có quan hệ bạn bè với sếp và không có kinh nghiệm, một người không có tài năng, chủ quản cũng chỉ phân phó cho cô làm mấy việc vặt vãnh. Mà tính cách cô lại hiền lành, không có uy hiếp gì đến mọi người cả, nên sự nhiệt tình đối với cô cũng dần dần tăng lên.

Thật ra thì đến công ty chèo thuyền thôi cũng khá vui, cho đến bây giờ cô chưa bao giờ là người có thể yên tâm ở nhà làm người giàu có, đảm nhiệm tất cả những thứ mình chưa biết dĩ nhiên khiến cô cảm thấy rất hưng phấn, dù chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn thôi cũng tốt rồi. Nếu không tính việc mỗi

buổi trưa đều phải len lén chạy vào phòng làm việc của sếp và lúc tan làm phải chạy đến xe của sếp trong phấp phồng lo sợ.

“Tiểu Hoàn, sao từ trước đến giờ tôi chưa từng nhìn thấy cô vào buổi trưa vậy?”

Cuối cùng cũng có một ngày, Trần Lăng ngồi bên cạnh bàn cô đã sinh nghi.

“À.... Nhà tôi rất gần công ty, buổi trưa.... Tôi sẽ về nhà.”

“Nhà gần thật là tốt quá. Ôi, thật ra thì đồ ăn ở nhà ăn công ty cũng rất ngon, thỉnh thoảng cô có thể đến thử xem, hơn nữa còn có thể phát triển tình cảm cùng mọi người. Nếu không thì không phải phân cơm trưa trong thẻ cơm của cô sẽ rất lãng phí sao?”

Lâm Hoàn mở to mắt: “Thẻ cơm còn có xuất cơm trưa à?”

“Đúng vậy! Cô không biết hả? Lúc nhận chức không ai nói với cô sao?”

Ôi cái tên quỷ hẹp hòi Triệu Triết Vũ này, ngay cả thẻ cơm còn không phát cho cô một tấm, xuất cơm trưa cũng tranh thủ cất bớt đi, đây là muốn đoạn tuyệt hoàn toàn con đường ăn ở nhà ăn của cô rồi?

Lâm Hoàn không thể làm gì khác hơn, chỉ đành gãi đầu, “Hôm nay tôi không mang thẻ cơm.”

“Không sao cả, tôi quét giúp cô luôn cũng được. Phúc lợi xuất cơm trưa của công ty vẫn khá tốt, đủ mời cô.”

Vừa khéo cô cũng rất tò mò về nhà ăn của công ty, muốn nhìn thử xem Triệu độc ác có bóc lột ngược đãi nhân viên không.... Vì vậy buổi trưa cô đã đi cùng với đồng nghiệp.

Nhà ăn không lớn, cách trang trí cũng rất đơn giản, giá cả vô cùng ưu đãi so với bên ngoài. Lâm Hoàn gọi ba món mặn một canh với giá mười ba NDT, hương vị không tệ, cảm giác ăn ngon hơn thức ăn trong trường đại học của cô.

Lâm Hoàn đang nhai nuốt nhiệt tình, đồng nghiệp ngồi đối diện nói một câu khiến cô thiếu chút nữa đã nghẹt thở: “Các cậu có nghe tin gì không, Triệu tổng đã kết hôn rồi đó.”

“Tôi biết! Ảnh bìa vòng bạn bè của T riệu tổng là hai chiếc nhẫn! Ngày đó tôi đã vô tình trông thấy, trời ạ, thức ăn chó cả một miếng luôn....”

Một cục khoai tây đang nghẹn ở cổ họng của Lâm Hoàn. Ảnh bìa vòng bạn bè của Triệu Triết Vũ là nhẫn cưới của hai người họ à? Sao cô lại không phát hiện nhỉ....

“Hình như Triệu tổng mới hai sáu hai bảy tuổi thôi mà? Trời ơi, tôi vẫn còn độc thân đây.”

“Chắc chắc, người ta tuổi còn trẻ, gây dựng sự nghiệp thành công, sự nghiệp có triển vọng, bây giờ tình yêu cũng được mùa.... HaizT iểu Hoàn, hình như vợ anh ấy cũng là bạn học cấp ba luôn thì phải? Cô có biết không?”

“Hả?” Lâm Hòa ngẩng đầu lên từ màn hình điện thoại đang hiển thị vòng bạn bè của Triệu Triết Vũ, “À, hình như là vậy đó? Là bạn họ cùng cấp ba luôn....”

Thật sự đúng như vậy. Hơn nữa, còn là hai bàn tay của hai người đang đan chặt, trên ngón áp út là hai chiếc nhẫn một đen một trắng. Anh chụp lúc nào vậy? Cô không nhớ nổi, cũng không nghĩ đến Triệu Triết Vũ sẽ làm mấy chuyện khoe tình cảm này, nhưng trong lòng lại có đôi chút ngọt ngào rất khác thường.

Những người bên cạnh lay lay cánh tay cô, “Này, cô có hình không? Đúng là thần bí quá, hơn một tháng trước Triệu tổng đều không đi làm, có phải đi tuần trăng mật với vợ không?”

“À, tôi, tôi cũng không biết rõ lắm.... Họ không làm hôn lễ, tôi cũng chưa từng gặp bao giờ...”

“Wow, Triệu tổng kết hôn mà không tổ chức hôn lễ á? Chuyện này rất kì quái nha?” “Đúng vậy, chẳng lẽ đi du lịch kết hợp kết hôn à?”

Lâm Hoàn cắn dũa, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Nói không chừng là có thai trước khi lập gia đình đấy.”

Trên bàn lập tức bùng nổ, “Đúng vậy, đúng vậy!” “Có thể! Hơn một tháng, đoán chừng là chăm sóc thai nhi đó....” “Ồi giờ, Triệu tổng vẫn là người trẻ tuổi...”

Lâm Hoàn đỡ trán, tại sao cô có thể kể chuyện về mình ra ngoài với những người khác vậy?

“Khụ khụ!”

Đột nhiên một tiếng ho khan trầm thấp truyền đến, những người ngồi trên bàn giật nảy cả mình. Ngược mắt nhìn lên, mới phát hiện là nhân vật chính của câu chuyện, sếp Triệu, sắc mặt u ám đang đứng ở cách đó không xa.... Mọi người trở mắt nhìn nhau, tất cả đều cúi gằm đầu ăn cơm.

“Lâm Hoàn, cô đến phòng làm việc của tôi.”

Xong rồi, bị sếp gọi tên. Lâm Hoàn nhắm hai mắt, từ bỏ ý định, ngoan ngoãn đặt khay cơm xuống và đi theo anh, trước khi đi còn nhận được ánh mắt thương hại “anh hùng đi tốt đoạn đường này nhé” của mọi người.

Lời tác giả:

Giai đoạn Lâm Hoàn đi làm ở công ty sẽ có một chuyện nhỏ, trở thành mâu thuẫn giữa hai người.

**

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 16: [Ngoại truyện phúc lợi] Ăn tết

Edit: An Tĩnh

Lâm Hoàn cầm một đôi giày em bé mềm mại nho nhỏ, “Anh màu nhìn này! Có phải rất đáng yêu không!”

Triệu Triết Vũ nhìn đôi giày nhỏ chưa bằng lòng bàn tay của cô, trong đầu vô thức hiện ra dáng vẻ cục cưng khi mang nó, cùng với đôi mắt to tròn như mắt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, anh mỉm cười dịu dàng. “Đáng yêu lắm.”

Đây là cửa hàng chuyên bán quần áo em bé, toàn bộ quần áo và giày cho trẻ nhỏ bên trong đều là màu kem có độ bão hòa thấp, chất liệu vải cũng mềm mại và thân thiện với làn da, khi nhìn sẽ khiến người ta nghĩ đến hương sữa thơm trên người em bé. Gần đến mùa xuân, còn có rất nhiều phiên bản giới hạn hình chú heo ra mắt, Lâm Hoàn như muốn tan chảy khi nhìn thấy.

Có lẽ ở những nơi như thế này sẽ luôn muốn làm khách hàng nghĩ đến dáng vẻ của em bé, vì vậy vấn đề “thích con trai hay con gái” trở thành một đề thi cần hoàn thành. Chỉ là trong lòng Lâm Hoàn biết rõ câu trả lời đơn giản có ba loại, dù sao cũng không cách nào quyết định được kết quả, nghĩ thầm không muốn hỏi.

Hai người chọn vài bộ quần áo cho cục cưng, cộng thêm đôi giày chú heo nhỏ kia nữa, lúc chuẩn bị trả tiền, cô vô thức bật thốt lên: “Anh thích con trai hay con gái?”

Anh nhìn đồng quần áo nhỏ trên tay, mỉm cười nhạt, đều được cả.

Quả nhiên là một câu trả lời rất khuôn sáo. Nhưng cô lại bất giác mỉm cười. Trước kia cô cảm thấy trẻ con rất phiền toái, con trai thì quá nghịch ngợm, con gái lại quá yếu đuối nên cần bảo vệ, hôm nay khi thật sự đã có bánh trôi

trong bụng, cô lại cảm thấy thế nào cũng được, chỉ cần khỏe mạnh là tốt rồi. Ở chỗ rẽ có một cửa hàng bán đồ chơi, không phải đặt những hộp đồ chơi trên từng kệ hàng như truyền thống, mà lại như một căn nhà gỗ nhỏ trong truyện cổ tích, chiếc tủ màu gỗ thuần, trên sàn có một chiếc tàu hỏa nhỏ chạy đò đò qua đường sắt, các đồ chơi xếp gỗ cũng được trưng bày như một tòa lâu đài xinh đẹp, lập tức thu hút khiến Lâm Hoàn phải kéo Triệu Triết Vũ đi vào trong.

Thú bông lông xù, xe hơi nhỏ tinh xảo đều hấp dẫn tâm mắt của cô, hận không thể ở trong cửa hàng này cả ngày, bước chân chậm hết óc sên vì không muốn bỏ qua bất kì một món đồ chơi nào, cách mấy giây lại nói với anh một câu “đáng yêu quá”. Triệu Triết Vũ thấy thế cũng dở khóc dở cười, “Em muốn mua cho cục cưng, hay là muốn mua cho mình?”

Cô Triệu nghiêm trang: “Mượn lý do mua cho cục cưng để mua cho mình.” Sau đó cô Triệu đã thường xuyên chạy vào phòng em bé để lên lên chơi xe đồ chơi nhỏ và đồ xếp gỗ, nếu không phải mẹ Triệu đã tháo vụn con ngựa gỗ ra, đoán chừng cô đã ngồi lên đó lắc lư rồi. Chuyện này để nói sau.

“Buổi trưa ngày giao thừa sẽ đến nhà ba mẹ vợ trước, sau đó buổi tối đến nhà anh ăn cơm nhé?”

Lâm Hoàn nằm trên giường chơi với con heo gỗ nhỏ mua cho cục cưng, “Có nhiều thân thích đến nhà anh lắm à?”

“Cũng không ít đâu.”

Mặt Lâm Hoàn xụ xuống, bóp bóp lỗ tai của con heo nhỏ trên tay và suy nghĩ lung tung. Cô đã gặp ba mẹ chồng, nhưng chính thức đối mặt với cả gia tộc lại là một chuyện khác. Đây là một trong những việc cô sợ hãi nhất trong hôn nhân từ trước đến nay, trước kia vì có thai nên có thể thoát được hôn lễ và các lễ tiết phức tạp, nhưng đến mùa xuân lại không thể chạy thoát được.

“Anh biết em sợ hãi nếu có nhiều người, nên ăn cơm xong chúng ta sẽ về nhà.”

Lâm Hoàn hơi kinh ngạc, trong đầu đã tính xem ngày đó nên ăn nói như thế nào và sẽ làm gì. Triệu Triết Vũ nhìn dáng vẻ bủi môi trầm tư của cô đáng yêu không chịu được, vì vậy anh đưa mặt sang hôn cô.

Vừa chạm được vào đôi môi đầy đặn, đã bị cô lấy tay dè ở ngực: “Có khoảng bao nhiêu người thân sẽ đến nhà anh vậy? Em không hiểu nhất là mấy thứ vai vế này kia, anh nói sơ qua cho em trước đi, đừng để đến lúc đó em lại gọi lộn người....”

Triệu Triết Vũ lấy bàn tay nhỏ của cô ra, “Đến lúc đó anh sẽ nhắc nhở em mà.” Sau đó nóng lòng hôn cô một cái đỡ thèm.

Lâm Hoàn giữ bàn tay đang không an phận làm loạn ở ngang hông cô của tên háo sắc, “Trời ạ, họ sẽ làm những gì? Thích trò chuyện về điều gì nữa?” “Các chú bác đều là quân nhân, tụ họp chung một chỗ đều thích nói chuyện chính trị. Phụ nữ thì không phải sẽ là làm đẹp dưỡng da à.... Em không cần để ý đến họ đâu.” Anh đưa tay ôm cô vợ nhỏ của mình, vùi đầu vào chiếc cổ trắng nõn của cô hôn hít một hồi. Cô vừa tắm xong đã nằm vào trong chăn, thơm thơm mềm mềm, kì kèo mấy cái đã khiến anh khô nóng hết lên. “Chính trị hả? Xong luôn, em làm sao hiểu được đây.... Làm đẹp dưỡng da, em càng không thể hiểu....” Mở mắt mê man một hồi, Lâm Hoàn tung chăn lên định xoay người xuống giường, khiến Triệu Triết Vũ sắp bùng lửa ứng phó không kịp: “Em đi đâu vậy?”

“Em muốn lên thư phòng tra tin tức về chính trị và xu hướng làm đẹp gần đây!” Vừa nói xong thì bóng người biến mất như một làn khói, khiến Triệu Triết Vũ không trên không dưới vô cùng khó chịu.

Nhưng vẫn không quên cô vợ nhỏ đi chân trần và chỉ mặc áo khoác mỏng chạy ra ngoài, anh cầm dép bông và áo khoác chạy đuổi theo phía sau:

“Mặc áo vào đi đã!”

Đêm ba mươi, trước khi bữa tối dọn lên bàn, các cô gái đều ở phòng bếp hỗ trợ, trái lại thì phụ nữ có thai như Lâm Hoàn lại ngồi ở phòng khách nghỉ ngơi. Trong phòng đều là đàn ông và trẻ con, ba Triệu và phần lớn anh em đều đã từng đi lính, quả nhiên khi tụ họp một chỗ cũng nói về vấn đề biển đảo, tình hình brexit.... Lâm Hoàn hết như một học sinh quên hết kiến thức khi ôn tập trước lúc đến trường thi nên không thể chen lời vào, chỉ lắng nghe đến lúc mệt rãi ròi.

Cháu nhỏ của Triệu Triết Vũ chạy đến bên cạnh Lâm Hoàn, nhìn chằm chằm thẳng vào người cô. Triệu Triết Vũ bế cậu bé ngồi lên đầu gối mình, cảm thấy buồn cười, “Nhìn cái gì vậy?”

Hôm nay Lâm Hoàn thấy trẻ em cũng vô thức muốn thân thiết, cô cầm lấy bàn tay nhỏ của cậu bé, “Tên con là gì vậy?”

“Con tên là Triệu Gia Tuấn ạ!”

Cô cười híp mắt, “Chào Gia Tuấn, thím tên là Lâm Hoàn.”

“Thím, trong bụng của thím thật sự có một em bé nhỏ ạ?” Triệu Gia Tuấn tò mò nhìn trộm chiếc bụng còn rất bằng phẳng của cô.

“Đúng vậy đó.”

“Em ấy có thể nghe con nói chuyện được ạ?”

“Ừm..... Bây giờ thì không được, chờ bé lớn hơn chút nữa là được rồi.”

“Vậy sao em bé kia lại có được ạ?”

“...” Lâm Hoàn im lặng, cô chưa kịp suy nghĩ xem nên giải thích thế nào với một bạn nhỏ năm tuổi, Triệu Triết Vũ nói tiếp một câu rất tinh táo: “Chú bỏ vào đấy.”

“Khụ khụ!” Lâm Hoàn bị sắc nước bọt của chính mình, em bé Triệu Gia Tuấn tò mò đáp lại: “Vậy con cũng là do ba con bỏ vào trong bụng mẹ ạ?” Triệu Triết Vũ gật đầu tỏ ý đúng vậy.

Bạn nhỏ Triệu Gia Tuấn vui vẻ nhảy xuống khỏi đầu gối anh và chạy đến phòng bếp: “Mẹ! Con biết con ra đời bằng cách nào rồi!”

Lâm Hoàn đỡ trán. Sau này giáo dục con cái chắc chắn không thể theo kiểu đơn giản lỗ mãng như vậy được.

Ăn cơm giao thừa xong, mang theo bao lớn bao nhỏ do mẹ chồng đưa về đến nhà, đêm liên hoan đã bắt đầu chiếu.

Tiết mục nhặt nhẻo này không có sức hấp dẫn gì đối với Lâm Hoàn cả, cô chỉ muốn nằm ỏ trên ghế sofa lướt điện thoại đọc truyện cười thôi. Nhưng năm nay trong bụng có thêm bánh trôi, Triệu Triết Vũ đã nghiêm khắc ra lệnh cấm chơi điện thoại liên tục quá hai mươi phút, còn bấm đồng hồ tính thời gian để bắt cô đặt điện thoại xuống.

Không được chơi điện thoại, Lâm Hoàn lại chuyển sang chiến đấu với đồ ăn vặt trên bàn trà.

Quản gia Triệu lại lên tiếng: Hạt dưa — không được cắn quá nhiều, khoai tây chiên — không được ăn quá nhiều, nước uống — không được uống quá nhiều, cuối cùng cô chỉ có thể ôm giỏ trái cây và gặm trái cây. Gặm được mấy miếng đã thấy mệt, ôm gối ngồi trên ghế sofa chơi câu cá.

Lúc tỉnh lại thì trên tivi đã bắt đầu đếm ngược, trên người có thêm một chiếc chăn, người dẫn chương trình đang nói gì đó với tinh thần hào hứng.

Lâm Hoàn xoa xoa mắt, phát hiện trên sàn có một chiếc hộp bằng giấy.

Triệu Triết Vũ nói trên đỉnh đầu cô, năm mới vui vẻ.

Cô nghi ngờ mở ra, phát hiện là một đôi giày thể thao, là phiên bản mùa xuân giới hạn của một thương hiệu nổi tiếng. Đúng size giày của cô.

“Tặng em à?”

“Nếu không thì sao.”

“Sao đột nhiên..... Lại tặng em giày vậy?”

“Quà năm mới đó.”

Trong lúc nhất thời, Lâm Hoàn không biết nên nói gì, nói cảm ơn thì hình như hơi khách sáo? Nhưng anh lại lúng túng ho khan, “..... Anh cũng có.” Cô đi đến bên cạnh ghế sofa nhìn, trên sàn là một đôi giày kiêu dành cho nam.

Giày đôi.....?

Triệu Triết Vũ lại lấy ra một đôi bản bé tí đặt vào lòng bàn tay cô: “Cục cưng cũng có.”

Lâm Hoàn nhìn ba đôi giày từ lớn đến nhỏ rồi mỉm cười.

Một nhà ba người.

Đây là năm đầu tiên hai người trải qua cùng nhau.

“Cảm ơn anh.”

Anh không lên tiếng, ôm cô vào lòng.

“Làm em ngại quá đi, em chưa chuẩn bị quà tặng gì cho anh cả....”

Tay Triệu Triết Vũ vòng qua eo cô, đặt trên bụng cô, “Đây không phải là quà tặng à.”

“.... Ngại quá, không phải đây là do anh tự bỏ vào sao.”

**

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 17: Bồi thường (H nhẹ)

Edit: An Tĩnh

Trong phòng làm việc.

Lâm Hoàn hết như một học sinh tiểu học bị giáo viên phạt đứng, oan ức tủi thân nắm chặt hai tay đứng trước bàn làm việc.

Bên cạnh máy tính, di đưa đến hai phần cơm trưa, trong đó có một phần đã nguội.

“Đã đồng ý cái gì với anh rồi?”

“Sẽ, ăn cơm trưa cùng nhau... Em xin lỗi mà, đến bây giờ em chưa từng đến nhà ăn, nên rất muốn đi trải nghiệm chút thôi...”

Lâm Hoàn trộm nhìn anh một cái, sắc mặt anh lạnh tựa như băng sương, cũng không thèm nhìn cô.

Bầu không khí yên lặng khiến cô có hơi khó chịu, lặng lẽ tiến lên một bước, “... Anh tức giận rồi à?”

Triệu Triết Vũ nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, lập tức bớt giận hơn phân nửa. Thật ra thì anh cũng không biết vừa rồi mình tức giận cái gì, tức giận việc cô quên ăn cơm cùng mình sao? Không phải là anh không cho phép cô ăn, chỉ là lo lắng không đủ chất dinh dưỡng. Càng nhiều hơn nữa, là cô hoàn toàn quên mất anh, ngay cả báo cho anh biết một tiếng cũng không có. “Trời ạ, em luôn biến mất quá lâu vào buổi trưa, đồng nghiệp sẽ cảm thấy kì lạ lắm... Hôm nay Trần Lăng đến hỏi, sau đó mời em đi cùng, nên em đi cùng thôi mà.”

Anh nhướn mày, “Trần Lăng?”

“À, là người đồng nghiệp ở bàn bên cạnh em.”

“Nam à?”

“.... Hà... Đúng vậy.” Lâm Hoàn rụt đầu lại, chẳng lẽ anh ghen à? “Em và anh ta không quen biết! Thật đó! Chỉ là anh ta ngồi kế bên em thôi...”

Triệu Triết Vũ xuy giọng, phiền não trong lòng lại thêm một tầng.

“Em còn tung lời đồn về nhân vật chính là mình à?”

Tầm mắt anh tập trung trên tay cô, ngón áp út trống không. Cô đi làm không đeo nhẫn, anh đã sớm biết.

Nhưng thật sự tức giận là khi cô không có chút để ý nào, biến thành người thứ ba ở bên ngoài. Anh có thể hiểu được là cô muốn dồn tinh thần vào công việc để giải tỏa sự buồn chán, cũng biết là cô không muốn bị đồng nghiệp biết được thân phận của mình.

Chỉ là....

Có lẽ là kỹ thuật diễn xuất của cô quá tốt, tốt đến mức ngay cả anh cũng tin.

Không có ai liên hệ cô cùng với thân phận “cô Triệu”, cô giả vờ mình

“không phải là cô Triệu” rất giống thật, so với “cô Triệu” còn giống hơn.

Khiến tim anh đập rộn cả lên.

Lâm Hoàn dứt khoát chạy đến bên cạnh và níu lấy tay áo của anh đang đưa:

“Em xin lỗi mà.... Tán gẫu về chuyện của sếp ở công ty là em sai rồi...”

Nhưng họ đã hỏi như vậy, em cũng không có cách nào khác, không thể làm gì khác ngoài nói mơ hồ bậy bạ cả...”

“Thế này đi! Đợi một lát nữa em đi ra ngoài, sẽ giả vờ như bị anh mắng một trận rất to. Vậy đó, họ sẽ biết anh ghét bị nhân viên bàn tán về mình, thậm

chí ngay cả tất cả bạn học thời cấp ba của em cũng bị giáo huấn, như thế thì mọi người sẽ không lan truyền tin đồn về anh rồi!”

“Em giả vờ anh xem thử nào?”

Lâm Hoàn tuân lệnh, nhanh chóng nhập vai diễn, nhíu mày cụp mắt bĩu môi. Hệt như một chiếc bánh bao bị bóp nhíu lại vậy.

Triệu Triết Vũ thiếu chút nữa đã bật cười. Cô luôn có những chủ ý rất kì lạ, có thể oán trách ai được đây, ai bảo anh yêu một người không tim không phổi chứ.

“Em gọi cái này là bộ dạng bị sắp dạy dỗ đó hả?”

“Nếu không thì anh muốn thế nào chứ?”

“Làm sao thì cũng phải rơi một ít nước mắt.”

Lâm Hoàn nháy nháy mắt cả nửa ngày trời, cũng không nặn ra được giọt nước mắt nào.

Anh đột nhiên nói, “Anh giúp em nhé.”

Lâm Hoàn ngẩn người, “Giúp kiểu gì?”

“Triệu tổng, ông chủ Triệu, em sai rồi.... A... Đừng, giám đốc, giám đốc còn không được sao...”

Lâm Hoàn vội lấp mình trong ghế da, sợ hãi co rục về sau trước nụ hôn mãnh liệt và ánh mắt như đang đi săn mồi của anh. Cô đã hiểu ngay anh muốn làm gì, cửa không khóa và cửa sổ sát đất rộng lớn khiến cô sợ hãi xin tha thứ. Động tác kéo cà vạt từ trên cao của anh vừa có khí chất vừa gợi tình, trong lòng cô sợ hãi, nhưng chỗ kín lại mất kiểm chế trở nên nóng ảm hơn.

Có lẽ đàn ông đều sẽ tưởng tượng đến hành vi xấu xa ẩn bên trong phòng làm việc nhỉ? Nhưng có lẽ đối với anh mà nói, tất cả mọi thứ về Lâm Hoàn đều là giả tưởng. Không phải anh chưa từng thấy những cô gái xinh đẹp chân dài mang vớ đen và giày cao gót, nhưng không một ai để lộ chút xương quai xanh ra khỏi cổ áo len như Lâm Hoàn bây giờ, khiến máu trong người anh khuếch đại.

Anh cúi người hôn cô, hai tay chống lên tay vịn của ghế da không cho cô chạy trốn. Cô gái nhỏ bị anh dạy hư, không đến mấy lần đã đưa lưỡi ra chào đón sự trêu chọc của anh, nức nở um a mấy tiếng.

Lâm Hoàn phát hiện mình thật sự thay đổi, vừa được anh hôn đã rướn cổ muốn nhiều hơn. Hoàn cảnh là phòng làm việc khiến cô vừa xấu hổ vừa kích động đến mức khép chặt hai chân, sợ bị phát hiện thật ra mình cũng đang âm thầm hưng phấn.

Ngón tay dài của anh trực tiếp lặng lẽ đi vào trong quần lót của cô, chuyển động kéo ra mặt dịch ướt ướt.

“Uớt đầm rồi... Cởi ra nhé, hửm?”

Lâm Hoàn chưa từng thấy Triệu Triết Vũ như vậy. Mặc dù ở trên giường anh luôn che giấu lòng xấu xa trong sự dịu dàng, nhưng bây giờ, người đàn ông đẹp trai trước mặt thật sự phiền ghê, quần áo ngay ngắn đứng trước bàn làm việc, giọng nói trầm thấp tinh táo lại hấp dẫn, khiến toàn thân cô như nhũn ra.

“Cửa.... Cửa không khóa...”

Triệu Triết Vũ cúi đầu cắn nhẹ rái tai cô, “Chờ anh.”

Anh đi đến cạnh cửa và dứt khoát khóa trái cách một tiếng, lại ấn nút trên tường, cửa sổ lá sách chậm rãi rơi xuống ở bốn phía phòng che đi ánh nắng bên ngoài. Thật ra thì cửa kính phản chiếu, ở bên ngoài vốn dĩ không thấy được bên trong, mở rộng ra sẽ càng kích thích hơn. Nhưng anh đã cương cứng đến độ đau nhức, không dám để mình quá hưng phấn, sợ mất khống chế sẽ làm cục cưng bị thương.

Lâm Hoàn nhìn anh đang từ từ đi về phía mình trong ánh sáng dần dần bị che khuất, vừa đi vừa cởi nút áo sơ mi, để lộ ra chút đường cong của bắp thịt rắn chắc bên trong. Từ yết hầu ở cổ, đến cơ bụng mờ mờ, rồi đến....

Đói.

Lâm Hoàn nuốt nước bọt ừng ực mấy lần, đột nhiên cảm thấy đói.

Đói nên muốn ăn người đàn ông này.

Bên trong phòng tối đi, những tia sáng nhỏ bé xuyên qua kẽ hở của cửa sổ lá sách chiếu vào.

Quần áo của cô ném rơi đầy trên sàn, bị ôm ngồi lên đùi anh, mặc cho anh há miệng liếm mút trước bầu ngực mình. Tay cô xoa xoa tóc anh, bên dưới đã ướt một mảng lớn.

Anh cảm giác được cặp mông nhỏ của người ngồi trên mình đang khó chịu cọ cọ, làm quần anh cũng ướt một phần nhỏ, anh cười cô: “Không chờ nổi nữa à?”

Lâm Hoàn giả vờ tội nghiệp nhìn anh, bàn tay nhỏ bé tùy tiện cởi dây nịt da của anh ra.

Anh cười, “Tự em làm đi.”

Cởi ra, kéo giây khóa kéo xuống, lộ ra vật cứng đang gồ lên. Cô đỏ mặt không dám tiến thêm bước nào, lại ngược mắt nhìn anh.

“A Triết....”

Anh đã nhẫn nại đến mức khó chịu, nhưng vẫn muốn dụ dỗ để cô chủ động.
“Muốn cái gì? Tự mình làm đi.”

Lâm Hoàn tức giận trừng anh, hạ quyết tâm, kéo lớp vải mỏng manh kia xuống.

Dục vọng tràn trề nảy lên, khí thế hùng hổ. Cô vừa nhìn thấy đã đỏ mắt, giống một trái đào mật chín muồi.

Một trái đào mật làm anh muốn cắn một miếng.

Tay Triệu Triết Vũ vuốt ve phần bụng hơi nhô ra của cô, kiềm nén hơi thở hỗn hển của mình. “Đứa bé.... Có ngoan không em? Có phá em không?”

Cô lắc đầu, không kịp chờ đợi nữa, chủ động tiến đến hôn anh.

Ngọn lửa trong cơ thể anh như được đổ thêm dầu, chợt ôm lấy cô và đẩy thẳng vào.

“Ừm!” Hai người đồng thời thấp giọng kêu thành tiếng.

Thịt non bên trong ẩm ướt nóng bỏng, vây chặt lấy anh, khiến toàn thân mềm nhũn ra. Anh nào còn nhận được nữa, giữ tay sau lưng cô đi sâu vào.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 18: Khao khát (H)

Edit: An Tĩnh

“Ừm..... A Triết.... A Triết....”

Tiếng rên rỉ tinh tế cùng âm thanh cơ thể chạm vào nhau vang vọng trong phòng làm việc yên tĩnh, từng lần đâm vào khiến giọng của cô trở nên vụn vỡ, chỉ đành mềm yếu kêu tên anh. Càng kêu, anh càng động tình, ngay cả ghe da cũng run lắc.

Anh thở hỗn hển, nhưng khi cô nghe lại cảm thấy rất hấp dẫn.... Cúi đầu, lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Triết Vũ ở thời điểm này, khẽ nhíu mày, ánh mắt tựa như muốn thiêu đốt cô ra toàn bộ. Cô bị cởi sạch không một mảnh vải che thân, nhưng quần áo anh vẫn còn ở trên người, chỉ

có nút áo sơ mi mở rộng, cà vạt tháo ra đặt trên bàn, dây kéo khóa quần mở, gậy thịt đưa ra nằm bên trong cơ thể cô.....

Quá gọi tình. Càng nhìn, tim cô đập càng nhanh hơn.

Người đàn ông của cô, người đàn ông của cô.

Đói quá....

Lâm Hoàn vui đầu vào cần cổ anh, vụng về hôn liếm bắp thịt trên bả vai anh. Thậm chí bàn tay nhỏ nhắn còn âm thầm luồn vào trong áo sơ mi của anh, chọn được cơ bắp đang căng cứng của anh, cấu tạo hoàn toàn khác với cô.

Cái lưỡi mềm mại ẩm ướt, cùng với bàn tay vụng về của cô, gãi vào lòng anh khiến anh vui mừng như điên.

“Ừm.... Học thói xấu, tiểu xấu xa....” Bàn tay vỗ một cái lên cặp mông của cô như đang trừng phạt, vừa đánh thì bên trong cô đã co rúc lại, hút lấy khiến anh sắp nộ vũ khí đầu hàng. “Đừng hút chặt như vậy..... Bảo bối..... Em xem, khiến anh ướt luôn rồi....”

Cô cúi đầu nhìn, quần tây của anh và chỗ lông tóc kia cũng bị dịch yêu tuôn ra làm ướt đầm, trong ánh sáng mập mờ mơ hồ trở nên trong suốt. Hình ảnh dâm mỹ đập thẳng vào mắt, vừa nhìn đã khiến hai người nhạy cảm hơn mấy phần.

“Không phải là do anh à.... Là anh làm em..... Ướt, ướt.....”

Lần đầu tiên cô gái nhỏ nói mấy lời như vậy, ấp a ấp úng, giọng nói nhỏ nhẹ len lỏi vào trong tai anh, khiến anh hưng phấn một cách dị thường.

“Trách anh.... Hừm.... Phải trách em đáng yêu như vậy.... Làm anh muốn, nuốt trọn một lần....”

Triệu Triết Vũ nảy sinh sự xấu xa đâm vào hoa huyết mấy chục lần, Lâm Hoàn cũng đã dần dần không chịu nổi, tầng tầng khoái cảm tích lũy ép đến khiến ý thức cô mơ hồ. Lại không dám kêu lên, sợ bên ngoài nghe thấy, đành cắn cổ áo anh nức nở.

“Ừm.... Ừm...”

Đôi mắt cô rung rung, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vài lọn tóc ướt mồ hôi dính trên mặt được anh lấy ra đầy yêu thương.

“Đừng sợ, đừng kiềm chế..... Chỗ này có cách âm, bên ngoài không nghe được..... Bảo bối, kêu cho anh nghe đi....”

Cô vẫn không dám xằng bậy, lực cắn cổ áo anh cũng nhẹ lại, cầu khẩn xin tha. “Ừ ừ.... A Triết..... Không muốn.... Không muốn.....”

Triệu Triết Vũ mỉm cười bất đắc dĩ, cô luôn như vậy, mỗi lần đến cao trào sẽ sợ hãi khóc lóc, xin tha nói mình không muốn.

Lý nào lại không muốn chứ?

“Muốn, rõ ràng như thế.... Em xem, bên trong hút chặt không cho anh đi....

A...”

Cô lại xấu hổ cúi đầu xuống, tiếng rên rỉ sung sướng phát ra theo sự rung lắc của cơ thể, huyết nhỏ vừa hút vừa bóp chặt.

Anh cảm thấy tê dại, gậy thịt bị mật dịch trào đến đầy ra, cũng giật giật rồi bắn toàn bộ ra ngoài.

“A.... A a....”

Hai người đều đang ở trong dư vị mạnh mẽ chưa tan, há miệng thở hổn hển, ôm lấy đối phương, hơi thở nóng bỏng.

Lâm Hoàn nhào người lên vai anh, khoe mắt vẫn còn ướt lệ, chìm vào giấc ngủ mờ mịt.

Triệu Triết Vũ xoa tóc cô, sợ cô bị cảm lạnh, anh hôn nhẹ để đánh thức cô.

“Mệt à? Có muốn ngủ một lát không?”

Phòng làm việc của anh hợp với một gian phòng nghỉ cá nhân nhỏ, bên trong có một chiếc giường nhỏ, còn có nhà vệ sinh.

Lâm Hoàn gật đầu liên tục, cọ cọ khiến anh hơi ngứa ngáy. Anh nâng mông và bế cô lên, cầm lấy áo vest trên ghế sofa khoác lên tấm lưng trần của cô, đi đến phòng nghỉ ngơi.

Lúc đi đi lại lại, hoa huyết ẩm ướt của cô lại mở ra, cọ vào thân dưới của anh, dục vọng lại có khuynh hướng ngốc đầu dậy. Cô cũng cảm nhận được, bất an giãy dụa muốn thoát ra, sợ lại bị anh làm một lần nữa. Nhưng hiệu quả hoàn toàn ngược lại, chỉ khiến lửa của anh bùng cháy lên thôi.

Triệu Triết Vũ kiềm chế chính mình, cẩn thận đặt cô lên giường, nhưng lại nhìn thấy da thịt trắng hồng của cô sau đợt cao trào, đáng vẻ chỗ kín đỏ bừng ướt át... Thật sự không thể nhịn được.

“A!” Anh đột nhiên đi vào khiến cô hoảng hốt kêu lên, “Ừm.... Không muốn.... Em muốn đi ngủ...”

“Bảo bối, em ngủ đi....” Anh nằm nghiêng, ôm cô vào trước ngực mình, rút ra lại cắm vào từ phía sau lưng.

Lâm Hoàn nào có thể ngủ được nữa, nhưng lại vô cùng mệt mỏi, vô lực vùi mặt vào gối mặc kệ động tác của anh, buồn bực kêu hừ hừ.

Tay anh đưa đến trước ngực cô, xoa nắn hai bầu vú tròn trịa đang lắc lư của cô không dứt được. Đầu ngón tay vôn vê đầu vú, chọc cả người cô khẽ run

rảy, bên dưới ướt át co rúc lại. Vật to dài vẫn ra vào, mang theo dịch ướt và thịt mềm bên trong ra ngoài. Ngón tay dài của anh còn xấu xa xoa bóp ở nơi giao hợp, cơ thể vừa được thân mật mãnh liệt của Lâm Hoàn vốn đã cực kì nhạy cảm, không bao lâu lại bị kích thích sung sướng một lần nữa.

Không đành lòng giày vò cô quá lâu, Triệu Triết Vũ sáng khoái thêm một trận, sau đó vẫn tự mình ra tay giải quyết.

Anh đến phòng vệ sinh thấm khăn lông bằng nước nóng và lau sạch sẽ giúp cô, thay một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái rồi đắp kín chăn. Anh ngồi bên mép giường, tầm mắt ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của cô.

Chiếc giường này chỉ dành cho một người, không lớn lắm so với chiếc ở nhà. Cô yên tĩnh nằm cuộn tròn người ngủ, chỉ chiếm một khoảng nhỏ không lớn trên chiếc giường.

Anh nhớ đến khoảng thời gian công ty vừa mới chuyển đến nơi này. Anh thành lập công ty này, các mối liên kết đều dựa vào bối cảnh gia đình quân nhân mà có, nguồn vốn là do gia tộc ủng hộ. Yếu của gia đình anh rất rõ ràng, muốn xây dựng sự nghiệp, tài nguyên của gia đình đều có thể chống đỡ được. Nhưng khi thất bại, tất cả hậu quả đều phải tự mình gánh vác.

Cổ vấn an ninh cũng xem như một ngành nghề mới, sự hiểu biết của mọi người đối với “vệ sĩ” cũng dần dần thông dụng hơn. Anh đuổi kịp ngọn sóng thủy triều này, mở rộng quy mô lớn quá nhanh.

Anh sợ.

Sao lại không sợ chứ. Mùi vị thành công quá tốt đẹp, lần đầu rời nhà tranh, một thanh niên tài giỏi đẹp trai, một khi ngã xuống thì anh không biết mình còn có thể hồi sinh được nữa hay không. Cho nên anh đã bố trí thêm một phòng nghỉ và nhà vệ sinh ở phòng làm việc của mình, nội thất bên trong đều đầy đủ, tủ quần áo, lò vi sóng, tủ lạnh nhỏ, không gian tắm vòi sen, bàn chải và kem đánh răng.... Cái gì cũng có. Có một khoảng thời gian, đến lúc tan làm thì anh sẽ xuống phòng gym dưới lầu để tập thể dục làm cả người ra mồ hôi, lúc trở lại sẽ tắm rửa và ăn đồ ăn bán bên ngoài, sau đó sẽ tiếp tục nằm sấp trên bàn làm việc, đến đêm khuya lại ngã đầu ngủ trên chiếc giường nhỏ này.

Trong những ngày tháng khó khăn đó, một ngày nào đó anh đột nhiên nhớ đến việc của nhiều năm trước, thời điểm đó là lúc anh thi đại học, Lâm Hoàn đã nói với anh.

Khi đó anh không buông bỏ cô được, còn mấy ngày nữa là phải đến trường thi nhưng anh đã bất chấp tất cả, luôn trốn học đến ăn vạ bên cạnh cô không

chịu đi. Thậm chí có lúc anh còn nói, mình nên học lại vì cô.

Đến một ngày cô đột nhiên chủ động hẹn anh ở một góc trong trường học, nói một đoạn văn dài bằng giọng đứt quãng.

“..... Mấy ngày nay, không cần cảm thấy luyện tiếc, cũng không cần phải học lại.... Cứ xem đây là mấy ngày bình thường nhé, trở thành một cuộc thi bình thường, sẽ nhanh chóng trở thành quá khứ thôi.... Chúng ta rồi cũng sẽ trưởng thành thôi. Ba mẹ sẽ già đi, thứ họ muốn thấy nhất chắc chắn là anh sẽ thi đại học thật tốt.... Đừng nghĩ đến em, rồi em cũng sẽ trưởng thành thôi.....”

Cô vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào mặt đất mà không dám nhìn anh, sau khi nói xong thì ngẩng đầu lên, anh mới phát hiện cô khóc, đôi mắt chứa đầy nước, phát sáng như dải ngân hà trong sân thể dục vào ban đêm.

Đó là lần duy nhất anh nhìn thấy Lâm Hoàn khóc.

Anh suy nghĩ, lại muốn nhìn cô gái ngốc này thêm một lần.

Sau đó, họ cũng trưởng thành.

Sau đó nữa Lâm Hoàn xuất hiện, anh lập tức không muốn buông ra nữa.

Sau khi mang thai cô rất dễ mệt mỏi, có lúc ăn cơm trưa cùng anh xong thì sẽ ngủ trưa trong phòng nghỉ. Sau đó anh đã thay nệm và ga trải giường mới, trong tủ trong treo vài bộ quần áo của cô, tủ lạnh nhỏ thường dự trữ sẵn trái cây tươi, bồn rửa tay còn có sữa rửa mặt cô thường dùng.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lộ ra bên ngoài chăn của cô, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, và ngón áp út trống không của cô.

Đường như có dấu hiệu nào đó. Khiến anh tâm phiền ý loạn.

Chỉ mong.

Lời tác giả: Sau này sẽ có phần ngược nhẹ, ăn thịt no trước nha ~

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 19: Tức giận

Edit: An Tĩnh

Buổi chiều lúc Lâm Hoàn trở về bộ phận, dĩ nhiên vẫn không thể nặn ra nước mắt —

Chỉ giả vờ bày ra dáng vẻ cúi đầu ủ rũ nửa thật nửa giả, phân nửa là mệt mỏi.

Đồng nghiệp lập tức xông đến: “Sao rồi?” “Triệu tổng nói gì?” “Có phải bị mắng không?”

Lâm Hoàn cúi đầu, nói nghe rất oan ức: “Anh ta nói.... Nếu tôi còn tung tin về đời sống riêng tư của anh ta.... Sẽ sa thải tôi...”

Trái lại thì tất cả mọi người đều thấy hơi rén.

“Tôi cũng chưa từng thấy Triệu tổng tức giận như thế bao giờ.”

Quá hung dữ luôn, bây giờ eo cô vẫn còn đau đây.

“Trời ơi, chắc chắn là sếp không thích người khác quá chú ý đến cuộc sống riêng tư của anh ấy, nếu không cũng sẽ không giấu vợ mình kín như vậy.”

“Cô còn nói à?”

Đúng là giấu kín, vừa rồi còn làm việc đó tận mấy lần trong phòng làm việc kín đáo mà.

“Tiểu Hoàn, đừng sợ, sếp chỉ đang bức bối mà thôi. Chuyện này cũng là chúng ta không tốt, không nên hỏi thăm cô về những thứ này.”

Sau đó chuyện này cứ như vậy mà lắng xuống, chỗ tốt là cô cũng không cần tung lời đàm tiếu về sếp Triệu Nửa.

Sóng êm biển lặng như vậy qua hai tháng, bánh trôi nhỏ cũng từ từ lớn lên — nhũ danh này là do Lâm Hoàn đặt, từ lần đầu tiên đi kiểm tra cô nói cục cưng giống bánh trôi nước về sau, cô vẫn quyết định gọi cục cưng của mình là bánh trôi nhỏ. Không cách nào khác, anh chỉ có thể gọi theo như vậy.

Bụng Lâm Hoàn cũng dần dần trở nên lộ rõ hơn, cơ thể cô vốn gầy, hơn năm tháng mà bụng cũng chỉ hơi nhô lên. Thời tiết vẫn chưa hoàn toàn ấm lại, mặc quần áo rộng thùng thình kèm áo khoác thì dường như không nhìn ra được. Triệu Triết Vũ lo lắng lắm, lúc kiểm tra đã đặc biệt hỏi thăm. Bác sĩ nói tình hình của từng người đều khác nhau, mức độ lộ bụng cũng sẽ không giống nhau, thai nhi rất khỏe mạnh. Cô vẫn chạy nhảy như thường, cục cưng nhỏ chưa ra đời, cô trẻ con lớn này lại khiến anh vô cùng bận tâm. Ngày đó vẫn chưa tan làm, đột nhiên cô lại hoang mang rối loạn chạy vào phòng làm việc dưới sự che chở của thư kí để tìm anh, xoay người khóa cửa lại.

“Làm sao vậy?”

Tay chân Lâm Hoàn luống cuống, sờ vào bụng, “Nó.... Nó....”

Trái tim Triệu Triết Vũ như treo lên, lập tức sãi bước đi đến bên cạnh cô, dường như đã làm xong công tác chuẩn bị bế người chạy đến bệnh viện rồi. “Hình như nó động đậy rồi....”

Anh không kịp phản ứng lại, chỉ nhìn cô với sự kinh ngạc.

“Anh, anh sờ thử đi....”

Cô cầm tay anh đặt lên bụng mình. Hai người ngừng thở đợi một hồi, cũng không cảm thấy có động tĩnh gì.

“Hình như bây giờ lại bất động rồi.... Thôi, nói không chừng chỉ là em ăn no nên dạ dày đang tiêu hóa.”

Lâm Hoàn dứt lời, xoay người phúi mông muốn rời đi, bị Triệu Triết Vũ bắt lại.

“Em....”

“Sao thế?” Kỳ lạ, gì mà mặt anh lại tràn đầy sự căm tức khi bị gạt vậy.

“Này, anh giữ làm em đau quá.”

Anh nghe vậy thì vội vàng buông lỏng tay, đổi thành ôm cô đến trước mặt mình, mới thở dài một hơi trút bỏ sự ngổn ngang trăm mối.

“Không được phép làm anh sợ hãi như vậy nữa biết không?”

“Hả? Làm anh sợ á? Em làm lúc nào...” Cô kịp thời phản ứng lại. “Anh cho là em khó chịu chỗ nào à.”

Lòng bỗng nhiên mềm dần.

“Em không sao cả.... Vừa rồi đã hù được anh rồi hả?” Cô cười híp mắt, cười trước sự khản trương của anh.

Anh lo lắng cho cô. Một lời nói một hành động của cô, anh đều quan tâm.

Đột nhiên, bụng trào lên cảm giác có gì đó ngo ngoáy mơ hồ, cô vội vàng kéo tay anh, “Anh sờ anh sờ đi, hình như lại động đậy rồi!”

Lòng bàn tay anh đặt trên bụng cô, cách một tầng vải, cảm giác được động tĩnh nhỏ nhẹ bên trong, hết như có một con cá nhỏ chuyển động bên trong, anh kinh ngạc mở to mắt.

“Đây là.... Nó đang động đậy sao?”

“Hẳn là vậy đó? Em ăn cơm trưa từ lâu, nên chắc đã tiêu hóa xong hết rồi.”

Trong lòng anh cảm thấy rung động. Hồi lâu, mới đặt một nụ hôn lên trán cô.

Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt cảm động đến tột cùng của anh, cười thầm, một người đàn ông như anh, có chút chuyện nhỏ đã trở nên ngốc rồi.

Trời ạ, vừa rồi cô ở bộ phận làm việc của mình đứng bất động, dáng vẻ lén lén lút lút cả đoạn đường để vội vàng đến phòng làm việc chia sẻ cùng anh, có

chỗ nào không ngóc chữ.

Đầu năm nay, công ty bận rộn một khoảng thời gian, trên vai anh có rất nhiều gánh nặng, dù bận rộn đến mấy thì đến lúc tan làm vẫn đưa cô về nhà và ăn cơm tối cùng nhau, sau khi trở về còn làm thêm giờ. Có lúc quay lại, cô đã nằm trong phòng ngủ ngủ một mình.

“Anh này, em đã lớn như thế này rồi, không thể tự đi về nhà à? Anh bận rộn thì không cần đưa em về đâu, tự em ngồi tàu điện ngầm đi về là được rồi.” Đúng vậy, cô rất độc lập, ngay cả kiểm tra thai cũng nói tự mình đi, không có vấn đề gì cả.

“Tan làm vào giờ cao điểm, tàu điện ngầm đông đúc như thế, tuyệt đối không được.”

“Người đi tàu điện ngầm đều có lòng nhân ái cả, bây giờ em đã vinh hạnh trở thành người có tư cách được nhường chỗ ngồi rồi.”

Anh cầm tay lái không lên tiếng, trên mặt viết câu “không thương lượng”.

“VẬY em bắt xe, bắt xe cũng được mà nhỉ? Nhưng em vốn muốn tiết kiệm chút tiền thôi.”

“Bắt đi, anh làm tài xế riêng cho em.”

“Hừ.” Miệng cô bày tỏ sự chê bai, quay đầu nhìn sườn mặt anh, nhưng trong mắt ẩn giấu sự đau lòng mà chính mình cũng không biết.

Sau đó mùa hè cũng đến rất nhanh. Qua năm tháng, bụng cũng có sự thay đổi xiu xiu. Lâm Hoàn đã đồng ý, thai sáu tháng sẽ không đến công ty làm việc nữa.

“Tiền lương thực tập của khoảng thời gian này, anh phải trả đảng hoàng cho em đó!”

Triệu Triết Vũ gật đầu, chỉ có thể gật đầu nói đồng ý.

Vài cuộc họp lần lượt diễn ra, cuối cùng mọi việc đều giao cho cấp dưới tiến hành. Ngày đó hiếm khi anh có thời gian nghỉ xả hơi, nghĩ lại thì gần đây dành thời gian cho cô khá ít, trước đó cô còn than vãn đã ăn thức ăn dì nẫu ngấy rồi, nên anh định sau khi tan làm sẽ đưa cô đến một nhà hàng Quảng Đông ăn uống bổ sung dinh dưỡng.

Lúc tan làm, anh ở bãi đậu xe chờ hơn hai mươi phút, Lâm Hoàn vẫn chưa xuống.

Gửi Wechat cũng không trả lời.

Lại qua mười phút, mới nhận được một tin nhắn của Lâm Hoàn —

Không cần chờ em, em tự về nhà.

Anh nhú mào, dứt khoát rút chìa khóa xe ra, xuống xe đi đến thang máy.

“Lâm Hoàn đâu?”

Triệu Triết Vũ vừa sai bước đi vào phòng làm việc của chủ quản đã hỏi ngay.

“Cô ấy đi theo tổ quảng cáo.... Không nói với anh sao?”

Anh nhướn mày, “Tổ quảng cáo?”

“Đúng vậy.... Phương án tuyên truyền mà anh phê duyệt lúc trước là của nhóm đó, hôm nay tổ quảng cáo có một buổi chụp hình mặt bằng, nên cô ấy đi theo đến hiện trường....”

“Sao lại để cô ấy cùng đến hiện trường? Không phải tôi đã nói cô ấy chỉ được làm việc trong văn phòng thôi à?”

“Vì phương án thiết kế mặt bằng là do cô ấy đưa ra, anh cũng cảm thấy không tệ, nên hôm nay cô ấy đã chủ động nói muốn đến hiện trường xem hiệu quả công việc, tôi mới đồng ý.”

Sắc mặt anh lạnh rét đi mấy phần.

“Là do cô ấy làm? Chuyện gì vậy?”

“Chuyện này thì.... Lúc ấy vì tổ quảng cáo đã mở mấy cuộc họp, các phương án thảo luận đưa ra đều không quá lý tưởng. Trong buổi họp có Lâm Hoàn đứng bên cạnh phụ trách ghi chép cuộc họp, sau đó cô ấy đến tìm tôi, đưa ra một ý kiến của cô ấy... Người trong tổ đều cảm thấy rất tốt, nên đã chọn.”

“Việc này, tại sao tôi lại không biết?”

“Lúc ấy khi nộp phương án lên, cô ấy đã âm thầm tìm đến tôi, nói sợ rằng nếu anh biết đây là ý kiến của cô, sẽ không công bằng... Nhưng việc đến hiện trường hôm nay, cô ấy không nói cho anh biết ạ?”

Đúng là quá liều lĩnh.

“Hiện trường ở đâu!”

**

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 20: Bùng nổ

Edit: An Tĩnh

Hình tượng chủ thể là một minh tinh nổi tiếng, ánh đèn chiếu lên người của vị minh tinh, nhưng chiếc bóng phản chiếu lên mặt đất lại là nhóm vệ sĩ sau lưng của người minh tinh này — đây là ý tưởng quảng cáo mà Lâm Hoàn đã nghĩ ra nhân lúc có cảm hứng. Yêu cầu về nhân viên an ninh phần lớn đều chỉ có tướng mạo phổ thông, càng bình thường càng tốt, trái lại thì nếu biểu diễn trực tiếp hình tượng của họ sẽ không thể tạo điểm nhấn. Dùng người minh tinh và bóng người phản chiếu, vừa khéo có thể biểu hiện mục đích của công ty là yên lặng đứng phía sau bảo vệ khách hàng.

Đáng tiếc là, Lâm Hoàn ngồi một bên lắc đầu một cái.

Công ty nhỏ, dự toán có hạn, muốn mời một minh tinh ăn khách như lạt tử kê (gà cay Trùng Khánh) là điều không thể nào. Minh tinh được mời lần này, cùng lắm chỉ là một người ở tuyến sáu bảy mà thôi. Mấy năm trước đã từng nổi lên, cũng đã từng hợp tác với công ty. Hình như là một vai phụ trong một phim truyền hình nào đó..... Không thể nhớ rõ.

Nhưng, sếp Triệu gây dựng sự nghiệp không dễ chút nào, nên tiết kiệm chút tiền cho anh vậy. Ỗởng, ý tưởng tuyệt vời của cô mới là quan trọng nhất....

“Này! Chờ đã!” Lâm Hoàn đi nhanh đến trước người chỉnh ánh sáng, “Từ góc độ này chiếu xuống, bóng người trên mặt đất quá ngắn..... Mặc dù bóng người sẽ được chỉnh sửa lại ở hậu kỳ, nhưng vẫn nên chụp chân thực nhất có thể.”

“Như vậy được không?”

“..... Không được lắm, cầm xa thêm chút đi, kéo bóng người dài ra một chút. Hơn nữa đưa lên cao thêm chút, trông người cũng đẹp mắt hơn đó. Tôi xem thử đã.... Chỗ này có ghế cao hay thang gì không?”

Lúc Triệu Triết Vũ lái xe chạy như bay đến, đã nhìn thấy Lâm Hoàn đứng trên một chiếc thang cao, nghiêng người điều chỉnh trước giá đèn, nhìn cảnh này, dường như anh muốn hồn bay phách lạc.

“Lâm Hoàn!”

Cô đứng trên thang sợ run cả người vì bị dọa sợ bởi tiếng hét này, cúi đầu thì nhìn thấy Triệu Triết Vũ đứng bên người đang nổi giận đùng đùng.

Có người trong studio nhìn về phía bên này.

“..... Sao anh lại đến đây?”

“Xuống đây.”

Anh sợ hù dọa quá sẽ khiến cô ngã thang, đành dè dặt sự tức giận trong lòng.

“.... Khoan đã. Chiếc đèn bên đây, ở góc độ này đã tốt rồi.”

Chờ cô chậm rãi leo xuống từ chiếc thang, chân vừa chạm xuống đất, đã bị Triệu Triết Vũ dứt khoát bế ngang lên đi thẳng ra xe.

“Này! Anh làm gì thế?! Để em xuống! Anh muốn đưa em đi đâu?!”

Anh không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng, đưa cô vào trong xe và lái về nhà.

“Anh có ý gì?”

Vừa vào cửa nhà, Lâm Hoàn tức giận đến mức ngay cả áo khoác cũng vút qua loa trên sàn nhà.

Dọc theo đường đi, cả khuôn mặt anh đều u ám, tốc độ xe chạy rất nhanh, mặc kệ cô ngồi bên cạnh có kêu la thế nào cũng đều thờ ơ.

“Em đã nói với anh rồi mà, không cần chờ em, hôm nay em tự về nhà được!”

Sự tức giận của Triệu Triết Vũ cũng trào lên.

“Em có biết studio chụp hình sẽ bận bịu và rối loạn như thế nào không? Bao nhiêu là dụng cụ và máy móc, bao nhiêu nhân viên công ty và nhiếp ảnh gia lui lui tới tới ở đó, em biết tình trạng của ngay bây giờ không? Leo trên chiếc thang cao để điều chỉnh đèn nặng như vậy, nếu chẳng may ngã xuống, sẽ có hậu quả gì em biết không?”

Trước đây, sự lo lắng của anh, sự cẩn thận nghiêm túc của anh, chỉ khiến cô cảm thấy đau khổ trong lòng.

Nhưng lần này lại không giống như vậy.

Lâm Hoàn hít sâu một hơi, “Em là một phụ nữ có thai, không phải là một đứa con nít không biết cách chăm sóc cho bản thân mình. Anh lo lắng cho em, có thể nói với em, tại sao phải đưa em đi trước mắt nhiều người như vậy? Rõ ràng anh đã đồng ý với em, sẽ không để đồng nghiệp biết, sẽ không để cho những người trong công ty biết rồi!”

Đây là lần đầu tiên anh thấy vợ mình nổi giận kể từ lúc kết hôn đến giờ. Mở to mắt nhìn anh, tay siết chặt thành quả đấm.

Mà nguyên nhân tức giận là anh để người khác biết cô là vợ mình.

Tầm mắt anh nhìn vào bàn tay đang siết chặt của cô, ngón áp út vẫn trông trơn như cũ.

Từ khi kết hôn đến bây giờ, cô đã mang chiếc nhẫn được bao nhiêu lần?

Hay cuộc hôn nhân này.... Cùng lắm cũng giống như vậy, chỉ là một chiếc nhẫn mà cô muốn tháo ra?

Thật nực cười.

“Gả cho anh.... Mắt mặt như vậy sao? Em không muốn bị người khác biết đến như vậy à?”

“Rõ ràng anh cũng biết lý do tại sao! Anh đã đồng ý với em rồi mà!”

“Nhưng em cũng đã đồng ý với anh!”

“Em đồng ý với anh, là đồng ý sẽ chăm sóc bản thân thật an toàn, chứ không phải là cái gì cũng không làm, ăn cái gì cũng không được!”

Mặt Lâm Hoàn đỏ lên, trong mắt đều là sự tức giận.

Cô cố gắng như vậy, mới thi được chuyên ngành mà mình thích nhất trong ngôi trường đại học mơ ước. Thi thạc sĩ, cầm trên tay offer công ty mà bản thân ngưỡng mộ, nhưng trong một buổi tối lại biến thành một người phụ nữ có thai chỉ có thể ở nhà, biến thành một thực tập sinh không danh chính ngôn thuận phải trốn tránh để làm việc trong công ty của chồng.

Không sao cả, xem như chỉ nhìn đôi chút cũng được, chỉ có thể làm chút việc vớ vẩn giải sầu cũng tốt thôi.

Thấy đã sắp được sáu tháng, cô muốn trước khi nghỉ làm, có thể nói ra được ý tưởng của mình một lần.

Vất vả lắm... Thật sự rất vất vả, cô nói dối anh, nộp phương án lên và được lựa chọn. Vì thế cô muốn đến studio, để đảm bảo ý tưởng của mình sẽ được thực hiện một cách chính xác nhất....

Nhưng bây giờ thì sao?

Những thứ cô vẫn luôn che giấu, chỉ trong chớp mắt khi anh ôm cô xuống khỏi chiếc thang đã vỡ tan tành.

Tất cả công sức đời núi lấp biển.

Thi vào trường đại học, thi thạc sĩ, phỏng vấn, đứng trong phòng vệ sinh nhìn chằm chằm que thử thai hai vạch ngay khi nhận được thông báo trúng tuyển....

Sự tủi thân, không thể đè nén được nữa.

“Triệu Triết Vũ, anh biết không, công ty quảng cáo em thích nhất, em đã lấy được offer rồi. Nhưng bây giờ chỉ có thể lén lút mới có thể làm công việc ghi chép cuộc họp, in tài liệu, thậm chí pha cà phê bung trà nước! Mới có thể đứng trốn bên cạnh xem một chút, nghề nghiệp mà em mơ ước từ lâu là làm những việc này sao! Đúng rồi, anh cảm thấy rối loạn, anh cảm thấy không an toàn, anh cảm thấy chẳng qua em chỉ đang đi tham gia náo nhiệt.... Nhưng anh lại không biết những thứ kia đã quen thuộc với em thế nào, có ý nghĩa với em ra sao?!”

Triệu Triết Vũ ngậy người.

Lâm Hoàn đứng trước mặt anh, đôi mắt đỏ đầy tức giận, thậm chí là ngán lẹ, đôi mắt ấy mở to nhìn anh. Vì liên tục hét to, cô đã thở hổn hển, ngực phập phồng.

Đột nhiên anh cảm thấy cô rất xa lạ.

“Hóa ra là vậy? Hóa ra, em phải chịu đựng cuộc hôn nhân này, chịu đựng đứa bé này, chịu đựng những gánh nặng này, nhẫn nại lâu như vậy rồi sao?”

Anh toàn tâm toàn ý như vậy....

Mà cô từ đầu đến cuối, đều chỉ nghĩ đến việc mình không thể nhận offer, không thể thực hiện được ước mơ sao?

Thì ra là như vậy....

Thì ra chính là như vậy.

“.... Giữ bản thân an toàn? Mấy tháng qua, em thật sự có sự tự giác của một người vợ, một người mẹ sao? Anh không phải là người mù, chiếc nhẫn cưới kia em mang được bao nhiêu ngày? Hay là từ đầu đến cuối, anh và đứa bé này, đều chỉ là một hòn đá ngáng chân em thôi?!”

Được, rất tốt.

Đây là hôn nhân nhĩ. Ôn ào, cãi vã, náo loạn, đập cửa....

Người ta đều nói.

Rất khó nghe, lời nên nói thì không nói, những lời hàm hồ, la hét lẫn nhau, lại nói ra tất cả.

Tại sao lại biến thành như vậy chứ?

Lâm Hoàn nằm trên ghế sofa, nhìn ngôi nhà trống trải.

Cô bị xiềng xích đến mức không chịu nổi.

Cô không cam tâm. Cô không muốn bản thân được che chở khắp nơi, không muốn một cuộc sống an ổn thoải mái, chỉ muốn thoát ra khỏi chiếc lồng giam này. Ngay lập tức bùng nổ.

Đây là lần đầu tiên hai người đối mặt với nhau như vậy. Nổi trận lôi đình, khuôn mặt giận dữ.

Lâm Hoàn mệt mỏi nhắm mắt.

Đến ngày hôm sau, anh không về nhà, cô cũng không đến công ty.

Cô vẫn luôn nằm ỏ trên ghế sofa, hôm qua cô đã ôm chầm ở trên lầu hai xuống và nằm ở ghế sofa ngủ, hôm nay khi tỉnh dậy vẫn nằm trên ghế sofa xem tivi. Buổi trưa dì không đến công ty, đến nhà nấu cơm cho cô. Có lẽ là theo sự phân phó của anh.

Tổ kế hoạch đã sớm nổ tung. Từ hôm qua lúc nhìn thấy sếp lớn trực tiếp ôm Lâm Hoàn đi, tin tức lập tức truyền khắp nơi. Mọi người không cách nào

ngờ được rằng, Lâm Hoàn lại chính là cô Triệu thần bí đó. Tin tức này lại nhanh chóng xuất hiện trong nhóm người nhiều chuyện ở công ty, được chỉnh sửa thành câu chuyện thể loại tổng tài bá đạo cưng chiều vợ. Luôn là như vậy. Câu chuyện tốt đẹp có thể tự biên tự diễn ra nhiều loại, sự thật được chôn dưới đáy lại không ai thấy được. Đồ của Lâm Hoàn cũng để lại công ty, không ai dám đụng vào.

Lời tác giả: Cuối cùng cũng nổ ra rồi.... Hôn nhân chính là cùng nhau sống qua ngày, hai người muốn lâu dài thì chắc chắn không thể che giấu mâu thuẫn kia cả đời, bùng nổ là điều tất yếu. Tôi cảm thấy đối mặt nhau và nói ra hết những điều cất giấu trong trái tim là một chuyện tốt.

**

Hết chương 19

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 21: Thành tâm

Edit: An Tĩnh

Thư ký Lý vừa đi vào phòng làm việc đã nhìn thấy Triệu Triết Vũ với khuôn mặt vô cùng suy sụp, quần áo lại thay về bộ ngày hôm trước, trên cằm cũng xuất hiện dấu vết màu xanh đậm. Nhìn như vậy, xem ra lại không về nhà.

Rón rén đặt túi tài liệu lên trên bàn, “Triệu tổng, đây là ảnh chụp quảng cáo của tổ kế hoạch, thành phẩm demo đã được in ra.”

Trên mặt anh hiện lên chút cảm xúc, lấy đến và chậm rãi xem.

Là ý tưởng của cô. Hiệu quả của sản phẩm cũng không tệ, có sáng tạo, cũng có một ít thâm ý.

Trong đầu anh lại hiện ra dáng vẻ đỏ hoe cả mắt của cô ngày hôm đó.

Thật ra thì anh hiểu được, vấn đề giữa hai người nào chỉ có chuyện công việc đơn giản như vậy.

Trong kế hoạch cuộc đời của cô chưa từng có anh, hoặc là sự tồn tại của hôn nhân và con cái. Anh hiểu chứ, chuyện có thai này quá đột ngột, anh

cũng rất đau lòng.

Nhưng lâu như vậy rồi.

Cô vẫn không thêm anh vào một phần trong cuộc sống của mình.

Tình nguyện lên lút đi tìm chủ quản, nói ra phương án của mình, đến hiện trường quay chụp, nhưng lại không nguyện ý nói hết những kiềm nén trong lòng với anh.

Từ đầu đến cuối, trong lòng cô luôn có sự phòng bị.

Nếu như không có thai..... Cô sẽ gả cho anh sao?

Vấn đề này, đã khuấy động trong lòng anh.

Nhưng còn câu trả lời, lại khuấy động trong lòng cô.

Thư kí Lý đã đi theo chân anh từ lúc mới bắt đầu xây dựng sự nghiệp cũng không thể hiểu được, đôi vợ chồng son này rốt cuộc là thế nào.

Mấy ngày trước rõ ràng còn hòa hợp ngọt ngào, nhưng đột nhiên bây giờ,

Lâm Hoàn không đến công ty, Triệu Triết Vũ cũng không về nhà.

Trong công ty vẫn luôn duy trì không khí áp suất thấp, nhưng mọi người lại bàn toàn sôi sùng sục thắm lặng.

“Triệu tổng.... Chuyện bận rộn của hai ngày nay cũng ổn định đôi chút rồi.

Anh có muốn về nhà nghỉ ngơi không?”

Thấy anh vẫn trầm mặt không nói lời nào, lại bổ sung thêm một câu: “Hôm nay Lâm Hoàn đã gọi điện thoại đến cho tôi.... Hỏi có phải gần đây anh bận nhiều việc không, phải làm việc đến khi nào?”

Đương nhiên là thư kí Lý đang bịa ra, và dĩ nhiên anh cũng biết được.

Nhớ cô, mong cô, không yên lòng về cô, đến bây giờ chỉ có mình anh.

Ba ngày.

Lâm Hoàn ở nhà cũng ngẩn người suốt. Cô không có chuyện gì để làm, cũng chỉ có thể ăn rồi ngủ, ngồi trên ghế sofa đổi kênh trên tivi. Ôm chần trước người, cô cũng không biết tại sao, sau khi cãi nhau xong lại ngủ trên ghế sofa, không lên phòng ngủ ở tầng hai để ngủ nữa. Buổi tối cũng phải nghe tiếng từ tivi mới chìm vào giấc ngủ được.

Anh đi rất kiên quyết, trong phòng nghỉ ngơi cái gì cũng có, cũng không mang bất kì thứ gì từ nhà đi. Vì vậy mỗi ngày cô đều phải đối mặt với hai chiếc cốc để đánh răng, quần áo của hai người treo trong tủ, dép của hai người trên sàn nhà....

Không phải là cô chưa từng trải qua cuộc sống độc thân một mình, trái lại thì cô còn rất hưởng thụ điều đó. Nhưng bây giờ, trong không gian tràn đầy

đồ vật nhắc nhở cô về một người không có ở đây, trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Cũng không biết có phải là xung quanh quá yên tĩnh nên đã làm cực cung cảm thấy nhàm chán không, mấy ngày nay ở trong bụng cô vẫn hay động đây.

“Động đây gì mà động đây, ba con đã bị mẹ con chọc giận nên bỏ đi rồi.” Tuy miệng cô cứng rắn, nhưng lúc nằm ngả ra ghế sofa thì khuôn mặt lại mang biểu cảm của một con thú nhỏ khi bị thương.

Lại một ngày trôi qua, đột nhiên Phương Tuệ Như gọi điện thoại đến, nói muốn đưa cô đi kiểm tra thai sản.

Cô đoán được, hẳn là anh không yên tâm, nên đã nói với Tuệ Như.

Anh rất tốt.

Tự nhủ mười ngàn lần trong đáy lòng, nhưng đồng thời cũng cảnh tỉnh mình mười ngàn lần.

Kiểm tra thai sản xong, hai người tìm một tiệm bánh ngọt gần đó và uống nước ăn bánh ngọt.

Phương Tuệ Như cầm ảnh siêu âm xem lại một lần nữa, trên khuôn mặt tràn đầy sự thán phục.

“Thần kỳ quá..... Nhìn hệt như một quả điều vậy đó, từ từ lớn lên lại trở thành một đứa bé nhỏ. Này, cậu nghĩ nó là con trai hay con gái?”

“Sao mà biết được chứ.”

“Con trai hay con gái đều tốt cả. Tốt nhất là nên kết hợp lại, thừa hưởng gen tốt đẹp từ hai người, sóng mũi của lão Triệu, đôi mắt to của cậu....”

Trò chuyện một hồi, đề tài vẫn miễn cưỡng vòng về Triệu Triết Vũ.

“Các cậu làm sao vậy, cãi nhau à?”

Lúc người kia gọi điện thoại đến nhờ cô đưa Lâm Hoàn đi kiểm tra thai sản, cô đã nghe thấy sự không đúng. Tiếng nói chuyện buồn buồn, lộ ra sự bất lực.

Lâm Hoàn uống một hợp sinh tố xoài, “Cãi nhau.”

“Vì sao vậy?”

“Chuyện công việc thôi.” Cô nói sơ lược một lần.

Phương Tuệ Như thở phào một hơi. Chuyện nhỏ, mới tân hôn, cãi nhau nhỏ mà thôi.

“Trời ạ, cậu ấy chỉ lo lắng cho cậu thôi...”

Lâm Hoàn vừa định mở miệng, điện thoại trên bàn lại rung lên. Nhìn màn hình hiển thị, là Triệu Triết Vũ. Phương Tuệ Như vừa nhìn đã cười, “Đây là

không yên tâm, nên gọi điện thoại cho cậu đấy.”

Lâm Hoàn bấm nhận máy, trong lòng lại có sự khẩn trương vô hình.

“.... Alo?”

Giọng nói của Triệu Triết Vũ đầu bên kia cũng hơi căng thẳng. “Em.... Tuệ Như đưa em đi kiểm tra thai à?”

“Ừm, vừa mới xong.”

“..... Có khỏe không?”

“Ừm. Không vấn đề gì cả.”

“Vậy thì tốt.”

Nhất thời cạn lời.

Vẫn là đầu bên kia mở miệng trước. “Vậy anh cúp máy trước nhé.”

“Ừm.”

Phương Tuệ Như đã chú ý hết dáng vẻ mặt tự nhiên của Lâm Hoàn, cười nói: “Được rồi, chuyện bao lơn đâu. Cậu xem, người ta cũng đã chủ động quan tâm đến cậu rồi, chỉ cãi nhau thôi, bỏ qua đi mà.”

Không nghĩ đến Lâm Hoàn đã bình tĩnh lại, đặt điện thoại lên lại trên bàn.

“Tớ biết chứ. Chuyện này, chỉ lớn hơn hạt mè chút thôi, không có gì để cãi nhau được cả. Chỉ là trong lòng hai bọn tớ đều dồn nén quá nhiều chuyện.”

Phương Tuệ Như thấy vẻ mặt cô không giống chỉ là một cuộc cãi vã nhỏ, cô nàng này bình thường rất tùy ý, hiếm khi thấy vẻ mặt cô nghiêm túc đến như vậy.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Lâm Hoàn cong môi cười tự giễu. “Tuệ Như, cậu có cảm thấy cuộc hôn nhân của bọn tớ.... Rất vội vàng không?”

Cô bừng tỉnh lại, cuối cùng thì Lâm Hoàn vẫn chưa thoát khỏi rào cản của cuộc hôn nhân chớp nhoáng này.

“Đúng là hôn nhân của các cậu.... Có hơi nhanh. Nhưng.... Nhưng không phải hai người đều rất tốt đó sao? Có thể đưa trẻ đến hơi sớm, nhưng sau khi cậu sinh em bé xong, vẫn còn trẻ tuổi cơ mà, vẫn có thể liều mạng cho sự nghiệp mà.”

Lâm Hoàn lắc đầu. “Đây không phải là vấn đề sự nghiệp. Cậu biết không, ngày hôm đó kết hôn, anh ấy đeo nhẫn cho tớ, tớ đã khóc. Nhưng nguyên nhân tớ khóc là vì tớ cảm thấy, từ nay về sau tớ không cần phải một mình nữa, mà không phải là vì tớ thấy hạnh phúc khi được ở cạnh người này. Cậu có thể hiểu được sự khác biệt giữa hai cái này không?”

Sự áy náy chất chứa đột nhiên bị xé rách, từng chút một bị đẩy ra bên ngoài.

“Tuệ Như, thật ra thì người sai không phải là anh ấy, mà là tớ sai. Anh ấy cưới tớ là vì yêu tớ, còn tớ gả cho anh ấy, lại là vì biết anh ấy yêu mình. Cậu biết không, điều này đối với tớ là một cục diện tất thắng. Nhưng đối với anh ấy, có công bằng không?”

Phương Tuệ Như không thể nói ra lời nào. Cô vốn tưởng rằng Lâm Hoàn oán trách như vậy là vì cuộc hôn nhân bất ngờ này đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch cuộc đời của cô, nhưng không nghĩ đến cuối cùng cô lại tự trách chính mình.

“VẬY.... Trời ạ. Bây giờ làm gì có nhiều cuộc hôn nhân tình yêu thần tiên nữa, phần lớn đều là tìm một người thích hợp để sống qua ngày. Nếu cậu đã biết cậu ấy yêu mình, cưới trước rồi yêu sau, các cậu từ từ bồi dưỡng tình cảm cũng hết như vậy thôi. Chắc chắn cậu ấy sẽ tình nguyện chờ đợi cậu.”

“Ừm, dĩ nhiên anh ấy sẽ tình nguyện chờ đợi tớ. Nhưng lỡ đâu anh ấy đợi được chỉ là một người cần sự tốt bụng của mình thì sao? Lệ thuộc vào sự cung chiều và che chở của một người đàn ông rất dễ dàng, nhưng anh ấy thành tâm chờ tớ như vậy, chỉ khi tớ có một trái tim chân thành thì mới xứng đáng, cậu hiểu không?”

Lời muốn nói nghẹn ở cổ họng Phương Tuệ Như. Cục diện này, cũng làm cô ấy cảm thấy hoang mang.

Anh yêu cô, mà cô cũng muốn yêu anh, nhưng lại không muốn mình yêu anh chỉ vì sự lệ thuộc vào anh.

Trái đất bao lớn. Vòng tới vòng lui, rồi rối rắm vô cùng.

Chuyện tình cảm, nói đến cuối cùng, cũng chỉ là những vấn đề vụn vặt xen vào tim khiến người ta chán ngán. Vừa không có riêng tư lại vừa tính toán chi li.

Người ngoài nhìn vào, chỉ là chút chuyện chẳng bao lớn, không có ý nghĩa gì, lộn xộn náo loạn.

Nhưng chính người trong cuộc lại xâu xé lẫn nhau mỗi ngày.

Nếu chấp niệm mù quáng của Lâm Hoàn là bao vây và trói buộc cô bên cạnh Triệu Triết Vũ, thì sự áy náy với trái tim chân thành của anh chính là chấp niệm thật sự của Lâm Hoàn.

Nếu như Triệu Triết Vũ chỉ vì trách nhiệm, vì chức trách của bản thân, thì tốt biết bao. Hai người sống qua ngày, nguội lạnh như nước, giống như các đôi vợ chồng tầm thường khác, thì tốt biết mấy.

Từ đầu đến cuối là anh yêu cô.

Anh vẫn luôn yêu cô.

Cả hai người, đều vây bản thân mình trong đó.
Lâm Hoàn cúi đầu mức một muống sinh tốt, toàn thân đột nhiên cứng đờ.
Điện thoại đặt trên bàn, vẫn dừng lại ở trạng thái của cuộc điện thoại.

Lời tác giả:

Tôi thấy rất nhiều bình luận bảo thích nam chính. Quả thật nữ chính tôi viết nên không tốt, có tính cách mâu thuẫn. Nhưng tôi thích cách cô ấy đối mặt với vấn đề. Vì đối với phần tình cảm chân thành này mà cô nhận được, nên cô sợ mình không thể trao lại một tình cảm ngang bằng, nên mới đi vào ngõ cụt.

Thật ra thì nam chính cũng có phương diện không hoàn hảo, tình yêu mà anh ấy biểu đạt với nữ chính chỉ là sự bảo vệ và bá đạo, lâu dài sẽ trở thành một sự trói buộc. Cũng giống những lời mà mẹ Lâm dặn dò trước đó, Lâm Hoàn là một người có nội tâm cứng rắn, còn anh lúc ấy lại không thể hiểu hoàn toàn.

Tôi không quá thích một câu chuyện một trong hai người đều hoàn mỹ, tôi tin rằng yêu nhau cũng là một quá trình học hỏi cách yêu thương lẫn nhau từ đối phương.

(Cuối cùng thì vấn đề của tôi bây giờ là con của hai người họ nên là trai hay là gái.)

**

Hết chương 21

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 22: Chiến tranh lạnh

Edit: An Tĩnh

Trong lúc nhất thời cô cảm thấy hoang mang không rõ nguyên do, động tác trên tay ngừng lại, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Tuệ Như vẫn chưa phát hiện ra, nói những lời trấn an cô, Lâm Hoàn chỉ làm như không nghe.

Ngừng mấy giây, cô tỉnh bơ ngắt cuộc điện thoại kia.

Nói không chừng anh chẳng nghe thấy đâu, nói không chừng chỉ là quên nhấn tắt và đặt điện thoại ở một bên....

Dĩ nhiên là anh nghe thấy.

Đây đã là thói quen của anh, gọi điện thoại cho Lâm Hoàn thì luôn chờ cô cúp máy trước.

Thời điểm nghe được cuộc đối thoại của hai người ở xa xa anh cũng biết Lâm Hoàn quên, nhưng nội dung lại khiến anh phải nghe tiếp.

——— Lệ thuộc vào sự cung chiều, che chở của một người đàn ông thì rất dễ dàng, nhưng anh ấy thật tâm chờ đợi tới như vậy, thì tới phải có một trái tim chân thành thì mới xứng đáng, cậu có hiểu không?

Cho đến khi âm thanh tút tút từ đầu bên kia truyền đến, anh đặt điện thoại xuống, bên tai vẫn vang vọng những lời nói của cô rất lâu.

Chỉ có một trái tim chân thành mới xứng đáng.....

Anh bỗng nhiên cười khổ sở....

Cô gái ngốc này.....

Rõ ràng cô đã nói điều đó, cô gái ngốc rung rung nước mắt nói “đừng nghĩ đến em nữa” bên sân tập thể dục.

Đúng vậy, anh có tiền, có sự nghiệp, tướng mạo rất ổn, hướng chi còn bị cô ăn hết sạch như vậy, ở bên một người đàn ông thế này cả đời thì có gì mà không tốt chứ?

Thế nhưng trong lòng cô lại nghĩ, đối với anh như vậy là không công bằng. Anh xứng đáng với một trái tim chân thành, điều này không công bằng với anh chút nào.

Đúng là cô gái ngốc.

Anh vẫn luôn yêu cô.

Anh vẫn mãi luôn yêu cô gái ngốc này.

Một trái tim chân thành.....

Hoàn Hoàn, em sẽ trao anh trái tim chân thành của em sao?

Lúc Lâm Hoàn về đến nhà, thì nhìn thấy Triệu Triết Vũ đang ở lầu hai thu dọn đồ đạc.

Chiếc vali hành lý màu đen, vài bộ quần áo nhét lộn xộn cùng với dao cạo râu, dây sạc điện thoại.

“Anh.... Đi đâu vậy?”

Triệu Triết Vũ đưa lưng về phía cô, giọng nói nhàn nhạt không nghe ra cảm xúc gì.

“Đi công tác.”

“Ở đâu thế?”

“Thành phố S.”

“..... Đi trong bao lâu?”

“Không xác định được.”

Quăng bốn chữ ra, hết như một cục đá rơi xuống mặt đất, vừa dứt khoát lại vừa lạnh như băng. Đầu ngón tay Lâm Hoàn vuốt ve tấm hình siêu âm trong tay, ngập ngừng nửa buổi trời mới chần chừ mở miệng: “Đây là... Hình của lần này.”

Mỗi lần về anh đều muốn xem hình. Ở bệnh viện đã xem rồi, về nhà còn phải so sánh xem bánh trôi nhỏ đã trưởng thành bao nhiêu so với trước kia, sau đó dán tất cả hình lên bức tường trong phòng em bé.

“Em cất vào đi.”

Lâm Hoàn bị sự hờ hững có anh kích thích lại sinh ra chút tức giận, lại hơi tủi thân muốn khóc. Cô đứng yên tại chỗ, nhìn anh tới tới lui lui, tầm mắt không nhìn vào cô dù chỉ một chút.

“Anh phải đi rồi.”

Lại một câu nói không có nhiệt độ, sau đó anh xách vali lên và đi xuống lầu, cuối cùng là âm thanh cửa nhà đóng lại.

Haiz——

Anh phải nhẫn nại rất khổ sở đó.

Khi nhìn thấy vẻ mặt tổn thương của cô đã ngay lập tức muốn hôn cô, ôm cô vào lòng và dỗ dành, cũng muốn xem bánh trôi nhỏ đã lớn lên bao nhiêu, muốn biết gần đây đứa bé có quậy phá hay động đậy gì không..... Không thể làm gì khác hơn là cố ép đôi mắt mình không nhìn về phía cô, sợ rằng khi đối mặt với cô rồi sẽ mềm lòng trong chớp mắt.

Anh biết nếu mình và cô còn ở bên cạnh nhau một ngày nào, Lâm Hoàn sẽ không cách nào bình tĩnh lại để nhìn thẳng vào cảm xúc chân chính của mình. Trước đây là anh cưng chiều và bảo vệ cô quá mức, chỉ ôm lấy cô và tiến về phía trước, nên vô tình khiến cô mất đi tiết tấu của chính mình.

Lần này, anh nhất định sẽ lùi về sau một bước.

Để cô đi về phía anh.

Bên trong cửa nhà, Lâm Hoàn cắn chặt răng, cố nén nước mắt đang trào dâng nơi hốc mắt.

Đúng lúc, đây không phải là đúng lúc đó sao?

Không thể lệ thuộc vào anh nữa, không thể mãi đắm chìm vào sự hy sinh của anh được nữa.

Cô phải mượn cơ hội này, dừng lại, suy nghĩ thật nghiêm túc, xem nên kết thúc như thế nào.

Cô hít mũi mạnh một cái, sau đó đi vào phòng em bé, dán tấm hình siêu âm vừa rồi lên bức tường phía trên nôi.

Một thứ tồn tại bên cạnh mình như một chuyện đương nhiên, có lẽ chỉ khi bị chia cắt, mới có thể cảm giác được sự trống rỗng và đau đớn đột ngột xông đến nhỉ?

Ngày thứ nhất Triệu Triết Vũ đi, dì vẫn đến làm cơm. Thấy Lâm Hoàn buồn bực ngồi xem tivi một mình, thuận miệng hỏi thăm: “Sao cậu chủ lại không về ăn cơm vậy?”

Lâm Hoàn tức giận trả lời năm chữ: “Để anh ấy đi!”

Dì ghen hòng không lên tiếng nữa, vừa chọn món ăn trong lòng vừa âm thầm biên soạn vở kịch tám giờ người vợ mang thai và người chồng ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt.

Lâm Hoàn cũng phát hiện, dáng vẻ của mình bây giờ đầu bù tóc rối mặt lem luốc, mười phần đều là hình ảnh người vợ bị chồng ruồng bỏ. Nếu cuộc sống cứ cơm đưa đến miệng như vậy nữa, đoán chừng cô sẽ hoàn toàn trở thành củ mục mất.

Nghĩ tới nghĩ lui, mua thức ăn và nấu cơm cũng xem như là một việc có thể giết thời gian, cô lại khá hứng thú với việc này. Vì vậy dứt khoát cho dì giúp việc nghỉ, quyết định từ nay về sau sẽ tự mình làm cả ba bữa cơm.

Bên cạnh tiểu khu có một siêu thị lớn, mỗi ngày trên đường đi mua thức ăn có thể tranh thủ thời gian để rèn luyện. Siêu thị đúng là một nơi có thể khiến người ta vui vẻ, nhìn thấy những đồ dùng và nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, sẽ luôn làm người ta có cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Cô thích nhất là đi lòng vòng bên trong đó để xem, mấy tiếng là đã có thể giết thời gian.

Cô còn học những món ăn bổ sung chất dinh dưỡng cho phụ nữ có thai, có lúc nghe tiếng nước sôi ùng ục trên ngọn lửa nhỏ trong bếp đã có thể trôi qua một buổi chiều. Đến tối sẽ có một chén canh vừa nấu nóng hổi, cũng xem như có tư có vị.

Chỉ là dù có là chiếc nôi nhỏ nhất trong nhà, thì sau khi hầm canh xong một mình cô cũng không uống hết. Ngày đó cô ngồi trước bàn ăn, nhìn chiếc ghế trống không ở đối diện, nhớ đến trước kia khi cô không ăn hết thứ gì đều sẽ luôn gấp để vào trong chén của Triệu Triết Vũ, sau đó anh lại bung tất cả đến trước mặt rồi dỗ dành ăn hết.

Vì vậy đêm hôm đó cô giận hờn như vậy, đi đến siêu thị và mua chiếc nồi hầm nhỏ nhất trong cửa hàng của họ, rồi vừa đi về nhà vừa lẩm nhẩm. Trên đường đi tình cờ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, phát hiện trăng hôm nay vô cùng sáng, một vầng trăng khuyết đầy đặn, treo ở phía chân trời hệt như một khuôn mặt vui vẻ bừng sáng lên.

Cô lại nhận ra trong đầu mình xuất hiện một suy nghĩ lần đầu tiên cũng như cuối cùng “Thật sự muốn cho anh nhìn thử”, vì vậy cô cúi đầu bước nhanh chân hơn đi về nhà tựa như muốn trốn tránh.

Cô nhớ đến thời điểm họ cùng đi dạo cửa hàng đồ chơi, một bước của cô chia thành ba bước nhỏ, ngây thơ nán lại trước những món đồ chơi. Còn anh thì luôn đứng sau lưng cô, nhìn theo từng món một và nghe cô liên tục khen ngợi “Đáng yêu quá đi”.

Anh nhìn những món đồ kia cùng cô, những món đồ nho nhỏ đẹp dễ trong mắt cô.

Cô mở khung trò chuyện Wechat ra, nhưng ngón tay lại dừng giữa không trung vì không biết mình nên gõ chữ gì.

Nếu nói “Ánh trăng đêm nay thật đẹp”, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kiểu cách và buồn nôn.

Con người luôn là như vậy, không nói em nhớ anh, luôn nói ánh trăng đêm nay thật đẹp, không gọi cho số điện thoại kia, cứ gõ rồi xóa, xóa lại gõ dòng chữ kia trên màn hình điện thoại.

“Cái gì?”

Triệu Triết Vũ nghe dì nói trong điện thoại rằng Lâm Hoàn đã cho mình nghỉ việc, trong lòng anh cảm thấy rất buồn bực.

Tự mình làm cơm, không phải là do cô bộc phát tính tình đó chứ? Nghĩ gì thì làm đó, lỡ không cẩn thận ăn phải thức ăn thức uống kiêng kỵ gì đó, hay xảy ra tai nạn bất ngờ khi dùng dao dùng lửa, cô chỉ có một mình, nếu xảy ra chuyện gì cũng không có ai giúp đỡ được. Còn đi mua thức ăn, siêu thị kia, khu vực đồ ăn nhiều người như vậy, lỡ chẳng may đụng đầu vào đầu đó....

Quá thất bại. Ban đầu là lo lắng cho cô, chiến tranh lạnh cũng không thể tiếp tục được nữa.

“Em là một người phụ nữ có thai, không phải là một đứa con nít không biết cách chăm lo cho bản thân.”

“Em đồng ý với anh, là đồng ý sẽ giữ bản thân luôn an toàn, không phải là việc gì cũng không làm, món gì cũng không ăn!”

Những lời cô đã nói ngày đó trong lúc cãi vã, như vẫn còn bên tai anh. Triệu Triết Vũ nắm chặt quả đấm, hít một hơi thật sâu. Thật ra thì chuyện đi thành phố S là do anh bịa ra mà thôi, sao anh có thể yên tâm đi công tác, để cô một mình ở chỗ này được. Thế nhưng nếu ở phòng nghỉ thì lại có hơi mất mặt, vì thế đã đặt phòng tại một khách sạn cách công ty không xa. Anh biết cô sẽ không đến công ty tìm mình, càng biết cô sẽ không hỏi đồng nghiệp xem rốt cuộc có phải anh đi công tác không. Lời nói dối này rất trẻ con, cũng có hơi đáng thương.

**

Hết chương 22

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 23: Hồi hận

Edit: An Tĩnh

Sự lệ thuộc và tình yêu, ai lại phân chia rạch ròi chứ?

Nếu có thể có một tờ giấy khảo sát, làm xong sẽ biết yêu hay không, thật sự tiện lợi biết bao nhiêu.

Đáng tiếc là không được.

Sau một tuần chiến tranh lạnh trôi qua, Lâm Hoàn bắt đầu sống một ngày tựa một năm.

Căn nhà vừa trống trải vừa yên tĩnh như vậy rất dễ khiến người ta buồn chán. Mở lớn tiếng tivi hơn nữa cũng vô ích, ồn ào cách nào cũng không thể xóa bỏ sự ảm đạm trong lòng, chỉ có thể mạnh mẽ nói với mình tất cả đều sẽ tốt thôi.

Nhàm chán thì muốn đi dạo phố, đi dạo phố mà thấy quần áo trẻ em và đồ chơi sẽ ngay lập tức nghĩ đến hơn bốn tháng nữa thôi là cục cưng đã chào đời, nghĩ đến cục cưng lại nhớ đến việc chưa đặt tên cho bé, nghĩ đến đặt tên lại nghĩ đến việc cô sẽ đặt một cái tên dựa vào tên của Triệu Triết Vũ....

Đến cuối cùng, lúc chán nản cô lại nhớ đến anh, lúc trò chuyện cũng chỉ nghĩ đến anh.

Trước kia Triệu Triết Vũ cũng đối mặt với một căn nhà trống trải lạnh như băng như vậy sao.

Khi đó anh có cảm thấy cô đơn không?

Triệu Triết Vũ đã chiều hư cô. Âm mưu của anh đã được như ý, dùng sự dịu dàng và tốt đẹp kia cùng chiều cô khiến cô không thể rời bỏ anh được, mà chuyện cô làm lại chính là buông thả tùy hứng chọc giận khiến anh đi mất, sau đó không biết nên nói xin lỗi như thế nào.

Cho đến bây giờ, có lẽ việc yêu và không yêu đã không phải là chuyện quan trọng nhất nữa rồi. Đã từng qua lại một năm, bây giờ kết hôn nửa năm, dù thế nào thì giữa hai người cũng có tình cảm. Bình tĩnh hồi tưởng lại tất cả những lời hèn mạt cô đã nói ra, những lời đó không phải là bác bỏ hết thảy những việc anh làm vì cô sao? Trong khi anh nghĩ cho cô nhiều như vậy, mà chỉ nhận được một đồng oán trách từ cô, lúc ấy Triệu Triết Vũ chắc hẳn rất đau lòng nhỉ?

Nhưng cô không biết nên làm cách nào để sửa chữa. Liên tục mở khung trò chuyện Wechat với anh ra, không có tin nhắn, cũng chỉ có thể bấm vào hình đại diện của anh để theo dõi tin tức trong vòng bạn bè. Đáng tiếc cũng chẳng có gì cả, trừ ảnh bìa chụp mười ngón tay đan vào nhau.

Lâm Hoàn bức bối vùi đầu vào trong chăn, cảm thấy vô cùng hối hận.

Tuệ Như cũng không thể nhìn nổi hình ảnh mỗi ngày nằm đờ người trên ghế sofa của cô, nên đã hẹn cô ra ngoài xem phim. Cô là một người phụ nữ đang có thai, cái gì mà đánh đấm dữ dội, bắn súng kích thích đều bị Tuệ Như từ chối bằng một lời, cuối cùng hai người chỉ có thể xem một bộ phim tình yêu nhẹ nhàng.

Rõ ràng là một câu chuyện xa lạ, nhưng cô lại cảm thấy mỗi một phân cảnh trong thước phim đều giống hệt cô và Triệu Triết Vũ.

Lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim, Lâm Hoàn nhìn thấy một đôi tình nhân tựa sát vào nhau, trong lòng bắt đầu chua xót.

Rõ ràng cô cũng có một người có thể cùng cầm tay nhau đi xem phim —— Bỗng nhiên phát hiện trên tay hơi trống trơn. Giống như đã thiếu đi một thứ đồ vốn nên có.

Chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn cưới của cô, đã bị cô cất giấu trong ngăn kéo bàn làm việc.

“Tuệ Như, đưa tớ đến công ty của Triệu Triết Vũ nhé!”

“.... Hả?” Tuệ Như nhất thời không phản ứng kịp, “Không phải cậu ta đi công tác à?”

“Tớ đến lấy đồ thôi.”

Đột nhiên cô rất muốn đeo nhẫn. Dường như giữa hai người họ ngay lúc này, dù có chia cách lưỡng địa vẫn sẽ có một sự kết nối nào đó tồn tại. Vì vậy cô đã hiểu được, tại sao anh lại để ý việc cô không đeo nhẫn đến như vậy.

Hai người cùng bên nhau. Phía trên có khắc chữ.

Lâm Hoàn và Triệu Triết Vũ, Triệu Triết Vũ và Lâm Hoàn.

Trời ơi, có phải cô bị ngốc rồi không?

Giờ tan làm đã qua, trong công ty chỉ còn lẻ tẻ vài người bật đèn làm thêm giờ. Nhìn thấy chiếc bụng đã nhô ra của Lâm Hoàn thì rất kinh ngạc, dù sao câu chuyện về cô Triệu đã trở thành đề tài tụ tập nói chuyện trong phòng trà nước một khoảng thời gian trước.

Lâm Hoàn đi thẳng đến bàn làm việc của mình, phát hiện tất cả đồ đều không có dấu vết bị đụng chạm. Cô kéo ngăn kéo bên trái ra và tìm ở dưới đáy, là một chiếc hộp nhung nhỏ bị cô giấu kín.

“Ôi..... Cậu luôn giấu chiếc nhẫn ở đây mà không mang à?”

“Ừm..... Từ lúc đến đây làm việc đều để trong đây.”

Tuệ Như chặc lưỡi lắc đầu, “Tám lòng cậu lớn ghê đó. Xem ra tớ đã biết tại sao lão Triệu lại giận cậu rồi.”

Khuôn mặt Lâm Hoàn xuất hiện nụ cười khổ: “Đừng nói nữa.”

Cuối cùng chiếc nhẫn đã được đeo lại vào ngón áp út, có một loại cảm giác an tâm quen thuộc.

Cô thật sự muốn khóc quá.

Triệu Triết Vũ phía bên kia chuẩn bị quay về khách sạn, lúc xuống lầu kiểm tra một vòng theo thông lệ, đột nhiên nhìn thấy bóng người Lâm Hoàn từ đằng xa, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Khi nhận ra mình không sai, phản ứng đầu tiên của anh chính là trốn vào nơi tối không được để cô nhìn thấy.

Hệt như người đàn ông phụ bạc bao nuôi tình nhân ở bên ngoài bị vợ đuổi giết.

Rõ ràng mới mười ngày, nhưng anh cảm giác cô thật sự gầy quá, chiếc bụng nhô lên cao thật sự khiến anh nhìn từ bên ngoài đã đau tim.

Sau khi mang thai cô không cắt tóc nữa, xoa dài thẳng mềm mại, ngoan ngoãn rũ trên bờ vai, bóng dáng trông vừa yên tĩnh vừa mềm yếu.

Sau khi hai người rời đi, Triệu Triết Vũ đi đến hỏi nhân viên, vừa rồi Lâm Hoàn đến đây làm gì.

“A.... Hình như cầm theo một món đồ, là một chiếc hộp nhỏ, sau đó đi rồi à.”

Anh biết cô giấu chiếc nhẫn ở đâu, khi kéo ngăn tủ đó ra, phát hiện dưới đáy trống trơn.

Anh có hơi hào hứng, nhưng lại thấy sợ. Cô lấy chiếc nhẫn đi rồi, muốn đeo vào lần nữa, hay là vứt đi?

Nhớ cô quá.

Tiếng động cơ dưới hầm để xe khiến anh nhớ cô, chiếc giường lớn trống trải trong khách sạn khiến anh nhớ cô, chiếc nhẫn lẻ loi trên tay khiến anh nhớ cô.

Thật kì lạ. Có lẽ cả chiếc xe, chiếc giường đôi và chiếc nhẫn kim cương đều biết anh yêu cô.

Còn cô gái ngốc kia bao giờ mới có thể hiểu được đây?

Có lẽ anh quá kích động, cố gắng chia xa chiến tranh lạnh vốn dĩ là hành hạ lẫn nhau. Thật ra thì tương lai còn dài, tình cảm là thứ không thể nói rõ ràng ra ngay được, cần gì phải giống như việc hỏi một đứa con nít là thích ba hơn hay thích mẹ hơn chứ, nhất định phải vào thời điểm cô đang có thai và không có chỗ dựa như bây giờ sao?

Anh nghĩ, hay ngày mai về nhà là được rồi.

Nói dối thì phải trọn vẹn, anh tìm kiếm mã chuyến bay từ thành phố S về vào ngày mai, rồi gửi sang cho cô.

Màn hình điện thoại sáng lên, cô nhìn thấy ba chữ “Triệu ác ma” hiển thị trên đó, dường như muốn nhảy cẫng lên.

Tim bắt đầu đập rộn ràng, phát hiện là tin nhắn về chuyến bay trở về của anh, miệng cười toe toét mà ngay cả mình cũng không phát hiện.

“Bánh trôi, ba con sắp về nhà rồi!”

Cục cựa ở bên trong cũng động đậy giữ mặt mũi cho cô.

“Con rất nhớ ba có phải không?”

Lâm Hoàn cong môi nằm ngã xuống ghế sofa, cầm điện thoại và nhìn tin nhắn Wechat kia lần nữa.

“..... Mẹ cũng vậy đó.”

**

Hết chương 23

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 24: Sợ bóng sợ gió

Edit: An Tĩnh

Cái giá phải trả cho việc nói dối quá lớn, Triệu Triết Vũ đã nói như vậy. Ngày đó Lâm Hoàn xem thời gian chuyến bay của Triệu Triết Vũ, về đến nhà đúng lúc có thể ăn cơm tối. Vì vậy từ buổi chiều cô đã bắt đầu đi đến siêu thị, bận bịu trong phòng bếp, ngay cả miệng cũng hát ngâm nga mà bản thân lại không biết.

Triệu Triết Vũ bên kia đang có cuộc họp nhưng trong một phút đã bấm điện thoại xem thời gian đến bảy tám lần, thư kí Lý thấy thế cũng đứng ngồi không yên — ngồi đối diện lại là một khách hàng lớn hẹn từ lâu mới chịu đến nói chuyện, nhưng vào thời khắc mấu chốt này mà sếp lại mất tập trung. Quả thật là không nhìn nổi nữa, lặng lẽ dùng mũi giày da đung Triệu Triết Vũ một cái ở dưới gầm bàn, ghé sát đến tai anh nói nhỏ: “Triệu tổng, tập trung lại!”

Triệu Triết Vũ mới phản ứng lại được quả thật trong lòng mình không bình tĩnh, đang mất tĩnh táo.

Sau đó anh điều chỉnh tinh thần tập trung vào công việc, điện thoại trên tay cũng nhấn tắt máy.

Làm xong việc chính, là có thể về nhà gặp bảo bối của anh rồi.

Hoàng hôn bao phủ, tòa nhà chọc trời bên ngoài cửa sổ được mạ viền vàng bằng những tia nắng mặt trời.

Lâm Hoàn tắt bếp và nếm thử một muỗng canh, hương vị vừa đủ.

Lần này, là bữa ăn vừa đủ cho hai người.

Mở tivi lên, thời điểm này trong tivi đang chiếu tin tức nhảm chán, xóa tan sự yên tĩnh trong phòng.

Cải xanh đã rửa xong, có thể cho vào bất kì lúc nào. Cơm trong nồi cơm điện cũng đã ở chế độ giữ ấm —

“Một chiếc máy bay từ thành phố S..... Hạ cánh xuống sân bay Thành Nam.... Đã xảy ra một vụ nổ mạnh....”

Muỗng canh trong tay rơi lạch cạch xuống sàn nhà.

Cô lão đảo chạy vọt đến phòng khách, trên tivi là hình ảnh thân một chiếc máy bay đang bốc cháy rất mờ hồ. Giọng nữ lạnh như băng vẫn đang tràn

thuật: “Trong lúc máy bay hạ cánh đột nhiên động cơ bốc cháy, sau đó nổ tung, xe cứu hỏa và xe cứu thương đã chạy đến hiện trường, trước mắt thì tình trạng thương vong của các nhân viên trên máy bay và nguyên nhân bốc cháy vẫn chưa rõ....”

Sẽ không đâu, sẽ không đâu....

Tay Lâm Hoàn run rẩy mở thông tin về chuyến bay mà anh đã gửi đến trong Wechat.

Như bị sét đánh.

Cô lập tức đánh dại ra tại chỗ không thể nhúc nhích.

Bản tin nhanh chóng đổi sang tin tức khác, cô chỉ có thể nhìn thấy miệng của cô phóng viên đài phát thanh đang mấp máy một cách máy móc như cá dưới nước vậy. Luôn là như vậy sao? Một chuyện tựa như trời sập đối với một nhóm người, hơn nữa còn đối với nhiều người khác cũng chỉ mấy câu nói đơn giản chọt lóe lên trong tivi thôi.

Sẽ không đâu, anh sẽ không sao cả.

“Xin lỗi, người dùng đã tắt máy.” “Xin lỗi, người dùng....” “Xin lỗi, người....” “Xin lỗi....”

“Khốn nạn, nghe điện thoại đi, nghe điện thoại đi!!”

Chất lỏng mặn chát chảy đến khóe miệng, rơi lên màn hình điện thoại.

Sẽ không đâu.

Cô cầm ví tiền rồi lập tức tung cửa chạy ra bên ngoài, gọi một chiếc taxi rồi qua loa ngồi vào, trong miệng nói lầm bầm: “Đến sân bay Thành Nam, lập tức đi đến sân bay Thành Nam....”

Tài xế nhìn thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của cô trong kính chiếu hậu, trên người vẫn mặc quần áo ở nhà, sau khi nói xong điểm đến là sân bay Thành Nam thì vẫn gọi điện thoại không ngừng, gọi một cuộc rồi lại gọi một cuộc.... Nhớ lại vài phút trước hình như có nghe được tin tức máy bay ở sân bay Thành Nam bốc cháy trên radio, trong lòng đoán được bảy, tám phần.

“Cô gái, cô đừng gấp gấp! Bây giờ máy bay rất an toàn đó, chắc chắn hành khách sẽ không sao cả! Cô yên tâm đi, tôi sẽ đưa cô đến đó lập tức.

Lâm Hoàn giả vờ như không nghe thấy, tầm mắt phía trước cũng mơ hồ, bàn tay run rẩy mạnh và chết lặng gõ đi gõ lại dây số đó, dứt khoát gọi đến khi điện thoại đã tiêu sạch số pin còn dư lại không nhiều trong điện thoại, nhìn màn hình điện thoại không cách nào khởi động lại được, cô tức giận đến nỗi muốn ném luôn điện thoại ra bên ngoài cửa sổ xe.

Khốn nạn.

Sao có thể? Sao anh có thể xảy ra chuyện gì được?

Nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ xe, từng đèn đường cách nhau một khoảng nhỏ, người tan làm vội vã bước trên đường để trở về nhà.

Anh nói anh sẽ về nhà mà.

Cô đang chờ anh trở về mà!

Khốn nạn, nhét thêm một bánh trôi nhỏ đã không nói, bây giờ lại còn bỏ cô một mình trong lo lắng sợ hãi...

Anh đã từng nói, “Mọi chuyện đều có anh rồi” mà.

Nước mắt càng rơi càng nhiều, Lâm Hoàn ngồi trong xe khóc vô cùng thâm.

Bàn tay to của Triệu Triết Vũ bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Triệu Triết đỡ hết cả tai khi trao nhẫn cho cô, Triệu Triết Vũ ép cô gọi là chồng lúc ở trên giường, Triệu Triết Vũ len lén mua loại hoa mà cô thích nhất....

Sao cô lại cho đó là tạm chấp nhận được chứ?

Rõ ràng đến bây giờ cô chưa bao giờ là người có nội tâm mềm yếu, nếu đó không phải là Triệu Triết Vũ, có lẽ cô sẽ không đi đến ngày hôm nay cùng người ấy.

Bởi vì đó chính là Triệu Triết Vũ.

Đến tận bây giờ cô không bao giờ là người tạm chấp nhận. Không kết hôn so với tạm chấp nhận thì tốt hơn tám trăm lẻ tám ngàn lần, nhưng cô lại cam tâm tình nguyện để anh dắt mình bước vào vòng bao vây này.

Vì vật tượng trưng cho lời thề và ước định vĩnh hằng kia, bao bọc cô trong một vòng an toàn, phía trên khắc dòng chữ Lâm Hoàn và Triệu Triết Vũ, Triệu Triết Vũ và Lâm Hoàn.

“Không gặp được người thích hợp.”

Lúc câu chuyện mới bắt đầu, cô đã nói như vậy.

Ông trời an bài, trước là Triệu Triết Vũ, sau cũng là Triệu Triết Vũ, cho đến bây giờ chưa từng có “người thích hợp” nào cả.

“..... Hoàn Hoàn?”

Tivi đang mở, nồi hầm canh đang bốc hơi nóng, bông cải xanh vẫn đang được ngâm trong nước.

Nhưng trong phòng lại không thấy bóng dáng cô đâu.

Triệu Triết Vũ lên lầu trên tìm thử, lúc lấy điện thoại ra định gọi điện cho cô, mới phát hiện mình xong việc thì trực tiếp lên xe về nhà, quên mất việc mở điện thoại lên lại. Trên màn hình hiển thị hơn một trăm cuộc gọi nhỡ,

nhìn lại mới thấy tất cả đều là từ Lâm Hoàn. Trong lòng Triệu Triết Vũ thầm mắng mình ngu ngốc, gọi lại cho cô nhưng hệ thống lại nhắc nhở đôi phương đang tắt máy. Sẽ không phải là đến sân bay đón anh đó chứ?

Lâm Hoàn chạy nhanh. Tóc xõa sau lưng tung bay.

Trong sân bay to như vậy, nền gạch màu trắng tuyết như thể kéo dài vô hạn.

Bánh trôi, con đường sợ, ngoan nhé, đưa con đi tìm ba đây....

Cuối cùng khi đứng ngay cạnh cửa sổ sát đất lớn, có thể thấy một chiếc máy bay nhỏ đã cháy đen ở phía xa, trên mặt đất là dấu vết kéo dài rất chật vật.

Lâm Hoàn choáng váng, dường như không đứng được.

Xe cứu thương, có xe cứu thương.....

Lâm Hoàn xoay người lao đến quầy tư vấn, vừa thở hồng hộc vừa hỏi:

“Cho tôi hỏi, cho tôi hỏi chuyến bay xảy ra sự cố ngoài ý muốn vừa rồi, hành khách bên trong vẫn an toàn chứ?”

“Chào cô, bên phía chúng tôi cũng không nắm rõ hoàn toàn về tình hình.....

Trước mắt thì tất cả hành khách bị thương đều được đưa đến bệnh viện trung ương thành phố, cô có thể.....” Lời còn chưa nói hết, Lâm Hoàn đã xoay người chạy ra bên ngoài.

Bệnh viện trung ương thành phố, bệnh viện trung ương thành phố....

“Lâm Hoàn!”

Có người đang gọi cô.

“Lâm Hoàn, em đừng chạy!”

Lúc này cô mới nghe thấy rõ ràng, đứng lại sững sờ, trước tầm mắt mờ hồ là nước mắt vì sự hoảng sợ vừa nãy, cô nhìn thấy một dáng người càng lúc càng lớn hơn.

Một vòng ôm rộng lớn và vững vàng bao lấy cả người cô.

Anh thật sự bị hù muốn chết.

Tim kiếm chuyến bay mới biết mình đã nhất thời gây ra rắc rối lớn, lái xe đến sân bay, nhìn thấy cô ôm bụng lão đảo chạy như điên trên nền đất bóng loáng, tim anh dường như muốn nhảy ra ngoài.

Người trong ngực vẫn chưa kịp phản ứng lại, trên trán đều là mồ hôi lạnh, cả người run rẩy không ngừng, tứ chi đều lạnh ngắt cả đi.

“Có sao không? Em có khó chịu chỗ nào không? Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Anh sai rồi, anh không có đi thành phố S, là gạt em thôi, anh đáng chết....”

Anh đưa tay lau đi nước mắt trên má cô, Lâm Hoàn cảm giác được sự quen thuộc và nhiệt độ chân thật, hỏi với giọng run run: “..... Anh không sao

chứ?”

“Anh không sao hết.... Xin lỗi em, đi thành phố S chỉ là giả, anh vốn không hề đi công tác....”

Về mặt xác nhận cần trọng của cô khiến anh đau lòng.

Anh đã thật sự hù cô mất rồi, trong lòng thầm mắng chửi bản thân mấy chục ngàn lần. Những lần cãi vã và ngăn cách kia, sao có thể quan trọng bằng cô và bé cưng được chứ? Anh cứ tùy ý so tức giận với cô như vậy, để cô ở nhà một mình, còn nói dối cô như vậy —

Thật sự muốn để chính mình nhận hình phạt bầm thành trăm mảnh quá đi mất.

**

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 25: Kết cục

Edit: An Tĩnh

“Đồ khốn!”

Cô hung hăng đâm một cú vào ngực anh, nhưng giây kế tiếp lại vòng tay lên cổ ôm anh, vùi đầu vào vai anh và khóc lớn.

Nước mắt cô hết như kim, kim đâm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim anh.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi.... Là anh không tốt, còn nói dối em nữa.... Cái gì mà lệ thuộc hay không lệ thuộc chứ, không quan trọng gì cả, chỉ cần em muốn, anh có thể để em lệ thuộc cả đời.... Em có khó chịu chỗ nào không, đến bệnh viện kiểm tra nhé được không, em như bây giờ thật sự khiến anh lo lắng lắm....”

Về mặt cô tái nhợt giống như một tờ giấy, lại ôm bụng chạy xa như vậy, hẳn nên chảy mồ hôi và thấy nóng, nhưng cô trong ngực anh lại đang run rẩy không ngừng,

“Không, không phải....” Cô muốn ngừng rơi nước mắt, nhưng không khống chế được lại bắt đầu thút thít. “Không phải ai cũng được....”

“.... Cái gì?”

“Không phải ai, cũng được..... Chỉ có, chỉ có anh..... Xin lỗi, em, lời nói của em đã tổn thương anh.... Anh không ở đây, em và, em và bánh trôi.... Đều, rất nhớ anh.... Em cho rằng, em chỉ là vì, là vì đứa bé.... Nhưng.... Nếu, nếu người đó không phải là anh....”

Anh nhìn cô hít một cái lại ngừng một lát, vừa thút thít vừa nói đứt quãng, đáng vẻ buồn cười này khiến anh có hơi muốn bật cười.

Cô vợ nhỏ của anh, đang vụng về tỏ tình với anh đây mà.

“Cô Triệu, em có biết một câu đơn giản hơn không?”

Cô im lặng, nước mắt ở hốc mắt chậm rãi rơi xuống.

Cô nhìn thấy trong đôi mắt dịu dàng của anh,

Là bóng dáng nho nhỏ của cô.

Bỗng nhiên hiểu ra.

“Em yêu anh.”

Bốn tháng sau.

“Không được! Anh đi ra ngoài! Anh không được ở chỗ này!”

“Hoàn Hoàn, anh ở đây cùng em có được không? Anh sẽ không nói tiếng nào, không làm phiền đến em, anh chỉ....” “Không cần anh ở cùng em! Lập tức đi ra ngoài, đi ra ngoài mau!”

Y tá đứng bên cạnh cảm thấy lúng túng, cô ta đã trợ sinh cũng mấy năm, bình thường người vợ nhất quyết bắt chồng ở bên cạnh thì những ông chồng ấy đều không vui ra mặt, nhưng chồng muốn ở bên cạnh mà vợ không vui thì là lần đầu tiên.

“Anh không đi, anh muốn ở bên cạnh em, em không cần sợ hãi như vậy....”

Rõ ràng là cô sợ đau không chịu được, một tháng trước bắt đầu lên mạng xem các loại “tường thuật phòng sinh” máu me đáng sợ, còn tìm kiếm những tình huống bất ngờ có thể xảy ra trong phòng sinh.... Sau khi xem xong lại rung rung nước mắt hỏi anh có thể không cần bánh trôi nữa có được không?

Anh đỡ khóc đỡ cười, “Con có thể nghe thấy đó nha.”

Cô vội vàng im miệng, hít hít mũi, ôm bụng nũng nịu: “Mẹ xin lỗi bánh trôi nha, mẹ chỉ đùa thôi, mẹ rất yêu con. Vậy con có thể đừng làm mẹ đau được không? Tốt nhất là cứ giống như chơi cầu trượt ấy, bịch một cái là ra luôn...”

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên chiếc bụng to tròn của cô.

Thật ra thì anh cũng sợ. Những thứ đó, anh đã xem không ít hơn cô là bao. Vừa nghĩ đến người chịu những hành hạ đó biến thành cô, lòng anh đã siết

lại đến phát đau.

Từ lúc cô bắt đầu đau, anh vẫn ở bên cạnh nắm chặt tay cô, “Đau quá thì cắn anh cũng được.”

Cô còn không có sức để mà cắn anh, ban đầu còn có chút sức để nói chuyện, càng về sau thì không muốn nói gì nữa, đau đến mức trong lòng chỉ muốn đập đầu tự tử.

Thời điểm cô chập vệt như vậy, anh chắc chắn phải ở bên cạnh.

Cô không cần anh ở bên cạnh!

Trời ơi, loại tình cảnh đó, hết như một con ếch sắp phải giải phẫu, bị lột trần nằm trên giường sinh không còn chút tôn nghiêm nào, cô là một người phụ nữ mà xem những video đó còn sợ hãi, ai biết được anh có bị dọa sợ rồi sau đó tính tình trở nên lạnh nhạt hay không chứ? Lâm Hoàn tuyệt đối không muốn anh chồng nhà mình nhìn thấy cảnh tượng bản thân mình xấu xí đến như vậy, dù đau đớn đến mức toàn thân mềm nhũn ra nhưng cũng phải đẩy anh ra bên ngoài.

Y tá thấy kéo dài như vậy cũng không được, đành phải đi đến khuyên nhủ Triệu Triết Vũ: “Thưa anh, tất cả chúng tôi ở đây đều là đội ngũ chuyên nghiệp, anh có thể an tâm về sự an toàn của vợ mình. Bây giờ anh cứ ở đây, cảm xúc trong lúc sinh của phụ nữ cũng sẽ bị ảnh hưởng, nếu không chú ý sẽ mất tập trung, trước tiên anh hãy ở bên ngoài phòng sinh chờ có được không?”

Anh đứng im do dự, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hoàn. Tóc cô bị mồ hôi thấm ướt dính trên trán, môi dưới bị cắn đã đỏ lên, bàn tay yếu ớt vậy vẫn muốn anh đi ra ngoài.

“Em không sao cả.... Anh đi ra ngoài đi, anh mà ở chỗ này, em, em sẽ xấu hổ lắm....”

Anh bỗng nhiên nhớ ra cô chỉ mới hai mươi ba tuổi mà thôi. Cô vẫn là một cô bé biết thẹn thùng.

“Anh đi ra ngoài chờ một lúc.... Nhanh lắm, em không sợ....” “Anh ở bên ngoài chờ em nhé.”

Anh siết chặt mười ngón tay cô, nắm thật chặt lại.

“Anh sẽ chờ bên ngoài cửa.”

Nửa giờ trôi qua tựa như nửa thế kỉ.

Lúc Lâm Hoàn được đẩy ra ngoài, đôi mắt đỏ ngầu, yếu ớt không còn chút sức lực nào.

“Đều do anh cả...” Cô muốn đánh anh một cái, nhưng tay lại không nhấc lên được, anh cầm một bàn tay cô trong lòng bàn tay mình và đưa đến bên mặt.

“Ừm, đều do anh hết...”

Cô quá mệt, mệt mỗi muốn ngủ một giấc. Triệu Triết Vũ trước mặt là Triệu Triết Vũ xấu nhất mà cô từng thấy, tóc tai rối xù, mặt tiều tụy và uể oải. Có lẽ anh không phát hiện, ngay cả mắt anh cũng đỏ ngầu.

Nhưng, cô lại cảm thấy rất đáng yêu.

“Đúng vậy, đau...”

“Anh biết, anh biết mà...”

Anh vùi mặt vào lòng bàn tay cô.

Lâm Hoàn cảm nhận được một giọt chất lỏng ấm áp rơi vào trong tay mình. Cô mỉm cười.

“Anh mau đi xem con trai đi.... Quá xấu xí...”

Đỏ hỏn, nhăn nheo, má ối, thời điểm cô nhìn thấy lần đầu tiên cũng giật mình một phen.

“Đây không phải là bánh trôi trắng trắng mềm mềm.... Đúng hơn phải là đường đỏ, bánh trôi đường đỏ.....”

Cô thật sự mệt mỏi, tiếng nói chuyện dần dần nhỏ đi, ánh mắt từ từ híp lại chỉ còn một khe hở nhỏ.

“Ngủ đi em.”

Anh nhẹ nhàng hôn lên ngón tay cô.

“Vâng...”

Cô chìm vào mộng đẹp. Cô biết, sau khi tỉnh dậy, tất cả những gì cô yêu, đều sẽ ở bên cạnh mình.

**

Hết chương 25

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một số cảm nghĩ của tác giả

Edit: An Tĩnh

Đôi chút kỉ niệm

Chính văn kết thúc rồi ~ hy vọng mọi người sẽ không cảm thấy kết cục này đột ngột và cầu huyệt.... Quả thật ban đầu không có ý định viết một câu truyện quá dài.

Thật ra thì khi quay đầu nhìn lại vẫn không hài lòng lắm, vốn theo dự định ban đầu, chỉ là đơn thuần muốn viết một bộ thật văn không nã. Trong đầu chỉ nghĩ đến cửu biệt trùng phùng và cưới trước yêu sau.

Nhưng lúc viết rồi, mới phát hiện có những vướng mắc giữa hai người cần phải bổ sung. Lại lo lắng viết quá nhiều những chi tiết này sẽ trở nên lan man, và lại cách xa bộ thật văn theo dự tính ban đầu....

Cho nên đến cuối cùng thì cả hai phương diện đều không tốt lắm, có thể nguyên nhân là năng lực bản thân không đủ. Không phải thật văn thuần, tình tiết truyện cũng hơi đơn giản và không hợp lí.

Bất kể là thế nào, lần đầu tiên viết văn, nhận được sự yêu thích, thật sự vô cùng cảm ơn.

Thật ra tôi là một người có trái tim thủy tinh, rất dễ ý người khác đánh giá. Mỗi một cái phản hồi, phê bình và ủng hộ, đều vô cùng cảm kích. Tôi đều đọc rất nghiêm túc, mặc dù có thể tôi không trả lời từng cái, nhưng tôi đều nhớ tất.

Lời editor: Mình đã lược bớt một số ý không cần thiết. Tác giả Bán Nguyệt có một tác phẩm H văn khác khá hay, là bộ Một Lòng Một Dạ do nhà mình edit, các bạn có thể tham khảo đọc thử nha! Tác giả viết khá chắc tay và có tiến bộ rõ rệt luôn đó.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 27: Ngoại truyện ngày kỉ niệm

Edit: An Tĩnh |Beta: Y inting

Không đúng.

Gần đây cô vợ nhỏ của anh có gì đó không đúng.

Sau khi cục cưng được hai tháng tuổi, Triệu Triết Vũ phát hiện Lâm Hoàn luôn chạy ra bên ngoài, ban ngày cũng giao con trai cho mẹ vợ chăm giúp. Thịnh thoảng hỏi xem cô đang làm gì thì cô luôn nói là đi tìm bạn thân, hoặc sẽ ấp úng nói dối.

Cô nói dối thật sự quá rõ ràng, ánh mắt xoay chuyển, vẻ mặt đầy sự vô tội “em nói dối anh cũng không thể làm gì được em”.

Trái lại, không phải là anh muốn để cô ở nhà và mất đi cuộc sống của chính mình, chỉ là dáng vẻ của cô thật sự có chút khác thường.

Ngày đó cuối tuần anh ở nhà nghỉ ngơi, hiếm khi Lâm Hoàn không ra ngoài, nhưng lại nhìn chằm chằm vào điện thoại, còn trốn tránh che đi màn hình điện thoại. Anh hết như một tên trộm tranh thủ cô lúc bị cục cưng hấp dẫn sự chú ý đã đi đến nhìn trộm một cái — là màn hình trò chuyện Wechat cùng với một người.

Nhìn ảnh đại diện Wechat của đối phương, rõ ràng cho thấy đây là một người đàn ông.

Không bao lâu, Lâm Hoàn lại lén lén lút lút trốn vào phòng vệ sinh nghe điện thoại. Được rồi, anh lại rất không có đạo đức mà đứng bên cạnh cửa nghe lén —

“... Hôm nay không được rồi... Chồng tôi ở nhà.... Ngày một, ngày một đi....”

Triệu Triết Vũ không nén được sự tức giận.

Hành động khác thường của cô không chỉ là những việc này. Máu chột nhất là...

Lâm Hoàn từ chối thân mật với anh.

Mỗi lần đến tối, cô luôn nói mình mệt mỏi, vùi đầu lập tức ngủ, cũng sẽ không tựa vào vai anh nói chuyện phiếm với anh.

Trước kia khi anh trêu chọc, dụ dỗ cô thân thiết, “cô bé” cũng tránh, dáng vẻ nhỏ muốn từ chối nhưng vẫn nghênh đón, chỉ là còn có cả sự xấu hổ gợi cảm, khiến lòng anh càng thêm mấy phần ngứa ngáy.

Nhưng bây giờ, anh phân biệt rõ ràng sự kháng cự và thẹn thùng cực kì khác biệt.

Đêm đến, anh tắm xong, khoác áo choàng tắm đi ra, vừa đúng lúc Lâm Hoàn dỗ Bánh Trôi Nhỏ ngủ xong quay về phòng.

Cô cũng không nhìn anh, đi thẳng

qua đầu giường bên kia, rúc ra sát mép cách xa anh, đắp chăn lên, một câu buồn buồn từ trong chăn truyền ra: “Em ngủ đây.”

Anh cảm thấy hơi buồn rầu.

“Hoàn Hoàn.”

Người trong chăn cũng không nhúc nhích, cứờ im lặg.

Anh biếт cô không ngủ. Cởi áo choàng tắm rồi để người trần trụi mà chui vào chấn, thẳm dò ôм lấy cô.

Không nghĩ đến anh cũng có ngày hôm nay, còn phải dựa vào mỹ nam kế để dụ cô vợ nhỏ của mình thân mật.

“Hoàn Hoàn...” Anh ngậм lấy dái tai cô, dùng lưỡi trêu chọc, nhanh chóng cảm giấс được hô hấp của người trong ngực mình đã trở nên rối loạn. Anh mừng rỡ, xoay người cô lại và hôn lên môi cô.

Chỉ là một nụ hôn, nhưng anh đã khó kìm lòng hệt như lần đầu tiên nếm mùi dục vọng vậy. Từ sau khi bụng Lâm Hoàn to tròn hơn, anh đã ăn chay hết mấy tháng, ngay cả hôn cũng không dám quá khích, sợ lau súng cướp cò làm cô bị thương.

Bây giờ, ôм cô gái nhỏ mềm mại thơm tho vào trong ngực, chiếc lưỡi ngọt ngào quấn quýt cùng anh, dục vọng của anh lập tức cương cứng khó kìm. Bàn tay âm thầm đi vào từ vạt áo ngủ của cô, mới vừa chạm vào da thịt trơn nhẵn mà lòng mình tâm niệm —

“Ừm.... Không muốn, em mệt lắm....”

Lâm Hoàn đột nhiên tránh khỏi nụ hôn của anh, tay để trước ngực anh, khước từ một cách qua loa.

Anh chỉ xem như lâu rồi cô không thân mật nên xấu hổ, nhẹ giọng dỗ dành cô: “Không sao... Anh sẽ từ từ...” Lại nghiêng người hôn lên cổ cô.

Ài ngờ cô vẫn gắng sức chống cự, liên tục uốn người lui về phía sau tránh anh, cho đến khi lui sát ra mép giường và đập óт vào cạnh nhọn của tủ đầu giường —

“Á!” Cộp một tiếng, cô đau đến mức nước mắt rung rung.

“Ồi!” Anh lập tức đỡ đầu cô, sau óт nhanh chóng bị sung lên một cục. “Em đã làm mẹ rồi, không biếт cẩn thận chút sao?”

“Còn không phải là do anh à... Ngủ cũng không để cho người ta ngủ.” Lâm Hoàn che đầu trách mắg anh.

Cô tình nguyện làm mình đau, cũng không muốn thân mật cùng anh.

Động tác trên tay Triệu Triếт Vũ ngừng lại.

Mấy ngày nữa, chính là kỉ niệm một năm kết hôn của hai người.

Triệu Triếт Vũ cúi đầu trên bàn làm việc, ngắn người nhìn chẳm chẳm chiếc bút máy đang quay vòng trong tay.

Nói đến cũng buồn cười, anh từng bước đưa bảo bối mình tâm niệm trong lòng về nhà, đây là lần đầu tiên có loại cảm giác “không biết phải làm sao” này.

Đã từng có mâu thuẫn, có quần quýt, có khủng hoảng.... Nói cho cùng cũng chỉ là sự dây dưa và dính dáng giữa hai người.

Cho đến bây giờ anh chưa từng nghĩ rằng, nếu như có một ngày, xuất hiện một “người thứ ba”? Từ đầu đến cuối, Lâm Hoàn cũng chỉ có một mình anh. Nếu đến một ngày, cô yêu một người khác thì sao?

Không đúng.

Thái độ của chồng cô gần đây cũng không đúng.

Trái lại thì không phải là cảm giác anh thay lòng hay có người phụ nữ khác bên ngoài.... Anh ấy dám sao?

Chỉ là dường như Triệu Triết Vũ đã trở về một núi băng lớn lúc ban đầu. Ở nhà luôn toát ra không khí lạnh như băng, thời điểm chơi cùng con trai cũng chỉ cười một cái, lúc quay sang nói chuyện với cô lại không mặn không nhạt, làm cô buồn rầu không chịu được.

Ừm, thật ra thì, hình như là cô đuối lý rồi.... Suy nghĩ lại thì phải nói đến từ lúc nào núi băng Triệu bắt đầu làm việc lại, hình như chính là đêm hôm đó ở trên giường sau khi cô dùng sức đẩy anh ra.

Hình như là đúng vậy rồi, nên đã làm anh bứt rứt lâu nhĩ...

“Không sao cả, dù sao cũng không còn bao nhiêu ngày, có phải không?”

Lâm Hoàn ôm con trai chơi đùa, ngón tay ngoắc ngoắc chiếc cằm mềm nhũn của nó. Cục cưng cười khanh khách, một chuỗi nước bọt trong miệng chảy ra.

“Mấy ngày nữa, chúng ta sẽ cho ba con một bất ngờ nhé!”

Vào ngày kỉ niệm.

Lúc mẹ Lâm vui tươi hơn hờ đến đón cháu ngoại, còn dặn dò họ phải trải qua thế giới hai người thật vui với khuôn mặt đầy sự ám chỉ, hai người cũng không phung phí tiền để đi du lịch gì cả, chỉ ăn một bữa tối đơn giản ở nhà hàng.

Bầu không khí trên bàn có hơi vi diệu. Triệu Triết Vũ che giấu suy nghĩ, Lâm Hoàn lại phải giả vờ không phá vỡ, một bữa cơm hai người cũng chỉ câu được câu mất nói về chuyện công việc, lại chuyển đề tài về con trai, không có chút bầu không khí ngọt ngào nào.

Chỉ trở về nhà như vậy. Lâm Hoàn đột nhiên nói, muốn Triệu Triết Vũ lên lầu tắm rửa trước, tắm xong mà chưa nghe cô gọi thì cũng không được

xuống.

“Có gì bất ngờ à?”

“Trời ạ, anh cứ lên trước đi mà.”

Lúc này trên mặt anh mới xuất hiện nụ cười chân thật, ngoan ngoãn để cô đẩy lên lầu.

Tắm rửa xong đợi hơn mười phút, mới nghe tiếng cô vợ nhỏ gọi xuống.

Triệu Triết Vũ đi xuống lầu, trong phòng rất yên tĩnh.

Trên bàn ăn có đặt một cây nến, cắm hoa hồng, còn bày một chiếc bánh kem.

Anh mỉm cười bất đắc dĩ, sao nhìn thế nào cũng nghĩ đây là kĩ thuật tán gái vậy chứ?

Nhưng lúc nhìn thấy Lâm Hoàn mặc chiếc váy ngủ bằng ren bước ra từ phòng vệ sinh, Triệu Triết Vũ không cười được nữa.

Có lẽ cô không phát hiện được dáng vẻ của mình bây giờ mê người đến thế nào, đồng thời cũng có sự xấu hổ hết như lần đầu tiên vậy, vốn không dám nhìn anh. Chiếc váy mỏng manh đó, một mảng da thịt lớn trắng như tuyết và xương quai xanh lộ ra bên ngoài, bên trong lớp vải ren là hai luồng đầy đà như ẩn như hiện, tà váy tơ lụa uốn lượn đi xuống, phác họa lên đường cong vừa lả lướt vừa mê hoặc lòng người.

Anh nuốt nước bọt.

“Chiếc bánh kem này, là tự tay em làm đó! Anh nhìn đi, phía trên này là vị anh đào, em không làm quá ngọt, em nghĩ anh cũng không thích ăn ngọt lắm...”

Cô nhận ra được tầm mắt của anh, ánh mắt tập trung trên làn da cô, hết như con thú săn muốn ăn thức ăn của mình vậy, tựa như có nhiệt độ vậy, thiêu đốt khiến cả người cô nóng lên. Cô không thể làm gì khác ngoài nhìn chằm chằm vào chiếc bánh kem, dồn sự chú ý lên chiếc bánh, che giấu sự mất tự nhiên của mình. Nào ngờ khuôn mặt đỏ bừng đã sớm bán đứng cô, mặc quần áo dụ dỗ người ta phạm tội như vậy, dáng vẻ trúc trắc nhưng lại hồn nhiên trong sáng muốn chết.

Trong mắt anh nào còn có chỗ cho bánh kem, muốn ăn hết vào bụng cũng chỉ có cô.

“Chuẩn bị lúc nào vậy?”

Anh ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở nhẹ nhàng rơi vào phần gáy của cô, khiến giọng nói cô có hơi run rẩy.

“Vào, vào buổi sáng hôm nay... Lúc anh làm việc. Anh nhanh lên chút đi, ném thử xem...”

Cô múc một muống bánh đưa vào trong miệng anh, vì để tránh anh tấn công trước, dưới tình huống này chỉ càng khiến giọng nói cô hấp dẫn hơn.

Triệu Triết Vũ há miệng ăn một miếng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm thẳng vào cô.

Ánh mắt kia rõ ràng muốn nói, người kế tiếp được thưởng thức, chính là cô.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon lắm.”

Cô cười then thưng, tựa như sợ quá nhiều không khí này, nhẹ giọng nói:

“Kỉ niệm một năm vui vẻ.”

Cuối cùng, cô nín cổ áo anh và nhón chân lên, hôn một cái nhẹ nhẹ bên miệng anh.

Ngon lửa đốt thiêu đốt trong mắt Triệu Triết Vũ càng tăng lên, trực tiếp giữ gáy cô và hôn sâu, còn dùng chiếc lưỡi mang theo hương vị phô mai mạnh mẽ xông vào, cô muốn từ chối nhưng mồm miệng nói năng lại không rõ ràng ——

“Ừm —— chờ đã, chờ chút đã ừm...”

Lâm Hoàn luống cuống tay chân đẩy anh ra, thật lâu sau anh mới thở dốc nặng nề và rời khỏi môi cô.

“Anh, anh không thể.... Làm như vậy.”

Triệu Triết Vũ thật sự giận đến mức muốn đánh vào mũi cô.

“Em mặc đồ này, đã ôm đã hôn rồi, mà anh vẫn phải không thể làm vậy à?”

Em khinh thường chồng em không có năng lực hả?”

Lâm Hoàn nhìn vẻ mặt then quá hóa giận hết như một đứa trẻ không ăn được kẹo của anh, vất vả nhin cười.

“Ým là.... Để em....”

“Cái gì?”

Cô xấu hổ không chịu được, giọng nói lúc nói đến hai chữ sau cùng nhỏ giống như muỗi kêu, anh nghe vậy, lại thấy rất khó tin, lại muốn cười cô, cố ý muốn cô lặp lại.

Lâm Hoàn trừng anh một cái, tay có hơi run rẩy. Cô chuẩn bị kế hoạch cho ngày này rất lâu, nhưng khi thật sự làm thì cảm thấy mọi nhất cử nhất động đều khiến cô xấu hổ muốn chui xuống đất. Vừa lo lắng, lại rất mong đợi.

Trên ngón trỏ của cô có dính chút bơ bánh kem, cô đưa đầu ngón tay vào miệng liếm mút, sau đó mới ghé đầu đến hôn anh.

Chiếc lưỡi đi vào, không phân rõ vị ngọt này là do bơ hay là của cô. Hô hấp của hai người hòa vào nhau, miếng bơ ở trong chuyển qua lại dần dần tan ra, cuối cùng chỉ còn lại răng môi quần quýt nóng bỏng.

Hơi thở cũng trở nên nóng hơn. Cô di chuyển xuống liếm yết hầu của anh, từ cổ đến ngực, ngón trỏ từ từ cởi nút áo. Anh ôm cô, bàn tay xấu xa cũng vén váy ngủ của cô lên, từ bên dưới đi vào xoa nắn bầu ngực của cô. Tim Lâm Hoàn đập như trống chầu, nhận ra rằng thân dưới của anh cũng như có một trái tim đang đập.

Cô giống hết một con thú nhỏ ngây ngô vụng về liếm láp, càng đi xuống càng khiến hơi thở anh trở nên dồn dập.

Quần áo đã bị cô kéo xóc xếch, chỗ đó mạnh mẽ nhô lên ở ngay trước mắt. Lâm Hoàn lấy can đảm kéo quần lót của anh xuống, vật cứng đang cố chịu đựng lộ ra, vừa nhìn thấy cả người cô xấu hổ đến mức đỏ bừng cả lên. Triệu Triết Vũ cúi đầu đã có thể nhìn thấy gậy thịt của mình ở ngay bên miệng cô, cô đang quỳ, từ góc độ này hoàn toàn nhìn thấy hai bầu ngực tròn trịa dường như không thể bị che đi bởi lớp vải tơ lụa mỏng manh.

Anh đoán được cô muốn làm gì, tim đập rộn cả lên, ngay cả vật to dài kia cũng căng lớn hơn mấy phần.

Lâm Hoàn nhìn anh một cái, dáng vẻ động tình của anh hiển nhiên là sự kích lệ lớn nhất.

Đầu lưỡi thò ra, liếm lên chóp đỉnh của anh ——

“Ách!”

Anh vui vẻ đến mức phát ra tiếng gầm nhẹ, dọa cô giật mình, nhưng lại không kiềm được muốn nghe nhiều hơn.

Cô muốn lấy lòng anh, muốn làm anh vui vẻ.

Cái miệng nhỏ ngậm lấy vật đó của anh, sự ướt át nóng ẩm bao vây lập tức khiến lòng Triệu Triết Vũ kinh hoàng, thấp giọng rên ra tiếng. “A.... Trời ạ...” Cô vốn không hiểu bất kì kỹ xảo gì, chỉ biết vụng về dùng lưỡi liếm láp, răng nhẹ nhàng cào lên gậy thịt tạo cảm giác ngứa ngứa khiến cả người anh tê dại. “Hoàn Hoàn..... Ăn thêm chút nữa.... Ngoan, ngậm thêm chút nữa là được rồi...”

Anh thẳng người đưa vật to dài vào trong miệng cô, Lâm Hoàn bị đẩy đến cổ họng, cảm giác căng đầy có hơi khó chịu, nhưng khi nghe thấy hơi thở rối loạn của anh lại cảm thấy thỏa mãn, không thể làm gì khác ngoài gắng sức kiềm chế và nuốt vào. Sự co bóp trong miệng khi cô mút tạo nên sự kích thích, Triệu Triết Vũ luôn tay vào tóc cô, rút ra đưa vào trong miệng

cô. “Chết mất... Hoàn Hoàn, ngậm lấy anh... Đừng cắn.... Đúng vậy....
Bảo bối, em giỏi lắm.... Ăn anh đi.... Trời mẹ....”

Lâm Hoàn bị đẩy đến độ muốn nôn, nhưng phần ót lại bị bàn tay anh không chế được, chỉ có thể nức nở, đưa tay đẩy anh cầu xin tha thứ. Anh nhìn dáng vẻ nước mắt rung rung của cô thì trong lòng cũng không đành, nhưng khoái cảm lại hết như ma túy bao trùm lấy anh vậy, dù có tự chủ nghiêm khắc đến đâu cũng phải vỡ tan trước sự cám dỗ này. “Một lúc nữa thôi... Bảo bối cố một chút nhé.... Nhanh lắm, đến đây..... Đến đây..... A..... Ngậm một lúc nữa..... Thoải mái quá...”

“Ừm ừm...” Miệng Lâm Hoàn mở rộng dần dần trở nên tê dại, lại thêm động tác rút ra đẩy vào của anh, khiến nước bọt không có khoảng trống để cô nuốt xuống dính ướt đầm cả vật to dài.

“Ừm.... Nhanh lắm.... Bảo bối....” Anh sảng khoái ngửa đầu ra sau, tần số di chuyển tăng nhanh, “Ừm.... Thật sự, chết mất.... A A.... Anh muốn bắn.... A....”

Bắn ra trong nháy mắt, anh không kịp rút ra hoàn toàn, tinh dịch trắng đục bắn ra trước ngực cô và bên khoe miệng, có có một ít rơi vào cổ họng, khiến cô sặc phải ho khan không thể dừng được.

“Khụ khụ khụ khụ ——“

Triệu Triết Vũ vội vàng rút khăn giấy lau chùi giúp cô, “Anh xin lỗi... Không sao chứ? Mau phun ra đi... Có sặc không? Có muốn uống chút nước không?” Thấy cô khó chịu nhịu mày, trong lòng anh lại áy náy, hốt hoảng đưa nước đến, sau đó cắt một miếng bánh kem nhỏ trên bàn, “Có phải trong miệng có vị lạ đúng không? Ăn cái này để át đi nhé....”

Lâm Hoàn hoàn hồn lại, mặt lại đỏ bừng lên.

Thật ra thì.... Trước kia cô luôn cảm thấy như vậy rất bản....

Nhưng lúc trong mũi tràn đầy mùi vị nam tính thuộc về anh, thế mà cô lại không chán ghét chút nào, trong lòng chỉ luôn muốn làm người đàn ông của mình vui vẻ.

Thậm chí.... Thậm chí cơ thể mình cũng âm thầm nóng lên.

Triệu Triết Vũ thấy mặt cô đỏ ửng lên, cúi đầu không chịu nhìn anh, “Làm sao vậy? Tức giận à?”

“Anh.... “ Lờn đến khoe miệng, lại bị cô nuốt ngược trở lại.

“Hửm?”

“.... Anh đó, mình đến... cũng không biết, báo em một tiếng....”

Anh nhìn đầu cô càng ngày càng cúi gằm xuống, sưng sốt hai gáy mới hiểu ra, âm thầm cười không ra tiếng. Nghĩ đến vừa rồi cô không giữ lại chút gì để lấy lòng mình, trong lòng nhất thời tràn ngập sự yêu thương.

“Tuân lệnh, cái này sẽ báo với em mà...”

Anh cởi bỏ tầng vải có còn hơn không kia, ngón tay mò đến chỗ kín, mới phát hiện nhụy hoa nho nhỏ đã sớm ướt đầm, anh cố ý xoa xoa vân vê cô:

“Bảo bối, ướt rồi sao..... Hửm?”

Lâm Hoàn nổi đóa, ngón tay của anh nhẹ nhàng đặt ngay cửa nhưng không vào thật sự khiến người ta phát điên, cô cũng quên mất sự xấu hổ, xoa người di chuyển sát đến người anh để tự lực cánh sinh. Kỹ thuật không quá tốt, chuyển động nhiều lần đã khiến gậy thịt trượt ra khỏi miệng huyết, sốt ruột đến mức cô phải cắn bả vai anh rên hừ hừ. Triệu Triết Vũ bị cô kích thích một phen như vậy cũng như tưới dầu vào lửa, nhưng đột nhiên nhớ lại chuyện quan trọng, đầu đầy mồ hôi vẫn dỗi dành cô: “Hoàn Hoàn, chờ chút đã..... Chúng ta lên lầu trước nhé...”

Lâm Hoàn tủi thân không chịu được, dứt khoát ra đòn nũng nịu sát thủ:

“Chồng.... Chuyện này, không chờ được....” Cảm giác trống rỗng rất khó kiềm chế, chỉ có thể liếm anh qua loa để đòi hỏi.

Thật sự là muốn đòi mạng người mà. Cơ thể nhỏ bé mềm mại thơm ngon trước ngực, cánh hoa ướt át nóng ẩm cọ cọ ở bên dưới, đây là trở thành bước khảo nghiệm cuối cùng của Liễu Hạ Huệ [1] à? Triệu Triết Vũ bế cô yêu tinh đang phóng hỏa đi lên lầu, trong lúc tay mò mẫm tìm kiếm đồ trên tủ đầu giường còn phải cố dỗi dành cô, thật lâu sau mới tìm thấy một hộp áo mưa mỏng.

Anh không muốn sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn nữa. Có một đứa con trai là đủ rồi, anh không muốn cô phải uống thuốc, cũng không tình nguyện để cô chịu đựng sự khổ mệt đó khi không có sự tình nguyện một lần nào nữa.

Lâm Hoàn nhìn thấy hộp bao ngừa thai không biết đã được anh chuẩn bị từ lúc nào đặt trên tủ đầu giường, trong lòng ảm áp.

Cuối cùng lúc “nhiệm vụ chuẩn bị” hoàn thành, cô đã không kịp chờ nổi, nghiêng người hôn lên môi anh.

“Hửm a.... A....”

Trên giường lớn, hai cơ thể trần trụi đang dây dưa chặt chẽ. Trong phòng ngủ đều là âm thanh hai cơ thể chạm vào nhau và tiếng thở dốc rên nhẹ thay nhau vang lên. Lâm Hoàn dựa lưng vào ngực Triệu Triết Vũ, một chân

được anh nâng lên đặt ở khuỷu tay, hoa huyết co rút lại hút vào đẩy ra trước sự ra vào của vật to dài.

“A.... Vừa rồi em gọi anh là gì.... Mau.... Gọi một lần nữa...”

Lâm Hoàn sớm phát hiện rằng, Triệu Triết Vũ thích nghe cô gọi mình là chồng nhất, dùng từ này nững nịu trăm lần đều hiệu quả cả trăm lần. Nếu ở trên giường, chắc chắn là âm thanh kích thích dục vọng của anh.

“Chồng.... Ừm ừm.... Chồng ơi....”

Tiếng nững nịu lọt vào tai, quả nhiên vật to dài di chuyển càng mạnh mẽ hơn, “Thoải mái không, bảo bối..... Có thích không em...” Chát lỏng từ hoa huyết bị kích thích trào ra làm ướt chỗ giao hợp của hai người, âm thanh bạch bạch cùng tiếng nước chảy hòa cùng một lúc, nghe càng dâm mỹ hơn.

“Hừm.... Vui, thích không...”

Tay anh đưa đến chỗ giao hợp và xoa nhẹ vách thịt ẩm ướt, kích thích khiến cả người cô run rẩy, “A a..... Không muốn..... Đừng sờ nó....” “Sờ mới thoải mái chứ.... Em sờ thử xem... Ừm.... Cảm nhận được không...” Anh cầm lấy bàn tay đang níu chặt chiếc chăn của cô, kéo đến chỗ kín, “Bảo bối.... Anh ở bên trong em.... Có cảm nhận được không.....”

Hoa huyết được lấp đầy trở nên căng phồng, có thể mơ hồ chạm được vật cứng đang cắm vào rút ra bên dưới da, dần dần hiện ra hình dáng, giống như hai nửa tách rời được hợp thành một thể một cách hoàn hảo, lập tức đẩy hai người đến cực điểm.

“A... Chồng.... Ừm a... Không được....” Lâm Hoàn nằm trong ngực anh run rẩy, bên dưới hút càng nhanh, “A... Bảo bối.... Hút chặt quá.... Sắp ra rồi có phải không.... Chờ anh....”

Khoái cảm hưng hăng xông đến như thủy triều, tựa như đột nhiên bị ném lên không trung rồi nhanh chóng rơi xuống khiến đầu óc người ta trống rỗng. Lúc ý thức dần dần trở lại, chỉ cảm thấy cơ thể co rúm và dòng dịch nóng mà vật to dài bắn ra không ngừng, Lâm Hoàn mắt không chế khóc ra thành tiếng.

Triệu Triết Vũ thở hắt hắt, tỉnh lại trong lúc đang bắn, nghe tiếng cô khóc huhu, biết cô lâu không thân mật nên sợ hãi và xấu hổ khi lên cao trào, anh hôn lên nước mắt cô, dỗ dành: “Đừng khóc.... Bảo bối thoải mái mà, không phải sao....”

Rất lâu sau Lâm Hoàn mới ngưng thút thít được, lại cảm thấy vừa rồi mình thật sự ngốc không chịu được, mất hết thể diện, có người trong ngực anh.

Thấy cô đã ổn, Triệu Triết Vũ mới an tâm, mặc cho đô nằm trong ngực mình làm đà điều.

“Đi tắm nhé?”

“..... Được.”

Đêm khuya, hai người ngâm mình trong bồn tắm đầy nước nóng, Lâm Hoàn tựa đầu lên vai anh chơi với con vịt tắm “nhìn thì đẹp nhưng thực tế thì không đã mua cho con trai”.

“Sao hôm nay lại nghĩ đến.... chuyện như vậy?”

Giọng nói của anh có hơi mất tự nhiên, Lâm Hoàn nghe ra được anh muốn chỉ cái gì, tay dừng chơi với con vịt một lúc.

“Anh.... Không thích à?”

“Không phải.” Anh ho khan, thật sự quá thích.

Nhĩ đến việc lúc trước cô lạnh nhạt, đột nhiên hôm nay lại nhiệt tình, khiến anh cảm thấy bất an.

Chẳng lẽ cô thật sự có người khác sao? Hôm nay nhiệt tình, chỉ là vì nội tâm cô cảm giác tội lỗi nên muốn bồi thường cho anh? Thậm chí — thậm chí những thứ này, đều là “người kia” dạy cho cô?!

Trong lòng Lâm Hoàn lần quần vấn đề của mình mà chậm chạp không dám hỏi, hoàn toàn không phát hiện sắc mặt Triệu Triết Vũ càng ngày càng đen, hơn nữa trong đầu còn là tình tiết vở kịch tám giờ càng diễn càng không tuân theo chuẩn mực...

“Có chuyện này.... Em muốn hỏi anh....”

Cuối cùng Triệu Triết Vũ cũng từ trong vở kịch luân lý đô thị gia đình trở lại thực tế, “Cái gì?”

“À thì, chuyện là.... Anh, sẽ không cảm thấy em có gì đó, thay đổi chứ....”

“Thay đổi?” Thay lòng có được tính không?”

Triệu Triết Vũ quan sát cơ thể trần trụi của cô từ đầu đến chân một lần, “Là sao?”

Lâm Hoàn mất tự nhiên rút người lại, “Thì là vừa rồi đó... Anh có cảm thấy, em có chỗ nào thay đổi không?”

“Có thay đổi.” Triệu Triết Vũ hỏi tương lại yêu tinh nhỏ mê hoặc lòng người vừa rồi, “Trở nên hấp dẫn và mê người hơn.” “Trời ạ!” Lâm Hoàn đấm anh một cái, “Ým không phải là như vậy!”

“Vậy là ý gì?”

“..... Có phải em, không còn như trước.... Không còn là cô gái nữa đó?”

Anh bị câu hỏi kì lạ này chọc cười, “Còn là thiếu nữ à, không phải lấy về nhà đã là người phụ nữ của anh rồi sao?”

“Anh!” Lâm Hoàn bị anh chọc giận đến độ cứng họng, giùng giàng muốn đứng dậy ra khỏi bồn tắm, “Đúng là không cách nào nói chuyện với anh được!”

“Yà có phải em mập lên không! Có phải bên dưới cũng rộng hơn rồi không!”

Yên tĩnh ——

Cả phòng tắm yên tĩnh rất lúng túng.

May mắn là trong thành phố không có quạ đen, nếu không thì nhất định chúng vừa bay ngang qua đầu cô đấy.

Sau một khoảng tịch mịch rất dài, cuối cùng Triệu Triết Vũ cũng không nhin nổi, cười lớn khiến ngực rung lên.

Lâm Hoàn vừa tức giận vừa then thùng, chui vào chăn bó mình thành quả cầu với sự phiền não.

Triệu Triết Vũ vừa buồn cười, trong lòng lại vừa đau xót, anh đi đến ôm con đà điểu nhỏ nằm trên giường, “Hoàn Hoàn, sao em có thể có mấy suy nghĩ này thế?”

Nhưng Lâm Hoàn nằm trong chăn lại cười không nổi.

“Cái gì gọi là sao có thể có mấy suy nghĩ này chứ? Anh xem đàn ông các anh đi, thoải mái bao nhiêu, không cần làm cái gì cả, chỉ chờ ôm con trai, còn phụ nữ tui em thì sao chứ? Vừa chịu đau, vốc người còn thay đổi, phải ở cữ, cho con bú sữa, cái này cái kia...” Càng nói càng tủi thân, đầu ngón tay đâm anh cũng đau hơn, dứt khoát bỏ anh sau lưng không thèm để ý đến. Triệu Triết Vũ thở dài. Làm nửa buổi trời, cô vợ nhỏ của anh lại không thông suốt được chuyện này.

“Cô ngốc này.”

“Em đã trả giá nhiều như vậy, nếu anh còn chê em, vậy anh có còn là người sao?”

“Hơn nữa, anh vừa mới kiểm chứng rồi ——”

Anh mỉm cười, từ phía sau kéo cô vào trong ngực mình.

“Hoàn toàn không có.”

Lúc này Lâm Hoàn mới xoay người lại, “Thật à?”

“Vậy nên em cũng vì chuyện này, mới bỏ đói anh lâu như vậy à?”

“... Ừm...”

Lâm Hoàn vui đầu vào ngực anh, buồn bực thừa nhận.

Haiz— tảng đá lớn trong lòng rơi xuống.

“Đúng là ngốc. Anh hỏi em, nếu anh biến thành một ông chú bụng bia béo ú, em có chê anh không?”

“.... Có chứ....”

“Em là người không có lương tâm!” Triệu Triết Vũ tức giận giả vờ muốn cắn cô, Lâm Hoàn giãy giụa tránh thoát, hai người náo loạn thành một cục to trong chăn.

“Người đàn ông kia là ai?”

“Đàn ông cái gì?”

Lúc này đến lượt anh lúng túng.

“.... Người mà em vẫn luôn gửi Wechat cho anh ta đấy.”

Lâm Hoàn cười hì hì, “Anh ghen à? Nói mau đi!”

“Người đó.... là huấn luyện viên thể dục của em!”

“Huấn luyện viên thể dục?”

“Đúng vậy.... Em muốn bớt mập đi một chút.... Để vào ngày kỉ niệm, cho anh một sự bất ngờ mà.... Nhưng người huấn luyện viên đó rất phiền, thúc giục em đi tập thể dục cứ như ông già, ngay cả ăn gì cũng quản lí chặt.”

Cả thời học sinh, cô luôn sống trong “môn thể dục không đạt tiêu chuẩn, cũng vì thật sự không hài lòng với vóc dáng của mình sau khi sinh em bé, nhìn cục thịt mười tháng trời, cuối cùng vẫn quyết định chạy đến phòng gym làm một thẻ tập có huấn luyện viên riêng. Dù sao thì chồng cô cũng có cơ bụng hoàn mỹ và gương mặt đẹp trai... Vì vậy trong sự ủng hộ của mẹ, qua một tháng đau khổ đầy mồ hôi, về đến nhà đỡ con trai xong chỉ muốn cầm đầu đi ngủ, không ý thức được sinh hoạt của chồng mình đã kiểm chế quá mức.

Triệu Triết Vũ nhìn Lâm Hoàn bên tai đỏ ửng đang cúi đầu trong ngực mình, đúng là dở khóc dở cười. Náo loạn rồi những hiểu lầm, cũng chỉ vì cô len lén đi tập thể dục, lại vì thể diện nên không cho anh biết.

Chỉ là, trong lòng cảm thấy rất ảm áp. Cô vợ nhỏ của anh rất quan tâm đến anh. Nên mới để ý đến vóc dáng của mình, để ý việc anh có chê mình không.

Nhưng, nghĩ đến giọng điệu nhẹ nhàng của cô ngày hôm đó khi gọi điện thoại nói không đi được, trong lòng anh lại bắt đầu chua xót, anh đánh một cái lên cặp lông mày nhỏ của cô, “Em đó, không cho phép suy nghĩ bậy bạ nữa! Sau này cũng không được phép đi nữa, ngày mai thay đổi huấn luyện viên

đó đi. Muốn vận động thì lầu dưới công ty có phòng tập gym, anh đi cùng em.”

“Không đi nữa đâu, không muốn tập thể dục nữa, tập thể dục quá khổ... Em phải ở nhà ôm Bánh Trôi. Một ngày không gặp Bánh Trôi, em rất nhớ nó...”

“Con trai thì ngày mai sẽ gặp, tối nay nghĩ đến chồng em trước đi...”

Lâm Hoàn lại không có cơ hội suy nghĩ lung tung nữa.

---

[1] Liễu Hạ Huệ sống ở Lỗ quốc vào thời Xuân Thu (770-476 trước Công nguyên). Ông nổi tiếng là người có khả năng chống lại cám dỗ về sắc dục.

**

Hết chương 27

___ HOÀN ___

-----oOo-----